

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Shakespeare, William.

William Shakspeare's dramatiske Værker.

Vol. 4

Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1845-1850

11 Bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 150 - 8°

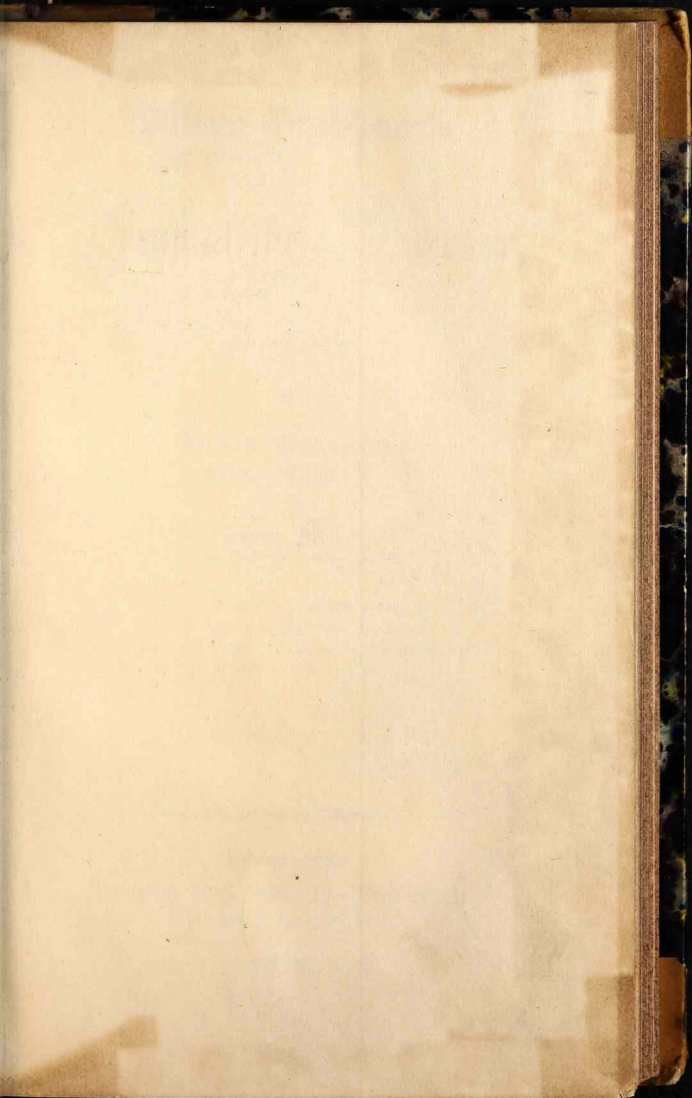
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

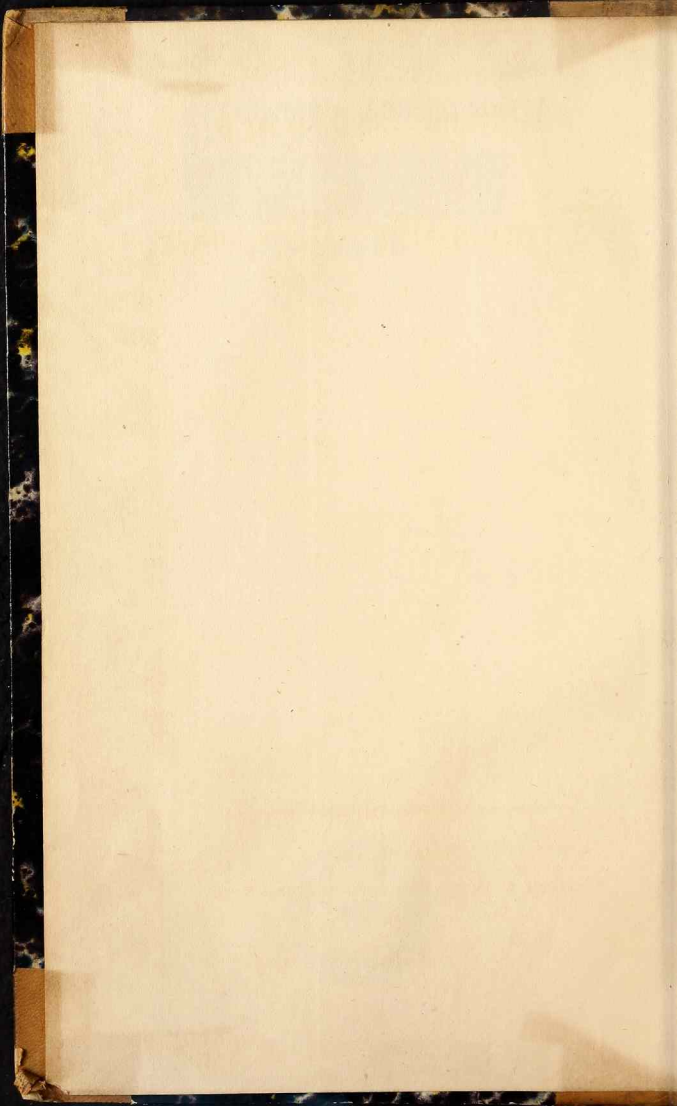

1 1 56 0 8 01041 X

REX/5

William Shakspeare's

Dramatiske Værker,

oversatte

af

Peter Boersom,

kongelig Skuespiller.

Fjerde Deel.

I Alles Liv er en historisk Gang,
som de henfarne Tidens Art afbilder;
hvo ret vil agte paa den, han kan spaae,
og træffe i det Hele grant paa Ting,
som end til Liv ei kom, men kun i Grøe
og spæde Spire ligge opbevaret'.

De Ting er Tidens Rugeæg og Ængel.

Kong Henrik den Fjerde

2. Deel, 3. Scene.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. S. Schubothes Boghandling.

Trykt hos J. E. F. Græbe.

1846.

William Shakespeare

Kong Henrik den Fjerde.

Anden Deel.

Personer:

Kong Henrik den Fjerde.
 Henrik, Prinds af Wales; og
 siden Kong Henrik den Femte. }
 Thomas, Hertug af Clarence. } Kongens
 Prinds Johan af Lancaster. } Sønner.
 Prinds Humphrey af Glocester.
 Greven af Warwick. }
 Greven af Westmoreland. } Tilhængere
 Gower. } af Kongen.
 Harcourt.
 Den første Dommer i Kongens Overhofret.
 En Herre af Overdommerens Følge.
 Greven af Northumberland. }
 Scroop, Erkebiskop af York. }
 Lord Mowbray. } Fiender
 Lord Hastings. } af Kongen.
 Lord Bardolph.
 Sir John Coleville.
 Travers og Morton, Betjente hos Northumberland.
 Falsstaff.
 Bardolph.
 Pistol.
 En Page.
 Poins og Peto, i Prinds Henriks Følge.
 Dompay og Lys, Fredsdommere fra Landet.
 David, Tjener hos Dompay.
 Muggen, Skygge, Vorte, Skatmat, Tyrefalv;
 Rekruter.
 Klo og Snare, Retsbetjente.
 En Portner.
 Rygtet, som Prologus.
 Lady Northumberland.
 Lady Percy.
 Madam Raskensfart, en Vertinde.
 Dorthe Lagensplitter.
 Adels herrer og Følge. Hovedsmænd, Krigere, Sendebud,
 Kjeldersvende, Politissvende, Kammertjenere o. s. v.

Scenen er England.

Indledning.

Barfworth. Udenfor Northumberland's Borg.
Rygtet træder ind heel bemalet med Tunger.

Rygtet.

Nu aabner Drene; thi hvo tillukker
sin Horeport, naar Rygtet taler høit?
Fra Morgenlandet til det dorste Vesten,
paa Binden, som min Posthest, gjør jeg kundbar
hver Daad begyndt paa denne Tumleflode.
Bagtale sidder steds' paa mine Tunger,
den jeg i hvert Sprog taler ud, og stuver
med Løgnbud alle Dødeliges Dren.
Om Fred jeg taler da, naar lønligt Fjendskab
al Verden saarer, under Trygheds Smil;
og hvo, undtagen jeg, undtagen Rygtet
gjør rædsom Mynstring, og slagfærdigt Forsvar,
mens Mæret, svulmende af andre Uheld,
troes svangret af den barske Blodhund Krig,
hvad ei saa er? See! Rygtet er en Fløite,
som Rid, Mistanke og Formodning blæser,
og af saa let et Greb, at selv Uhyret
med de utalte Hoveder, den stedse

splidagtige, foranderlige Mængde
kan spille paa den. Dog hvad har jeg nødtigt
at senderlemme mit velkjendte Legem
her for mit Huusfolk? Hvad vil Rygtet her? —
Jeg løber foran Konning Henrik's Seir;
som i en blodig Mark ved Shrewsbury
har slaget ung Heedspore, samt hans Tropper,
og netop udsuget dristig Dyrers Flamme
med Dyrersmandens Blod. Dog — er det rigtigt
saa flux at tale Sandhed? nei, min Sag er
at sprede ud — at Henrik Monmouth faldt
hist for Heedspores vrede Heltesværd;
og at for Douglas's Harmes Kongen har
i Døden sit gudsafvede Hoved boiet.
Sligt har jeg udsprent i hver By imellem
hiin kongelige Mark ved Shrewsbury
og den ornstufne Ridderborg, hvor gamle
Northumberland, Heedspores Fader ligger
paa Sygeseng. Bud iler hid paa Bud,
og ingen af dem bringer andet Nyt,
end hvad jeg dem har lært. Fra Rygtets Tunger
de bringe falskfød Trost herhid fra Slaget,
det værre er end det, som sandt sig har tildraget.

Kong Henrik den Fjerde.

Første Akt.

Første Scene.

Sammensteds.

Borgvægteren ved Porten. Lord Bardolph
træder ind.

Bardolph.

Hvo vogter Porten? — Heida! hvor er Greven?

Borgvægteren.

Hvem skal jeg sige ham I er?

Bardolph.

Sig Greven

Din Herre, at Lord Bardolph her ham venter.

Borgvægteren.

Hans Herlighed gaaer i sin Ublegaard;

Bank paa Borgporten blot, min ædle Herre!

og han vil svare selv.

(Northumberland træder ind.)

Bardolph.

Her kommer Greven.

Northumberland.

Hvad Nyt, Lord Bardolph! Nu hvert Dieblit
maa være frugtbar Moder til et Krigspuds,
viid Tiden er, og Tvedragt, liig en Hest,
rigt oversødet, har sig revet løs,
og render Alt omkuld.

Bardolph.

Min adle Greve,
Jeg bringer sanddru Nyt fra Shrewsbury.

Northumberland.

Gud give! godt.

Bardolph.

Saa godt man sig kan ønske. —

Kongen er saaret dødelig; Prinds Henrik
i Græsset bed for Eders vakkre Sen;
og begge Blunter faldt for Douglas's Haand.
Den unge Prinds Johan, og Westmoreland
og Stafford har smurt Hæser; Henrik Monmouths
det fede Sviin, hiin Mudderpram Sir John,
fangen af Eders Sen. O sliig en Dag,
saa sægtet, saa benyttet, saadan vunden,
kom siden Cæsars Lykke ei, før nu;
vor Old den adler!

Northumberland.

Men hvor har J det fra?

J saae Balpladsen? kom fra Shrewsbury?

Bardolph.

Jeg talte med en Mand, som kom derfra;
En Adelsmand, optugtet vel, vel omtalt,
han gav mit Budskab freidigt mig for Sandhed.

Northumberland.

Der er min Tjener Travers, hvem jeg sendte
afvigte Tirsdag, for om Nyt at høre.

Bardolph.

Paa Veien fik jeg Forspring for ham, Herre!
og knap er han forsynet med et Budskab,
som ene mig han jo maa efterse.

(Travers træder ind.)

Northumberland.

Nu Travers! hvad godt Nyt har J at bringe?

Travers.

Mylord! Sir John Umfreville jog mig hjem
med Gladesnyt; og, da hans Hest var bedre,
han Forspring fik. Strax kom stærkt sporende
en Herre, fast af Jil og Hast forkommet,
og holdt hos mig, at Hesten kunde puste;
han spurgte Bei til Chester, og jeg spurgte
ham saa igjen om Nyt fra Shrewsbury.
Han sagde: „Opstand har kun daarlig Lykke;
kold var den unge Henrik Percys Spore;“
dermed han gav sin raske Ganger Toilen,
og fremad boiet jog bevæbnet Hæl
fast Sporens hele Hjul i Ridehoppens
stønnende Sider, saadan foer han frem;
han syntes i sin Fart at sluge Veien,
og flyede Spørgsmaal fleer'.

Northumberland.

Ha! — Nok engang.

han sagde Percys Spore kold var bleven?
Heedspore nu Koldspore? og at Opstand
slet Held kun har?

Bardolph.

Jeg siger, ædle Herre!

hvis Eders Son ei Dagens Herre er,
vil for en Duffe Silke jeg bortgive
mit Baroni! — Tael ikke herom meer!

Northumberland.

Hvor kunde han, der Travers reed forbi,
berette Tabet da saa punktligt?

Bardolph.

Han?

Det var en Ufslryg, som havde stjaalet
den Hest han reed paa, og saa sandt jeg lever,
har han i Veiret talt! — See! der er meer Nyt!
(Morton træder ind.)

Northumberland.

Ja, hiin Mands Pande, liig et Titelblad,
Indholdet af et tragisk Bærk bebuder.
Saa seer Strandbredden ud, naar mægtig Vandflod
har Vidnesbyrd om Voldmagt efterladt. —
Siig, Morton, kommer Du fra Shrewsbury?

Morton.

Jeg løb fra Shrewsbury, min ædle Herre!
hvor rædsom Død paatog sig fæleste Maske,
for os at strække.

Northumberland.

Hvorledes gaaer det da min Son og Broder?
Du skjælver; — denne Blegghed paa Din Kind
fortæller bedre end Din Mund Dit Grind'.
Juist sliig en Mand, saa mat, saa aandeløs,
saa mørk, saa død i Blik, saa sorgbespændt
drog Priams Omhang i den døde Nat,
og vilde sagt: hans Troia stod i Luer.
Dog Priamus fandt Ild, før hiin fandt Tunge,
og jeg min Percys Død, før Du den melder.
Du vilde siige: „denne Heltedaad
„har Eders Son gjort; denne Eders Broder;
„saa stred den ædle Douglas“; og tilstoppe
mit graadige Dre med de Djerves Daad; —
i Enden, for mit Dre ret at stoppe,

Du med et Suk bortvifter al hiin Priis,
og ender: Broder, Søn og Alt er falden.

Morton.

End lever Douglas, saa og Eders Broder;
men Herre! Eders Søn —

Northumberland.

Ja, han er død.

See, hvor Mistanke har en færdig Tunge!
Den, som blot frygter Ting han ei vil vide,
saaer ved Instinct af Andres Dine Kundskab,
at hvad han frygted', indtraf. — Dog, tal, Morton;
Din Greve siig hans Ahnelse er Bøgn,
og sødt beskæmmet vil jeg føle mig,
og riig Dig gøre, for Du saa mig krænker.

Morton.

J er for stor til jeg kan Jer modsig;
for sand er Eders Aand; for vis er Frygten.

Northumberland.

Alt det uagtet, siig ei: „død er Percy.“
En sær Beksjendelse staaer i Dit Die.
Du ryfter Hovedet, og troer det Fare,
hvad heller Synd at siig Sandhed mig.
Hvis han er slagen, tal! Ei saarer Tungen,
som melder kun hans Død; han synder, som
den Døde lyver paa, ei han som siger:
den Døde er ei levende. Dog har
den første Bringer af et Sergebud
et slet belønnet Embed, og hans Tunge
steds' efter lyder som den dumpe Klokke,
der ringede for hedenfarne Ben.

Bardolph.

Jeg kan ei tænke Eders Søn er død.

Morton.

Det gjør mig ondt, jeg tvinger Jer at troe
 hvad Himlen give ei jeg havde seet.
 Men disse Dine saae ham blodbestænk't,
 mat, aandelos, kun svagt gjengjeldende
 Henrik af Monmouths Slag, hvis raske Harme
 den aldrig røde Percy slog til Jorden,
 hvorfra med Liv han aldrig meer sprang op.
 Kort sagt: hans Død (hvis Mand meddeled' Jld
 endog til dorfskest Landkaarl i hans Leir)
 saasnart den kundbar blev, tog Jld og Hede
 fra det heift stemte Mandsmød i hans Tropper;
 thi hans Metal forstaaled' hans Parti;
 da det i ham var blodgjort, vendte alle,
 liig tung dorfsk Bly, tilbage i sig selv;
 og som den Ting, der i sig selv er tung,
 ved Tvang henschlyver med den største Jil;
 saa laante vore Mænd, svart tyngede
 ved Percys Tab, hiin Bægt en saadan Lethed
 ved deres Frygt, at Piil ei meer snar farer
 mod Maalet, end de, sigtende til Frelse,
 fra Marken floi. Da blev den adle Worcester
 for snart kun fanget; i hiin vilde Skotter,
 den blodige Douglas, hvis velbrugte Sværd
 tre Stikkelfer liig Kongens havde slaget,
 sank Hjertet; ja, han deres Skam forskjenned'
 som vendte Ryg, og snublende af Frygt
 paa Flugten toges. — Summen af det Hele
 er: Kongen vundet har, og har sendt ud
 en hurtig Magt, for Jer at møde Herre!
 den føres af den unge Lancaster
 og Westmoreland; det er det hele Budskab.

Northumberland.

For dette skal jeg faae Tid nok at sørge.
 I Gist er Lægedom; og dette Budskab,

som, var jeg karst, vist syg mig havde gjort,
 gjør nu, da jeg er syg, mig næsten karst,
 og som det Skrog, (hvis febersvækkede Lemmer,
 liig matte, svage Hængsler give sig
 for Livets Vægt) i Heden utaalmelig
 sig river lynsnar af sin Vogters Arme;
 saa mine Lemmer, svækkede af Sorg,
 og nu af Sorg fast rasende, de ere
 trefold dem selv; bort da, du svage Krykke;
 en Jern Skjælhandske nu med Led af Staal
 skal skjærme denne Haand; bort Sygeflåde!
 for svag Vægt for det Hoved, efter hvilket
 nu Tyrster, hidsede ved Seire, sigte.
 Ombind med Jern min Pande! Og saa nærme
 sig haardest Stund, som Tid og Trods tør bringe,
 Northumberland den Rasende at true!
 Lad Himmel kysse Jord! Naturens Haand
 Vandflodens Sluser bryde! Orden doe!
 Gi være Verden meer en Skueplads,
 for Splid i en langtpunden Aet at nære!
 men lad een Aand af Cain, hiin forstbaarne,
 i hvert Bryst herske! hvert et Hjerter hidses
 paa Blodspor, saa den vilde Scene sluttet,
 og Mulm og Mørk' de Døde grave ned.

Travers.

Mylord! sliq voldsom Lidenstak Jer skader.

Bardolph.

Skil Wiisdom ei fra Wren, ædle Greve!

Morton.

Hust, Eders elskte Samforbundnes Liv
 berøer paa Eders; som, hvis I det offer
 til stormfuld Lidenstak, jo Bræk maa lide.
 Min Herre! I beregnet' Krigens Udfald,
 I sammenlagde Slumpetræffets Summa,

alt før J sagde: — „Lad os hyde Spidsen!“
 J vel formoded' Henrik kunde falde
 i denne Slagstorm; vidste at han gif
 hen over Farer, paa en Afgrunds Rand,
 hvor troligt var han faldt; ei, han slap over.
 J vidste at hans Kjød var underkastet
 Saar, Skrammer; at hans djerpe Mand ham bar
 didhen, hvor Farens Handel livligst dreves;
 Dog sagde J: „Drag hen!“ og Jntet heraf,
 skjendt stærkt befrygtet kunde nu afvende
 det tvungent fødte Slag. Hvad er da skeet,
 hvad har vel dette Boveværk frembragt;
 blot at skeet er hvad rimeligt skee vilde.

Bardolph.

Vi alle, som i hiint Tab staae indvilled',
 vi vidste vel vi svam i slig hoi Sogang,
 at det var ti mod een vi hjerget' Livet;
 Dog voved' vi derpaa; den Lon, vi haabed'
 qualte hvert Hensyn paa hver mulig Fare.
 Velan! Sæt Alt paa Spil da: Gods og Blod.

Morton.

Det er den hoi Tid, og, adle Herre!
 for vist jeg horer (og jeg taler Sandhed,) —
 Den vakkre Erkebisp af York er vaagen,
 med veludrustet Stridskraft. — Denne Mand
 med dobbelt Vorgen binde kan sin Krigshær.
 Hvad havde Eders Son til Kamp, Mylord?
 Blot Billed', Skygge, Legemer af Mand;
 Thi Ordet Dyrer skilte Handlingen
 af deres Legemer fra deres Sjæle;
 de fægtede med Uffællighed og tvungne,
 som naar man drikker Medicin, saa syntes
 blot deres Vaaben paa vor Side; men
 hvad Sjælene angaaer, ved Ordet Opstand

bundfros de, Fiske liig i Dam. Men Bispen
 nu vender Opstand til Religion;
 anseet for reen og hellig i sin Tid
 han følges nu med Legeme og Sjæl;
 sin Opstand Kraft han giver med den fagre
 Kong Richards Blod, af Pomfrets Stene skrabet;
 sin Trætte og sin Sag til Himlens gjør;
 forkhynder, han et blodstænkt Land bevandrer
 som stonner halvdød under Bolingbroke,
 og Skarer stimle hen, for ham at følge.

Northumberland.

Det vidste jeg tilforn; men sandt at sige,
 min Sorg udslettet' det af min Grindring.
 Gak ind med mig; og hver Mand raadslaae da
 om gjenneft Bei til Sikkerhed og Hevn.
 Send Tilbud, Breve om; til Venner hverv os Alt;
 saa saa de aldrig var; saa høit de aldrig gjalt;
 (de gaae.)

Anden Scene.

London. En Gade.

Sir John Falstaff træder ind med sin Page,
 som bærer hans Sværd og Skjold.

Falstaff.

Naa, Du Langbeen Riser! hvad siger Doctoren
 om mit Vand?

Pagen.

Han sagde, Herre! Vandet i og for sig selv
 var godt sundt Vand; men hvad angik Personen,
 som ciede det, da turde den have flere Sygdomme,
 end den vidste af.

Falstaff.

Folk af alle Slags sætte en Stoltthed i at give
 mig Stikpiller. Hjernen i dette naragtigt sammenæl-

tede Deer, som vi kalde Menneske, er ei istand til at udfinde nogen Ting, tjenlig til Latter, mere end jeg udfinder, eller som er udsunden over mig. Jeg er ikke alene selv vittig; men Marsag til at Vittighed ogsaa kommer frem hos Andre. Jeg vandrer her for Dit Ansigt, som en So, der har opædt sin hele Grisehyngel, een undtagen. Dersom Prindsen satte Dig i min Tjeneste af nogen anden Grund, end for ret at faae mig til at falde i Dinene, saa har jeg ikke min sunde Forstand. Du fordomte Alrune, jeg burde snarere sætte Dig op i min Hue, end lade Dig tradske i Halsene paa mig. Aldrig før nu er jeg bleven betjent af en tro Achates, eller Agates; (nei jeg troer dog han heed Agat;) men jeg vil hverken indfatte Jer i Guld eller Sølv, men i saare simpel Dragt, og sende Jer som en Juvel tilbage til Eders Eier, hvis Hage der endnu ikke er Duun paa. Jeg skal før faae et Skjæg til at vore ud i det Glade af min Haand, end han faaer et paa sin Kind; og dog tager han ikke i Betænkning at sige, at hans Ansigt er et kongeligt Ansigt; Gud kan gjøre det fir og fuldfærdigt naar ham lyster, endnu er der ikke et Haar krummet paa det; han kan til evig Tid beholde det som et kongeligt Ansigt; thi ingen Barbeer vil nogensinde fortjene et Par Styver derpaa; og desuagtet kroer han sig, som om han havde været drabelig Karl, lige siden hans Fader var Ungersvænd. — Han kan længe nok beholde sin Naade for sig selv; men han er næsten ude af min Naade — det kan jeg forsikre ham. — Nu, hvad sagde Mester Dumbleton om Atlasket til min korte Kappe og mine Buidbuxer? —

Pagen.

Han sagde, Herre! I skulde stille ham en bedre Borgen end Bardolph! Han vilde ikke tage hans og

Eders Forskrivning; han var ikke tilfreds med denne Sikkerhed.

Falstaff.

Gid han sad i Helvede som den rige Mand! og gid hans Tunge var endnu hedere! — Saadan en forbandet Achitophel! Et fjeltringagtigt Kryb! Kunne faae en Adelsmand i Hænder, og dog staae paa Sikkerhed! — Disse fordommelige Glathoveder gaae nuomstunder ikke uden med høie Sko og Nøglesknipper ved Beltet; og naar en Mand ærlig og redeligen vil tage paa Borg hos dem, saa paaftaae de ordentligt — Sikkerhed! Jeg lod dem ligesaa gjerne stoppe min Mund med Rottkrudt, som jeg tillod dem at stoppe den med Sikkerhed! Jeg meente han skulde have sendt mig to og tyve Allen Atlast, saa sandt jeg er en ægte Riddersmand, og han sender mig Sikkerhed. Godt! lad ham sove i Sikkerhed, og det kan han; thi han har Overflodighedens Horn, og hans Kones Letfærdighed skinner igjennem det, og dog kan han ikke see, endskiøndt han har sin egen Hornlygte til at lyse for sig. — Hvor er Bardolph?

Pagen.

Han er gaaet til Smithfield, for at kjøbe Eders Velbaarenhed en Hest.

Falstaff.

Jeg kjøbte ham i Paulskirken, og han vil kjøbe mig en Hest i Smithfield. Kunde jeg nu blot faae mig en Kone i Smaagaderne, saa var jeg paa engang betjent, bereden og bekonet. (Overdommeren træder ind, fulgt af en Underbetjent.)

Pagen.

Herre! her kommer den Dommer, som lod Prindsen fængsle, fordi han slog ham for Bardolphs Skyld.

Falstaff.

Følg mig lige i Ryggen! Jeg vil ikke see ham.

Overdommeren.

Hvo er det, som gaaer der?

Underbetjenten.

Det er Falstaff, Eders Herlighed!

Overdommeren.

Han som blev draget til Undersøgelse fra Straatenreveriet?

Underbetjenten.

Just ham, adle Herre! men han har siden gjort god Tjeneste ved Shrewsbury, og nu hører jeg han gaaer som Sending til Prinds Johan af Lancaster.

Overdommeren.

Hvordan? til York? kald ham tilbage.

Underbetjenten.

Sir John Falstaff!

Falstaff.

Dreng! siig ham, at jeg er død.

Pagen.

J maa tale heiere; min Herre er død.

Overdommeren.

Det er jeg vis paa han er, naar han skal høre noget Godt. — Gaae, træk ham ved Albuen. Jeg skal tale med ham.

Underbetjenten.

Sir John —

Falstaff.

Hvad! En ung Knos endnu, og tigge? — Giv der da ingen Krige? Gives der ingen Ansættelse? Trænger Kongen ei til Undersaatter? behøve Dproverne ei Krigsmænd? Skjendt det er en Skjændsel at

være andetsteds end paa den ene Side, saa er det dog endnu større Skjændsel at tigge, end at være paa den værste Side, om den endog var værre end Ordet Dp-rer formaaer at udtrykke det.

Underbetjenten.

J tager feil, Herre!

Falstaff.

Saa! sagde jeg maaskee J var en ærlig Mand? Mit Ridder- og Krigerstab tilfødesat, saa lei jeg i min Hals, dersom jeg sagde dette.

Underbetjenten.

Nu, Herre! saa sæt da Eders Ridder- og Krigerstab tilføde, og giv mig Forlov at sige Jer, J ly-ver i Eders Hals, hvis J siger jeg er andet end en ærlig Mand.

Falstaff.

Jeg give Dig Forlov til at sige mig sligt? Jeg skulde sætte tilføde det, som er sammenvoret med mig? Dersom Du faaer nogen Forlov af mig, maa Du hænges mig, og tager Du Dig Forlov, saa burde Du med mere Ret hænges. J Raadstuefnuushane! Fort! Pak Jer!

Underbetjenten.

Hans Herlighed vil tale med Jer.

Dverdommeren.

Sir John Falstaff! Et Ord med Jer!

Falstaff.

Min dyrebare Herre! Gud forunde Eders Herlighed langt Liv og Helsen! Det glæder mig at see Eders Herlighed gaaer ud. Jeg horte sige Eders Herlighed var syg; jeg haaber Eders Herlighed gaaer ei ud, uden med Doctorernes Tilladelse. Eders Herlighed, skjøndt ikke ganske ude af Ungdomsaarene, har

dog et Slags Bismag af Alderdommen, en Smule Kryderi af Tidens Salt; og jeg beder underdanigst, at Eders Herlighed vil være vedbørlig Omsorg for Eders Sundhed.

Dverdommeren.

Sir John, jeg lod Jer indkalde førend Eders Tog til Shrewsbury.

Falstaff.

Med Eders Herligheds Tilladelse, jeg hører at Hans Majestæt er kommen noget upasselig tilbage fra Wales.

Dverdommeren.

Jeg taler ikke om Hans Majestæt. — J vilde ei komme, da jeg lod Jer kalde.

Falstaff.

Dg jeg hører ydermere, at Hans Høihed er bleven betagen af denne forbandede Apoplexi.

Dverdommeren.

Nu da! Himlen frelse ham! — Jeg beder, lad mig tale med Jer.

Falstaff.

Denne Apoplexi er — saaledes som jeg forstaaer mig paa den, en Art af Soveshge, med naadige Herres Tilladelse; en Slags Sovn i Blodet, en Helvedes Kildren og derhos Svie.

Dverdommeren.

Derom taler jeg ikke! Den være hvad den være vil.

Falstaff.

Den har sin Oprindelse af megen Sorg, af Studering og Forstyrrelse i Hjernen. Jeg har læst Marsagen til dens Virkninger i Galenus; det er en Slags Døvhed.

Dverdommeren.

Jeg troer da at I er falden i denne Sygdom, for I horer jo ikke hvad jeg siger Jer.

Falstaff.

Saare godt, Eders Naade! saare godt. Om I gunstigt tillader, er det snarere den Svaghed ikke at spidse Dren; den Sygdom ikke at være opmærksom, som jeg lider af.

Dverdommeren.

Alt tage Jer ved Vingebeinet turde maaskee forbedre Drets Opmærksomhed; og det bryder mig ikke stort, om jeg skal være Eders Læge.

Falstaff.

Jeg er saa fattig som Job, Eders Naade, men ikke saa taalmodig. Jeres Herlighed kan forordne mig en Fængselsdrik i Betragtning af min Fattigdom, men at jeg skulde være saa taalmodig at følge Eders Forskrift, derom have de Vise et Gran af en Skrupel, eller, i Sandhed en heel Skrupel.

Dverdommeren.

Jeg lod Jer kalde at komme og tale med mig, da I blev sigtet for Ting, som kunde have kostet Jer Liv og Blod. —

Falstaff.

Efter som jeg den Gang blev raadet af min høie Consulent i Landtjenestens Love, kom jeg ikke.

Dverdommeren.

Vel! Sandheden er, Sir John! I lever i stor Skjædsel.

Falstaff.

Hvo som spænder mit Belte om sig, kan ei leve i mindre.

Dverdommeren.

Eders Midler ere tynde, og I lever tykt.

Falstaff.

Ja, Eders Herlighed! jeg vilde ønske det var omvendt, at mit Liv var tyndere og mine Midler tykkere.

Overdommeren.

J har misledet den unge Prinds.

Falstaff.

Den unge Prinds har misledet mig; jeg er Manden med den tykke Bug, og han er min Hund.

Overdommeren.

Nu! jeg vil nødigt oprive et nyslaget Saar. Jeres Dagstjeneste ved Shrewsbury har lagt en Smule Forgyltning paa Eders Natteheltebedrift ved Gadshill; J kan takke den urolige Tid for, at J rolig er sluppen over denne Anklage.

Falstaff.

Eders Herlighed?

Overdommeren.

Men siden nu Alt staaer vel og godt, saa bevar det og saaledes. Væk ikke en sovende Ulv!

Falstaff.

At vække en Ulv, er ligesaa slemt som at lugte en Ræv.

Overdommeren.

Gi! J er som et Lys, hvis bedste Deel er udbrændt.

Falstaff.

Et Tallelys, Eders Naadel! jeg bestaaer af lutter Talg; jeg kunde ogsaa lignedes ved et Børlys, forsaavidt jeg i Omfang endnu stedse vorer.

Overdommeren.

J følger den unge Prinds overalt, som hans onde Engel.

Falsstaff.

Nei, naadige Herre! en Engel er en Aand, en Aand har hverken Kjød eller Been, og I seer jeg har fuldt op af begge. Jeg veed ellers ikke hvordan det er; i disse Ublefræmmertider er Dyden saa lidt agtet, at sand Tapperhed er bleven til Bjørnetrækker; Skarpsindighed er gjort til Østapper, og ødler sin raske Vittighed paa at smøre Regninger. Alle de øvrige Gaver, som høre til et Menneſte, ere ikke et Stikkelsbar værd, saaledes som Tidsalderens Nederdrægtighed omformer dem. I, som ere gamle, tage intet Hensyn paa, hvad der er muligt for os, som ere unge. I maale Heden i vore Hjerter med Bitterheden i Eders Galder, og vi, som endnu staae ved Ungdommens Fortropper, vi — det tilstaaer jeg — ere virkelig ogsaa Erkeskjelner. —

Dverdommeren.

Dg sætter I Eders Navn paa Ungdommens Liste, I, som er betegnet gammel med alle Alderdommens Mærker? Har I ikke et fugtigt Øie? En tør Haand? En gul Kind? Et hvidt Skjæg? Et indsvindende Been? En tiltagende Bug? Er Jeres Stemme ei svag? Jeres Aandedræt kort? Jeres Hage dobbelt? Jeres Forstand enkelt? og hver enkelt Deel paa Jer fordærvet af Ælde. Dg I vil endnu kalde Jer ung? Hy! hy! hy, Sir John!

Falsstaff.

Naadige Herre! Jeg blev født omtrent Kloften tre om Eftermiddagen, med et hvidt Hoved og en temmelig rundagtig Bug. — Hvad min Stemme angaaer — den har jeg tabt ved at commandere, og synge gudelige Sange. — At bevise min Ungdom end ydermere, lyfter mig ikke. Sandheden er, at jeg blot er gammel i Dommekraft og Forstandighed; og den,

som vil gjøre Caprioler med mig om tusinde Mark, lad ham laane mig Pengene, og tage sig i Agt! — Hvad angaaer det Dreffigen Prindsen gav Jer — da gav han det som en raa Prinds, og J tog det som en fiintfølende Lord. Jeg har revset ham for det, og den unge Løve gjør Bod og Bedring, vist nok ikke i Sæk og Aske, men i nyt Silke og gammel Kana= risæk.

Dverdommeren.

Nu! Himlen sende Prindsen en bedre Selskabs= broder!

Falstaff.

Himlen sende Selskabsbroderen en bedre Prinds! Jeg kan paa ingen Maade blive ham qvit.

Dverdommeren.

Godt! Kongen har adskildt Jer og Prinds Hen= rik. Jeg hører J drager med Prinds Johan af Lancaster mod Erkebiskoppen og Northumberland.

Falstaff.

Jo! Tak og Priis være Eders vakkre fine For= stand derfor! Men beder nu smukt alle J, som her hjemme kysse Madam Udenfare, at vore Armeer ei ryge sammen paa en varm Dag; thi, saa sandt Gud lever! jeg tager kun to Skjorter ud med mig, og jeg har ikke i Sinde at svede overordentligt; hvis det bli= ver en heed Dag, og jeg svinger andet Vaaben end min Flaske, saa vil jeg ønske jeg aldrig maa spytte Hvidt mere! Ikke en eneste farlig Action duffer op med Hovedet, førend jeg strax befales at give mig ifærd med den. Nu! jeg kan ikke vare til evig Tid, men det var altid en Grille hos vores engelske Nation, naar den har noget godt, da at gjøre det altfor al= mindeligt. Dersom J endelig vil paastaae jeg er en gammel Mand, saa skulde J unde mig Hvile. — Gud

i Himmelen give, at mit Navn ikke var saa frygteligt for Sjenderne som det er! — Hellere vilde jeg ædes til Døde af Rust, end skues ihjel af den evige Bevægelse.

Dverdommeren.

Belan! Tee Jer vel! Tee Jer vel! Og Gud give Lykke til Eders Foretagende!

Falstaff.

Vil Eders Herlighed ikke laane mig eet tusinde Pund til min Udrustning?

Dverdommeren.

Ikke en Skilling; ikke en Skilling; I har nok at bære paa i de Pund I selv veier — Gud være med Jer; anbefal mig til min Frænde Westmoreland!

(Dverdommeren og Underbetjenten gaae.)

Falstaff.

Ja, gjør jeg det, saa giv mig Næsestyvere med en Broelæggerrammeblot! Et Menneske kan ligesaa lide det skille Alderdom fra Karrighed, som sunde Lemmer fra Liderlighed; men tør Værk plager den ene, og den slemme Syge kniber den anden; og saaledes gjøre begge disse Livspunkter mine Forbandelser overflødige. — Heida, Du Knøs!

Pagen.

Herre?

Falstaff.

Hvor mange Penge har jeg i min Pung?

Pagen.

Syv Otteskillinger og to Styver.

Falstaff.

Jeg er ei istand til at udfinde noget Middel mod denne Svindsot i Pungen. Alt borge og laane spinder den blot ud, men Sygdommen er ulægelig. —

Gaae, bring dette Brev til Mylord af Lancaster! dette til Prindsen; dette til Greven af Westmoreland; og dette til den gamle Madame Ursula, hvem jeg hver Uge har svoret til at ville ægte, lige siden jeg opdagede det første hvide Haar paa min Hage. — Ifærd dermed! (Pagen gaaer.) Nu saa gid da ogsaa den flemme Syge fare i denne Podagra, eller og Podagraen i den flemme Syge, for een af de to huserer forbandet med min store Taa. Det siger ellers intet, om jeg halter; jeg har Krigene til Paaskud og mine Naadepenge ville synes desbilligere. Et snildt Hoved nytter enhver Ting, og jeg vil slaa Sygdommen i Penge.

(gaaer.)

Fredie Scene.

York. Et Bærelse i Erkebiskoppens Pallads.

Erkebiskoppen af York træder ind tilligemed Lorderne Hastings, Mowbray og Bardolph.

Erkebiskoppen.

J kjender nu vor Sag og Hjælpemidler; og, ædle Venner! hver af Eder sig sin Mening freldigt nu om vor Forhaabning. Og først, hvad siger I dertil, Lord Marfalk?

Mowbray.

Jeg billiger vel Grunden til vort Hærtog; dog onsked' jeg nok meer Dplysning om. hvordan med vore Midler vi det saa mon mage, at med djærv og dristig Pande vi kan see Kongens Krigsmagt under Dine

Hastings.

Alt vore Monsterroller vorne ere til fem og tyve tusind valgte Mænd! rigt lever ogsaa Haabet om Forstærkning

i Grev Northumberland, den Mægtige,
hvis Barn af lidte Uret voldsomt brænder.

Bardolph.

Spørgsmaalet er da altsaa nu, Lord Hastings: —
Om vi med vore fem og tyve Tusind
kan, uden Greven, lyde Kongen Spidsen?

Hastings.

Med Greven kan vi det.

Bardolph.

Ja, det er Knuden;

men føle vi os uden ham for svage,
saa mener jeg, vi bør ei gaae for vidt,
før først hans Hjælpemagt vi har ved Haanden;
thi i et Anslag med saa blodigt Afsyn
tør Gissning og Formodning, uviist Haab
om uvis Hjælp ei med i Regning bringes.

Erkebiskoppen.

Lord Bardolph! meget sandt; thi dette var
ved Shrewsbury Tilfældet just med Percy.

Bardolph.

Det var det; see han styrked' sig med Haab,
aad Lust i Tillid til den lofte Bistand,
han smigred' sig med Udsigt til en Krigsmagt,
der mindre blev end selv hans mindste Udsigt,
saa, af en svar Indbildning fuld, som egner
kun gale, førte han sin Hær i Døden,
og blind han styrked' sig i Afgrundsfbælget. —

Hastings.

Dog, med Forlov! det har end aldrig skadet,
at man Sandsynlighed og Haab beregned'.

Bardolph.

Ja, hvis vor Krigs nuværende Natur
drev flux til Handling. Sag, som er i Gang,

af Haab saa lever, som i aarle Baar
vi Knopperne see skyde frem, hvis Haab
til Frugt at vorde, ei saa sikker Vorgen
mon give, som den bange Mistvivl om,
at Frost vil dræbe dem. — Naar vi vil bygge,
beseer vi Pladsen først, saa tegne Planen;
og naar vi see nu Bygningens Figur,
maae vi beregne, hvad dens Rejsning koster;
og finde vi det overgaaer vor Evne,
hvad gjør' vi da? Vi tegne et nyt Udkast
med færre Værelser; ja muligt og
tilsidst vi lade reent den Byggen fare?
hvor meget meer i dette store Værk,
(hvor det en Throne at nedrive gjælder,
og reise op en ny), bør vi betragte
vor Byggeplads, vor Tegning undersøge?
forenes om en sikker Grund, raadspørge
Bygmestere; beregne vore Midler,
om og de kan udrede sligt et Værk,
og veie op vor Modpart; ellers ruste
vi paa Papir os blot og i Figurer,
og bruge Stridsmands Navne blot for Stridsmand,
liig den, som gjør en Tegning til et Huus,
der overgaaer hans Evne, og halvfærdigt
det lader staae; og overgiver saa
den halvfuldendte Pragt som Træl og Rov
for Regnens Skyer, og barske Vinters Vold.
Hastings.

Vel! sæt, det Haab, som spaaer saa frydeligt,
blev dødsødt, og at nu vi eiede
den allersidste Mand vi kunne vente;
saa troer jeg dog vor Hær er mægtig nok,
som nu den er, til at gaae imod Kongen.

Bardolph.

Hvad! har han da kun fem og tyve tusind?

Hastings.

Til os ei fleer, Lord Bardolph! ei saa mange;
thi som nu Tiden stormer, er hans Deling
tredobbelt; een Hær staaer imod de Franske,
og een mod Glendower; maaskee en tredie
skal see til os; saa er den svage Konge
nu deelt i Tre; derhos af hulen Armod
og Tomhed klinger Pengefisten hos ham.

Erkebiskoppen.

At han sin deelte Hær forsamlе skulde,
og komme mod os med sin hele Magt,
er umødvendig Frygt.

Hastings.

Hvis det han gjør,
han Ryggen giver blot; Balliseren
og Fransken gjø ham flux i Hælene.
Frygt aldrig sligt.

Bardolph.

Hvem, mener man, skal føre
hans Tropper hid?

Hastings.

Prindsen af Lancaster,
og Westmoreland; mod Wales han drager selv
med Henrik Monmouth, hvo der har hans Post
imod de Franske, er jeg uvis om. —

Erkebiskoppen.

Lad os affted og høit kundgjøre Grunden
til vores Feide. Staten ligger syg af
sit eget Valg. Den alt for graadige
Hengivenhed til Bammelhed er mættet.
Han faaer en svimmel og usikker Bolig,
som bygget har paa Menigmandens Hjerte.
Ha! vrangе Mængde! hvilke Jubelskrig
led ei fra Dig til Himlen op, og signed'

Din Bolingbroke, før det han blev, hvortil
 Du vilde gjøre ham? Og nu da han
 tillabet staaer, ret som Dit Hjerte lysted',
 Du Graadsedyr! est Du saa mæt af ham,
 Du selv Dig ægger til at spy ham op.
 Saadan, gemene Hund! Du af Dit Svælg
 den kongelige Richard brækked' op;
 nu aad Du glad Dit døde Spy igjen,
 og hylter for at finde det. Hvortil
 kan man vel fæste Lid i disse Lider?
 De, som, mens Richard leved', død ham ønsked,
 de ere nu forliebte i hans Grav.
 Du, som slog Stov ned paa hans skjønne Hoved,
 da, gjennem stolte London, sukkende
 i Bolingbrokes lovpriste Spor han kom,
 nu raaber: „Jord! giv os hiin Konge atter!
 og denne tag!“ — Du vrager, Skjændselsalder!
 det som Du har; og godt, kun hvad Du savner, kalder!

Nowbray.

Skal vi ei mynstre nu og drage ud?

Hastings.

Vi Tidens Trælle er og dette er dens Bud.

(de gaae.)

Anden Akt.

Første Scene.

London. Gade.

Bertinden træder ind med Klo og hans Dreng.
 Strax derpaa Snare.

Bertinden.

Mester Klo! har I protocollet Klagen?

Klo.

Den er protocolleret.

Bertinden.

Hvor er Eders Tjener? Er det en dygtig Drabant? Er han Karl for sin Hat?

Klo.

Heida, Du! Hvor er Snare?

Bertinden.

Ja, Du søde Gud! den gode Mester Snare.

Snare.

Her, her!

Klo.

Hør, Snare! vi skal sætte Sir John Falstaff ved Bingebeuet.

Bertinden.

Ja, gode Mester Snare! jeg har klaget over ham i alle mulige Punkter.

Snare.

Det turde maaskee koste nogle af os Livet, for den Karl stikker.

Bertinden.

Jh! Du Fredsens Gud! see Jer for! Han har stukket mig i mit eget Huus, og det paa den allerskammeligste Maade. Saasandt jeg er ærlig, han bryder sig ikke en Snus om hvad Ulykke han kommer afsted, naar han først har trukket fra Læder; han støder som en Djævel, og skaaner hverken Qvinde, Mand eller Barn.

Klo.

Kan jeg blot komme ham ind paa Livet, bryder jeg mig ikke om hans Stød. —

Bertinden.

Jeg heller ikke; jeg skal strax være ved Haanden.

Klo.

Kan jeg bare først faae en Klo i ham, og bare han kommer mig i Kloerne —

Bertinden.

Jeg er en ødelagt Kone, dersom han gaaer sin Vej; jeg vidner for Jer han staaer uden Maal og Ende paa mit Bræt. — Gode Mester Klo! Hold dygtig fast paa ham. — Gode Mester Snare! Lad ham ikke undslippe! Han kommer idelig og idelig paa Pasterthjørnet, for at kjøbe sig en Sadel, med Tugt at melde; og han er engræsseret til Middag i Dre-hovedet i Humbertgaden af Silkekrammeren Mester Glat. Jeg beder Eder, siden min Proces nu er kommen i Gang, og hele min Omstændighed saa offentlig bekendt for Verden, saa lad ham komme til at staae til Ansvar. — At borge En hundrede Mark, er tungt for en stakkels enlig Borgerenke at bære; og jeg har baaret, og baaret, og baaret, og han har vidstet mig om Munden, og vidstet mig om Munden Dag fra Dag, saa det er en Skam at tænke derpaa. — Der er ingen Sonetetet i saadan Udfærd; med mindre en ærlig Danneqvinde skal være et Dvæg eller Ufen, som rolig skal taale at enhver frænker hende. —

(Falkstaff træder ind med sin Page og Bardolph.)

Der kommer han; og den Erkegavtyv Bardolph med sin Malvasiernase, er med ham. Opfyld Eders Pligt, opfyld Eders Pligt, Mester Klo og Mester Snare! Gjør mig, gjør mig strax Eders Pligt!

Falkstaff.

Hvad nu? Hvis Skindmær er styrtet? Hvad er der paa Færde?

Klo.

Sir John! jeg arresterer Jer, ifølge en Klage fra Madam Rastensfart.

Falstaff.

Væk, Slubberter! — Træk, Bardolph! Hug mig den Sturks Hoved af; kast den So i Rendestenen!

Bertinden.

Kaste mig i Rendestenen!? Jeg vil kaste Dig i Rendestenen! Vil Du det, vil Du det, Du æreløse Bedrager! — Hei! Mord! Mord! — O Du sletteste Opdrækker! Vil Du dræbe Guds og Kongens Embedsmænd? O Du sletteste honningsøde Kjeltring! Du er en Manddraber og en Dvindemanddraber!

Falstaff.

Hold mig dem fra Livet, Bardolph!

Klo.

Til Hjælp! Hjælp!

Bertinden.

Godt Folk! skal dog et Par eller to til Hjælp! — Det vilde Du? See, vilde Du det! Nei! vilde Du? — Kom an, Du Slyngel! Kom an, Du Galsgenknebel!

Falstaff.

Væk, I Hampebegle, I Badskerballe, I Rapsenkralle! Jeg skal støve ud i Jeres Capitolium.

(Overdommeren træder ind med Følge.)

Overdommeren.

Hvad er der paa Værde! Holder Fred her! — Nu!

Bertinden.

Dyrebareste Herre! Vær mig gunstig! Jeg anraaber Jer om at staae mig bi!

Overdommeren.

Hvordan, Sir John! staaer I og klamres her?

Slet sommer slikt kun Eders Rang, Tid, Post.

I burde været nu paa Vei til York. —

Bort fra ham, Karl! hvi hænger Du saa om ham?

Bertinden.

O, min allerærværdigste Herre! med Eders Naades Tilladelse er jeg en stakkels Enke fra East-cheap, og han arresteres nu ifølge min Anklage.

Overdømmere.

For hvilken Sum?

Bertinden.

For Summa Summarum, Eders Naade! for Alt hvad jeg har. Han har ædet mig ud af Huus og Hjem! han har puttet alt mit rene Bæsen i sin fede Bug der. — Men jeg vil have noget derud af igjen; eller jeg skal ride Dig hver Nat, som en Mare.

Falstaff.

Jeg tænker jeg kommer snarere til at ride Mæren, ifald jeg seer min Kands til at komme op.

Overdømmere.

Hvad er alt dette, Sir John? Hy! hvilken retsaffen Mand vilde døie denne Storm af Skjeldsord! Skammer I Jer ikke ved at nøde en stakkels Enke til saa haard en Fremgangsmaade, for at komme til det, som hendes er?

Falstaff.

Hvad er det for en uhyre Summa, jeg skylder Dig?

Bertinden.

Bitterdød! dersom Du var en ærlig Karl, var det Dig selv og Pengene til! Du tilsvor mig Din Tro paa et selvforgylt Bæger, da Du sad i mit Delfinkammer ved det runde Bord, for en Steenkulsild, Onsdagen før Pintsen, dengang Prindsen havde hamret Din Pandebraff, fordi Du lignede hans Fader ved en Chordegne i Windsor? Dengang svor Du mig til, mens jeg vadsfede Saaret i Dit Hoved, at Du vilde ægte mig, og gjøre mig til Din Frue

Gemalinde! Kan Du fragaae det? Kom ikke samme Gang Slagterkonen Mutter Merbrad ind, og kaldte mig Sodemoer Rassenfart? Kom hun ikke for at faae en Slat Viineddike paa Borg, og sagde hun os ikke hun havde en god Ret Tassekraber, hvorpaa Du blev lysten at spise nogle, hvorpaa jeg sagde Dig, de duede ikke for friske Saar? Og bad Du mig ikke, saasnart hun var gaaet ned af Trappen, ikke mere at gjøre mig gemeen med saadan Jan Hagel; og sagde: at om soie Tid skulde de kalde mig Madam? Og kysfede Du mig ikke, og befalte mig at rykke ud med tredive Skilling for Dig. Jeg bringer Dig nu Din Ed og Løste i Grindring. Gaae fra det, om Du kan!

Falstaff.

Eders Naade! Det er et stakkels, sjantet Dwindemenneske; hun siger, hvor hun kommer i Byen, at hendes ældste Søn ligner Eder; hun har siddet i gode Omstændigheder; Sandheden er, Fattigdom har gjort hende forrykt. — Men hvad disse Narrissær af Retsbetjente angaaer, da beder jeg om at faae Satisfaction over dem.

Dverdommeren.

Sir John! Sir John! Jeg er vel bekjendt med Eders Naade at fordreie en ærlig Sag paa. Ingen fripostig Mine, heller ikke den Sværm af Ord, som med meer end uforstammet Frækhed styrter Jer af Munden, kan hindre mig fra billig at veie Sagen. I har, som det synes mig, gjort Eder urettelig Fordeel af denne Kones søielige Gemyt; og bragt hende til at betjene Jer saavel med Pengeklub som med Person.

Falstaff.

Rigtig, naadige Herre! —

Dverdommeren.

Die stille! — Klar nu den Gjæld I staaer i til hende; og klar Jer selv for den Skjændsel I har bedrevet med hende; det ene kan I gjøre med klingende Mynt, det andet med ægte Anger.

Falstaff.

Eders Naade! Denne Snibbe vil jeg ikke stikke i Lommen uden at svare. I kalder ædel Driftighed uforklammeth Trækthed; naar en Mand bare vil krumme sin Ryg, og ikke sige et Nuk, saa er han dydig. Nei, naadige Herre! med al min underdanige Respekt for Jer, vil jeg dog ikke kysse Støvet af Jeres Fodder. Jeg siger Jer, jeg forlanger at fries fra disse Retsbetjente, da jeg reiser i et hastigt Grinde i Kongens Tjeneste.

Dverdommeren.

I taler, som I havde Magt til ustraffet at forurette, men handle nu, som Eders Rang og gode Navn byder Jer, og tilfredsstil den stakkels Kone.

Falstaff.

Kom herhid, Vertinde!

(tager hende tilside.)

(Gower træder ind.)

Dverdommeren.

Nu, Hr. Gower! Hvad bringer I?

Gower.

Kongen, Mylord! og Henrik, Prinds af Wales staae nær. Det Dvrige forkynder Brevet.

Falstaff.

Saa sandt jeg er Riddersmand —

Vertinden.

Ja, det har I saa tidt og mange Gange sagt.

Falstaff.

Saa sandt jeg er Riddermand; — Naa, nu ikke mere om det!

Bertinden.

Ved den himmelske Jord, jeg træder paa, kunde jeg ikke gjerne feie baade mit Solvskab ud, og Tapeterne i mine Spisestuer.

Falstaff.

Glas, Glas er det bedste i Verden man kan drikke af; og hvad Dine Bægge angaaer, — saa er en net lille Spas, eller den forlorne Søn's Historie, eller en tydsk Wildsvinejagt i Vandfarve mere værd, end tusinde slige Sparlagen, eller mølødte Tapeter. — Lad det blive ti Pund Sterling, ifald Du kan. — Naa! kom! hvis Du ikke havde disse Nykker og Luner, saa var Du den rareste Tøs i hele England. — Gaae nu, vadsk Dit Ansigt, og tag Din Klage tilbage. Naa! Du maa ikke vise dette Lune, naar Du er hos mig; kjender Du mig da ikke? Naa, kom! kom! Jeg veed at andre har sat det i Dig.

Bertinden.

Her, kjære Sir John! Lad det blive ved tyve Rosenobler; Jeg vilde, min Tro! nødig sætte mit Solvtøj ud; det er baade vist og sandt!

Falstaff.

Lad være! jeg vil finde Udvei andensteds! — J vil dog blive en Laabe til evig Tid.

Bertinden.

Nu, J skal faae det, skulde jeg endog feie min Adriane ud. Jeg haaber dog J kommer og spiser Aftensmad. — J vil jo betale mig hver en Skilling?

Falstaff.

Vil jeg leve? — (til Bardolph.) Gaae med hende! med hende! hold hende fast! hold hende fast!

Bertinden.

Vil I have Dorthe Lagensplitter skal spise med
til Aften?

Falstaff.

Nu, Ord nok! Ja, lad os faae hende!

(Bertinden, Bardolph, Retsbetjentene og Pagen gaar.)

Dverdommeren.

Jeg har hørt bedre Nyheder.

Falstaff.

Hvorledes klinge Nyhederne, Ederes Naade?

Dverdommeren.

Hvor laae Kongen afvigte Nat?

Gower.

I Basingstoke, naadigste Herre!

Falstaff.

Jeg vil dog haabe, naadige Herre! at Alt staaer
godt og vel! Hvad er vel det sidste Nyt man har,
naadige Herre?

Dverdommeren.

Komme alle hans Tropper tilbage? —

Gower.

Nei, femten hundred' Fod-, fem hundred' Hestfolk
er' til Prinds Lancaster beordrede
imod Northumberland og Erkebissen.

Falstaff.

Kommer Kongen tilbage fra Wales, min ædle
Herre?

Dverdommeren.

Jeg skal nu uførtovet flye Jer Breve.
Vær nu saa god at følge mig, Hr. Gower!

Falstaff.

Ederes Naade!

Overdommeren.

Godt Godt?

Falstaff.

Hr. Gower! maa jeg indbyde Jer til et Middagsmaaltid med mig?

Gower.

Kjære Sir John! jeg takker Jer; men jeg maa opvarte min naadige Herre her.

Overdommeren.

Sir John! I noler her for lange, da I skal tage Soldater ud i de Grevskaber I kommer igjennem.

Falstaff.

Vil I spise til Aften med mig, Hr. Gower?

Overdommeren.

Hvilken naragtig Læremester har lært Jer disse Fagter?

Falstaff.

Hr. Gower! Dersom de ikke klæde mig, saa var det en Nar, som lærte mig dem. — Det er den sande Fagtemesteranstand, Eders Naade! Pa! for Pa! og saa skilles man fredelig fra hinanden.

Overdommeren.

Nu, Herren oplyse Dig! Du est en stor Nar.

(de gaae.)

Anden Scene.

London. En anden Gade.

Prinds Henrik og Poins træde ind.

Prinds Henrik.

Troe mig, jeg er overordentlig træt. —

Poins.

Er det kommet saavidt? Jeg troede at Træthed aldrig turde angribe Nogen af saa høit Blod.

Prinds Henrik.

Jo, paa min Vre! den angriber mig, endskjendt det bringer min Høihed til at rødme, at tilstaae det. Klæder det mig ikke ret gemeent, at jeg er lysten efter thyndt D? —

Poins.

Ei! en Prinds skulde være for heit studeret til at saadan en lav Sammenblanding kunde rinde ham i Tanke.

Prinds Henrik.

Maaskee da min Appetit blev ikke prindselig avlet; thi, i Sandhed! nu rinder det stakkels Kreatur thyndt D mig i Tanke. Men det er sandt at disse ydmyge Betragtninger gjøre mig min Høihed modbydelig. Hvillen Skam er det mig ikke at erindre Dit Navn? eller at kjende Dit Ansigt i Morgen; eller at lægge Mærke til hvormange Par Silkestromper Du har, nemlig det Par, Du har paa, og hiint som engang var ferskenfarvet? eller at holde Register over Dine Skjorter, saasom: een til Overflod og een til Brug? — Men dette veed Verten i Boldhuset bedre end jeg; thi der er lav Ekke i Din Linnedkiste, naar Du ikke der fører Raketten, hvilket Du nu i rum Tid ei har gjort, fordi Resten af Dine Nederlande har søgt at opøde Dine hollandske Væredsbefiddelser; og Gud veed om de Smaaglutten uden om, som skrige i Ruinerne af Dit Linned, om de skulde arve Hans Rige. Men Gjordemødrene sige: Bernene kan det ikke lægges til Last; Verden befolkes derved og Slægtskabene styrkes mægtigt. —

Poins.

Hvor ilde passer det sig ikke at J, efter at have haft saa svært et Stykke Arbeide, fører nu slig umyttig Tale? Siig mig, hvormange vakke, unge

Prindsen vilde gjøre det, naar deres Fader var saa syg, som Eders i denne Stund er?

Prinds Henrik.

Skal jeg sige Dig een Ting, Poin?

Poin.

Ja, og lad det være en herlig, fortræffelig Ting!

Prinds Henrik.

Den er god nok for vittige Hoveder, som ikke ere høiere paa Straa end Du.

Poin.

Saa frist da; jeg staaer rustet til at tage imod den Ting I vil sige!

Prinds Henrik.

Nu vel da; jeg siger Dig, det skifter sig ikke for mig at være bedrøvet, nu min Fader er syg; endskjøndt jeg kunde sige Dig (som en, det lyfter mig, i Mangel af en bedre, at kalde min Ven) jeg kunde være bedrøvet! ja ret hjertelig bedrøvet. —

Poin.

Det er neppe muligt ved sli en Foranledning.

Prinds Henrik.

Bed denne Haand! Du troer at jeg staaer ligesaa uidsletteligt indskrevet i Djævelens Bog, som Du og Halstaf, for Halstarrighed og Forhærdelse. Enden skal vise Manden! Men jeg siger Dig — Hjertet bløder i mig over at min Fader er saa syg; og det, at jeg holder saa slet Selskab, som Du er, har med Tiid berøvet mig ethvert udvortes Kjendtegn paa min Smerte.

Poin.

Og Aarsagen?

Prinds Henrik.

Hvad vilde Du tænke om mig, hvis jeg græd?

Poins.

Jeg vilde tænke at Du var en heist fyrstelig
Dienstkalk.

Prinds Henrik.

Det vilde være hver Mands Tanke, og Du er
en velsignet Gut, at Du tænker, som hver Mand tæn-
ker; intet Menneskes Tanker i Verden holde sig mere
paa Landeveien end Dine. Hver Mand vilde rigtig-
nok troe at jeg var en Dienstkalk. Og hvad bevæ-
ger Eders allerhøiestærede Tanke til at tænke saaledes?

Poins.

Oh nu! det, at I har været saa udsvævende,
og havt saameget Maskapi med Falstaff.

Prinds Henrik.

Og med Dig.

Poins.

Ved Solens Lys! jeg bliver meget vel omtalt,
det kan jeg høre med mine egne Øren; det værste de
kunne sige om mig, er at jeg er en yngre Broder, og
en rask Slagsbroder; og jeg tilstaaer, disse to Ting
kan jeg ikke ændre. — Gilledød! der kommer Bardolph.

Prinds Henrik.

Og Drengen jeg forærede til Falstaff. Han
fik ham fra mig som en Christen! og see nu, om den
fede Slyngeel ikke har omfakt ham til en Abbe.

(Bardolph og Pagen træde ind.)

Bardolph.

Gud signe Eders Naadel!

Prinds Henrik.

Og Eders med, heiadle Bardolph!

Bardolph (til Pagen.)

Kom hid, I dydige Gsæl! I undseelige Tøse-
saar! Jeg troer I bliver rød? Hvorfor rødmer I

da? Hvilken jomfruelig Krigskar! er J bleven! Har det saa meget paa sig at tage Jomfrudommen af et Pottemaalskruus?

Pagen.

Naadige Herre! han kaldte just nu paa mig fra et rødt Gittervindue, og jeg kunde ikke skjelne nogen Deel af hans Ansigt fra Vinduet; omsider opdagede jeg hans Dine, og jeg troede han havde gjort to Huller i Vertindens ny røde Skjort, og kiggede ud igjennem dem.

Prinds Henrik.

Er Drengen ikke artet vel?

Bardolph.

Wæk, J forbandede, tobenede Kaninunge. Wæk!

Pagen.

Wæk, J skurktagtige Altheas Drom! Wæk!

Prinds Henrik.

Siig os, min Gut! hvilken Drom?

Pagen.

J Sandhed! naadige Herre! Althea dromte, hun blev forlest med en svar Brand, og derfor kalder jeg ham hendes Drom.

Prinds Henrik.

„God Udlægning er sin Krone værd“, siger Ordspøget. — Der har Du den, Gut!

(giver ham Penge.)

Poins.

O, at denne skønne Blomst dog kunde vogtes for Orme! — Nu vel! der har Du en Tolskilling til at bevare Dig!

Bardolph.

Hvis J ikke saaer ham til at blive hængt iblandt Jer andre, skeer Galgen ikke sin Ret.

Prinds Henrik.

Dg hvordan lever Din Herre, Bardolph?

Bardolph.

Godt, naadige Herre! Han horte Eders Naade skulde komme til Staden; der er et Brev til Jer.

Prinds Henrik.

Besørget med tilberlig Respect. — Dg hvorlunde lever Hr. Mortensfest, Eders Herre?

Bardolph.

Trist og sund paa Legemets Begne.

Poins.

Ja, hans udelige Deel trænger rigtig nok til en Doctor; men det rører ham ikke; er den syg, døer den dog ikke.

Prinds Henrik.

Jeg tillader denne Kjedklump at være saa familair med mig, som min Hund; thi see engang her, hvad han skriver.

Poins (læser.)

„John Falstaff, Ridder.“ — — Ja, det skal enhver have at vide, saa ofte han har Leilighed til at nævne sig. Netop ligesom de Folk, der ere i Slægt med Kongen; thi de kunne aldrig stikke sig i en Fingger, uden at sige: „Der spildtes noget af Kongens Blod, — Hvordan gaaer det til?“ siger nu Gen, der lader, som om han ikke ret fatter det; og Svaret sidder ligesaa løs og paa rede Haand, som en forgjeldet Mands Hue. „Jeg er en ringe Frænde af Kongen, min Herre!“

Prinds Henrik.

Ja, de vil være i Slægt med os, om de saa skulde lede det lige ned fra Japhet. — Men Brevet —

Poins.

„Sir John Falstaff, Ridder, sender Hilsen til Kongesønnen, den nærmeste efter Faderen, Henrik, Prinds af Wales“ — Haha! det er et Certificat!

Prinds Henrik.

Stille!

Poins.

„Jeg vil efterligne hiin berømmelige Romer i Korthed“ — han mener vist i Kortaandethed. — „Jeg anbefaler mig til Dig; jeg anbefaler Dig, og jeg forlader Dig. Indlad Dig ikke for nøie med Poins; thi han misbruger Din Gunst saa høiligen, at han bander paa, Du skal giftes med hans Søster Leonora. Gjør Bod og Bedring i ledige Timer efter Din Leilighed, og far nu vel!“

„Din, ved Ja og Nei, (det vil sige efter som Du behandler ham) Hans Falstaff for mine nøie Venner; John for mine Brødre og Søstre, og Sir John for hele Europa.“

Min Prinds! jeg vil gjennembløde dette Brev i Sæk, og faae ham til at æde det.

Prinds Henrik.

Det er at faae ham til at tage sine Død i sig igjen. — Men taler I saaledes om mig, min gode Edward? Skal jeg giftes med Jeres Søster?

Poins.

Gud give Tøsen ikke fik flettere Lykke i Verden! Men aldrig har jeg sagt sligt.

Prinds Henrik.

Nu vel! Saaledes drive vi Narrestreger med

Tiden, og de Vises Aander sidde i Skyerne og spotte os. — Er Eders Herre her i London?

Bardolph.

Ja, Eders Naade!

Prinds Henrik.

Hvor tager han sit Aftensmaalstid? Mødster den gamle Dne sig endnu paa den gamle Sti?

Bardolph.

Paa det gamle Sted, naadige Herre! i Eastcheap.

Prinds Henrik.

Hvad Selskab har han der?

Pagen.

Skylhalse, Eders Naade! af den ægte gamle Skole.

Prinds Henrik.

Spise der Fruentimmer til Aften med ham?

Pagen.

Jungen, naadige Herre! uden den gamle Madam Rastensart, og Jomfru Dorthes Lagensplitter.

Prinds Henrik.

Hvad er det for en Smekfille?

Pagen.

En vakker Dame, min Prinds! og i Slægt med min Herre.

Prinds Henrik.

Ja, saadan i Slægt, som Byens Koer med Bythyren. Skal vi liste os paa dem ved Aftensmaaltidet, Edward?

Poins.

Jeg er Eders Skygge, min Prinds! jeg følger Jer.

Prinds Henrik.

Hør Du, min Gut! og Du, Bardolph! ikke et

Ord til Jeres Herre om at jeg allerede er kommen til Staden; der har I noget for Eders Tausshed.

Bardolph.

Jeg har ingen Tunge, min Prinds!

Pagen.

Dg hvad mig angaaer, vil jeg lægge Tømme paa den.

Prinds Henrik.

Dg gaaer nu; farvell! (Bardolph og Pagen gaae.) Denne Dorthe Lagensplitter er vist et Slags Alfarvei?

Poins.

Det troer jeg! saa alfar som Veien mellem St. Albans og London.

Prinds Henrik.

Hyordan skulle vi bære os ad, for at see Falstaff i Aften vise sig i sine sande Farver, uden selv at blive seete.

Poins.

Vi tage et Par Lædertroier paa og Forklæder, og saa opvarte vi ham ved hans Taffel som Kjeldersvende.

Prinds Henrik.

Fra en Gud til en Tyr? et mægtigt Nedspring! Det var Jupiters Tilfælde. Fra en Prinds til en Viintapperdreng? En lumpen Forvandling! Den skal imidlertid blive min; thi i enhver Ting bør Hensigten lægges paa Vægtstaaalen tilligemed Daarskaben. Følg mig, Edward!

(de gaae.)

Tredie Scene.

Warkworth. Udenfor Borgen.

Northumberland træder ind med Lady Northumberland og Lady Percy.

Northumberland.

Jeg beder, elste Hustru! Datter! lader

min vilde Jdræt gaae en rolig Gang;
 antag ei Tidens Miner, at I ei
 liig den skal worde Percy til Besvær.

Lady Northumberland.

Jeg giver mig; jeg vil ei tale meer.
 Gjer hvad I vil; Jer lede Eders Wiisdom.

Northumberland.

Al, elste Viv! min Vre staaer i Pant,
 og kun min Bortgang kan indløse den.

Lady Percy.

For Herrens Skyld! gaae ei til disse Krige.
 Gengang, min Fader! brød I Eders Ord,
 da dyrebarere endnu det var Jer.
 Da Eders Percy, min hjertelste Henrik,
 tidt slog sit Blik mod Nord, om ei hans Fader
 drog ham til Hjælp; men han saae did forjæves!
 Hvo bragte Jer da til at sidde hjemme?
 Der tofold Vre tabtes: Eders, Sonnens.
 Sid Himlens Straaleglands oplyse Eders!
 Hans stod ham herligt som den gyldne Sol
 paa Himlens selvblaa Hvalving; ved sit Lys
 han hele Englands Ridderstab bevæged'
 til Heltedaad; han var det Speil, for hvilket
 den ædle Ungdom herligt smykked' sig.
 Hver, som ei Krebling var, optog hans Gang;
 og selv hans Stammen — hiin Naturfeil hos ham —
 blev nu de Vældiges, de Tappres Sprog;
 thi de, som kunde tale roligt, langsomt,
 forvendte dette Fortrin nu til Lyde,
 for ham at ligne! Saa i Tale, Gang,
 i Levemaade, i Forlystelser,
 i Krigens Kunst, i alle Blodets Luner
 var han det Maal og Speil, den Bog, den Regel,
 som formed' andre. Og hiin herlige, —

D ham, hiint Underværk af Mand, forlod J;
 ham, som ei veeg fra Nogen, veeg J fra,
 saa paa en Tagedag han maatte skue
 den grimme Krigsgud; og en Slagmark havde,
 hvor Intet uden Navnet Percys Klang
 var længer vaabenstærkt. Saadan J lod ham!
 O, aldrig, aldrig krænke J hans Mand,
 ved Eders Vresord meer strengt at holde
 mod andre end mod ham; ha! lad dem fare!
 Marskalken, Erkebissen ere stærke.
 O havde Henrik havt halvt deres Skarer,
 jeg hang i Dag end om hans Hals, og talte
 om Monmouths Grav.

Northumberland.

O, Du min fagre Datter!
 tilgive Gud Dig! Du mit Mod mig røver,
 i det Du gamle Feil paa ny begræder. —
 Men jeg maa gaae og møde Faren der;
 hvis ei, den andetsteds vil finde mig,
 og mindre rustet.

Lady Northumberland.

O, saa flygt til Skotland,
 til Adelskabet og det væbnede Folk
 en Smule deres Kræfter prøvet har.

Lady Percy.

Hvis Land og Fordeel de fra Kongen vinde,
 da slut til dem, som et Staaflidebeen,
 for Styrken end at styrke. — Men, for Guds Skyld!
 først lad dem prøve deres egne Kræfter.
 Saa gjorde Eders Son,
 det lod man ham; og saadan blev jeg Enke,
 og skal ei naae en Livstid, lang nok til
 at regne med mit Døe paa hans Minde,

at det maa groe, og spire høit mod Himlen
til hans den Edles Ihukommelse. —

Northumberland.

Kom, kom, gaae ind med mig. Mit Sind er nu
liig Havflod svulnet til sin største Høide,
som Stilstand gjør, og flyder ingen Bei.
Jeg gjerne gif at møde Erkebispens;
men tusind Grunde holde mig tilbage. —
Til Skotland vil jeg tye, og dvæle der,
til bedre Tid og Held mig muligt kræver her!

(de gaae.)

Fjerde Scene.

London. Et Bærelse i Vertshuset Bildsvinehovedet i
East-cheap.

(To Kjeldersvende komme ind.)

Første Kjeldersvend.

Hvad Djævelen er det for Rage Du har bragt?
Goderaad! Du veed jo at Sir John ikke kan taale
at see dem.

Anden Kjeldersvend.

Gilledød! det er sandt; Prindsen satte engang et
Fad med det Slags Rage for ham, og just som Sir
John vilde til at tage for sig, sagde Prindsen: „Holdt!
gode Raad ere spildte paa Dig baade i Livet og ved
Bordet;“ hvorpaa han tog dem bort for hans Næse,
og fortærede dem med Poins. Dette skar Sir John
ret i Hjertet; men det har han nu skrevet i Glem-
mebogen.

Første Kjeldersvend.

Nu da, saa dæk over dem og sæt dem hen; og
see om Du ikke kan faae fat paa Snigers Bierfid-
lere; Jomfru Lagensplitter vilde gjerne høre noget
Musik! — Afsted med Dig!

Anden Kjeldersvend.

Her! Brindsen og Hr. Poins ville være her paa Diebliffet, og de ville tage et Par af vore Troier og vore Forflæder paa, og Sir John maa ikke vide af det; Bardsolph kom med dette Bud.

Første Kjeldersvend.

For Pokker! Her vil jo blive en Høitidsfest; det vil blive et herligt Puds! —

Anden Kjeldersvend.

Nu vil jeg see til at finde Sniger.

(gaaer.)

(Vertinden og Dorthes Lagensplitter træde ind.)

Vertinden.

Ja, min Tro, søde Barn! mig synes at J nu er i en herlig Temperamentur; lille Pulsmand slaaer saa rart som Hjerte vil ønske, og jeg forsikrer Jer, Jeres Couleur er saa rød som en Rose; men J har, min Tro! drukket for meget Kanarisk; og det er en forfærdelig gjennemtrængende Viin, og den perfume- rer Blodet inden man veed et Ord deraf. Nu, hvor staaer til? Hvordan er det nu med Jer?

Dorthes.

Noget bedre end for lidt siden. Uf!

Vertinden.

Nu det er smukt sagt; ja, et godt Hjerte er Guld værd. Ei! Der kommer Sir John.

(Falkstaff kommer syngende ind.)

Falkstaff.

„Da Arthur først til Hove kom“ —
 „Slaae Natpotten ud! — „og blev en Konge
 bold!“ (Kjeldersvenden gaaer ud.) Hvorledes staaer det
 sig nu, Zomsen Dorthes?

Bertinden.

Hun er daarlig og klager sig over Trykning, ja min Gud gør hun saa.

Falstaff.

Kjender jeg hende og hendes Haandtering ret, klager hun vel snarere over Mangel paa Trykning.

Dorthe.

J smudsige Tykmave! Er det al den Trøst J giver mig?

Falstaff.

J voldder tykke Maber og tynde Been, Jomfru Dorthe!

Dorthe.

Gjør Jeg? Nei Traadseri og Lidelighed volde det; jeg voldder dem ikke.

Falstaff.

Nu da; Rokken hjælper til at gjøre tykke Maber, og J til at gjøre tynde Been. — Noget faae vi hos Jer; tilstaae mig det, mit lille Dydespeil! tilstaae kun det.

Dorthe.

Ja, det troer jeg! J faae vore Guldfjeder og Juveler.

Falstaff.

„Ja Perler, Rubiner, Karbunkler!“ Thi den, som tjener drabeligt i Feldt, kommer hjem som Hinkesod, veed J; han kommer ud af Breschen, med sin Landse drabelig sænket, og saa drabelig til Feldtskjæren, for igjen drabelig at vove sig imod de ladte Svingbasser. —

Dorthe.

Gaae hen og hæng Jer, J Svinepelts! gaae og hæng Jer!

Vertinden.

Naal! det er, min Tro! den gamle Vise; I to kan aldrig være sammen, uden at rage i Klammeri. I ere, min Sandten! begge saa haarde mod hinanden, som to sammenlagte Stykker riftet Brød, den ene kan ikke bære over med den andens Sviblessering. — Hvad for Pokker og den slemme Syge! En skal bære over, og (til Dorthé) det maa være Jer; I er det svagere Rædsel; et svagt, skrøbeligt Kar, som det hedder.

Dorthé.

Kan da et svagt, skrøbeligt Kar bære saadant et uhyre fuldt Drehooved? Han har en heel Skibsladning Bourdeaurvin i Maven paa sig. — I har endnu aldrig seet et Skibsrum saaledes stuvet. — Nu, det er det samme! Jeg vil være gode Venner med Dig, Hansemand! Du gaaer nu i Krigen, og om jeg nogetid seer Dig igjen eller ikke, det bryder sig ikke noget Menneske om!

(Kjeldersvenden kommer tilbage.)

Kjeldersvenden.

Herre! Hændis Pistol er nede og vilde tale med Jer.

Dorthé.

Gid han faae en Ulykke, den Storskryder! Lad ham ikke komme op; der sidder den skidneste Mund paa ham i hele England.

Vertinden.

Er det en Storskryder, saa skal han holde sin Næse herfra. Ja, saa min Sjæl! skal han saa; Jeg skal leve iblandt mine Naboer; jeg vil ingen Skrydere eller Spectakelmagere have; Jeg er i saa godt Ry og Navn som de allerbedste. — Smæk Døren af; Her kommer ingen Spectakelmagere; jeg har ikke le-

vet saa mange Aar i Verden, for nu at blive til Spectakel. Jeg beder Jer, smaa Døren af!

Falstaff.

Men horer Du, Bertinde — ?

Bertinden.

Jeg beder Jer, vær rolig, Sir John! her kommer ingen Spectakelmagere ind.

Falstaff.

Men saa hør dog! det er min Hændrik!

Bertinden.

Jo pyt, Sir John! snak J mig ikke noget for; Jeres Spectakelhændrik kommer ikke inden mine Døre. Forgangen Dag blev jeg kaldt hen for Rodemesteren Hr. Lungesot; og da han sagde til mig, — det er ikke længere end sidste Onsdag — „Nabomoer Raskensart,“ sagde han, — Hr. Stum, vor Præst, var just tilstede — „Nabomoer Raskensart!“ — sagde han — „tag blot med skikkelige Personer, thi — sagde han — J er i et slet Rygte;“ — Dette sagde han nu, og jeg veed nok hvorfor; thi — sagde han — „J er en ærbar Kone og meget vel anseet, derfor see Jer for, hvilke Gæster J modtager. Tag ikke imod noget Spectakelmagerfram!“ sagde han. — Hos mig skal ingen komme. — O, J vilde forse Jer, havde J hørt alt hvad han sagde. — Nei, ingen Spectakelknægte her!

Falstaff.

Han er ingen Spectakelmager, siger jeg Jer. Han lader sig klappe ligesaa venligt som en Vindspillerhvalp, han gjer ikke Spectakel med en kalkunst. Hone, hvis den reiser Hjer, for at sætte sig til Værge. — Kjeldersvend! kald ham op!

Bertinden.

Men jeg siger Jer, jeg kan ikke udstaae Spec-

takel! Ja, min Tro! saacr jeg ikke Dndt, naar En blot nævner det Ord: Spectakel! Foel engang, mine Herrer! hvordan jeg ryster! Seer I? jo det kan I forlade Jer paa.

Dorthē.

Ja, I ryster rigtig, Bertinde!

Bertinden.

Gjør jeg ikke? — Jo, min Sandten! og det som et Speløv. Jeg kan ikke udstaae Spectakelmager! —

(Pistol, Bardolph og Pagen træde ind.)

Pistol.

Gud være med Jer, Sir John!

Falstaff.

Velkommen, Fændrik Pistol! Her, Pistol! her lader jeg Jer med et Bager Sæk. Giv nu min Bertinde Ladningen.

Pistol.

Jeg vil give hende en Ladning, Sir John! med to Rugler.

Falstaff.

Hun er pistolfast; I gjør hende neppe nogen Skade.

Bertinden.

Lad mig med Fred! jeg har Intet med Eders Pistoler og Rugler at gjøre; jeg drikker ikke meer end jeg har godt af, gjør ikke jeg, om saa al Verden bad mig derom.

Pistol.

Nu, Jomfru Dorthē! saa vil jeg give Jer Ladningen.

Dorthē.

Give mig Ladningen? Jeg blæser ad Jer, I Stodder, I Lumpenknægt, I Snyder, som knap har

Skjorte paa Kroppen! Væk, I mugne Slynge! Jeg er en Dækkerbidfsken for Jeres Herre.

Pistol.

Jeg kjender Jer, Jomfru Dorthé.

Dorthé.

Væk, I ælle Lommethy! væk! — ved denne Viin! jeg jager min Kniv lige i Jeres mosgroede Gab, dersom I vil gjøre Jer ndtilbeens mod mig. Væk, I Olbimpel, I udtømte Goglerpose! I! — Siig mig engang, fra hvad Tid kaldte man Jer, Herre? — Ei, ei! I har jo to Duffer paa Skulderen? Gille den!

Pistol.

Derfor vil jeg myrde Eders Halskrave.

Falstaff.

Ikke videre, Pistol! Jeg vil ikke at I skal gaac af her; Træk Jer af uden for vort Selskab, Pistol!

Bertinden.

Nei, gode Capitain Pistol; ikke her, søde Capitain!

Dorthé.

Capitain! Du affkyelige, fordomte Snyder, skammer Du Dig ikke ved at lade Dig kalde Captain? Dersom alle Captainer havde mit Sind, vilde de prygle Jer til Ders, fordi I antager deres Navn, forend I har fortjent det. I en Captain, I Ufsel-ryg! og hvorfor? fordi I tør rive en stakkels Løseskrave itu paa et Jomfruhuus? Han en Captain! Til Galgen med den Skjelm! Han lever af skimlede kogte Svedsker, og gammelt tørt Vakkelse. En Captain! Slige Skurker vilde gjøre Navnet Captain til Spot og Skjændsel, derfor skulde brave Captainer i Tide tage en Haand med i Legen.

Bardolph.

Jeg beder Dig, gaae ned, kjære Fændrik!

Falstaff.

Hør et Ord, kom hid, Jomfru Dorthie!

Pistol.

Det gjør ikke jeg! jeg vil sige Dig noget, Corporal Bardolph! — jeg kunde splitte hende ad, — jeg vil herne mig paa hende.

Pagen.

Jeg beder Dig, gaae ned!

Pistol.

Først vil jeg see hende fordømt; — til Plutonis sorte So, til Helveddybet, med Erebus og skjændelige Dvaler. Hold Krog og Line! siger jeg. — Ned, ned I Hunde! ned I Ugjerningsmænd! Har vi da ei Irene her?

Bertinden.

Gode Captain Pistol! vær rolig; det er, min Fro! grumme sildigt. Jeg beder Jer nu, inciteer Eders Brede!

Pistol.

Jo det var nettes Nykker! skal da Pakhest, skal Afrens Skindmær, som paa Kneb kun føres, og gaaer knap sine tredive Mile daglig, med Cæsars lignes og med Canibals, og med troianske Græker? — Før fordøm dem med Kong Cerberus! og Himlen brøle! Skal vi om Smaating komme op at nappes?

Bertinden.

Paa min Sjæl! Captain! det er meget bittert Ord.

Bardolph.

Gaae nu, min gode Fændrik! vi har en Nævekamp inden vi veed af.

Pistol.

Dee Følk, som Fæ? — Stroer Kroner ud som
 Abner!

Er ei Frene her?

Vertinden.

Paa Død og Gre, Captain! Der er ikke saa-
 dan en her, hvad den slemme Syge! troer I jeg
 havde Hjerte til at nægte Jer hende og sligt? for
 Guds Skyld vær rolig!

Pistol.

Saa spis da, og bliv feed, min yndige
 Calipolis! — Kom, giv os noget Sæk!
 Si fortuna me tormenta, sperato me con-
 tenta; —

Frygte vi glat Dag? Nei! selv Satan fyre!
 Kom hid med Sæk! — og, sode Ben! lig der!

(lægger sit Sværd hen.)

Skal vi nu sige Stop? Er' der et cætera?

Falstaff.

Pistol! Nu vilde jeg gjerne have No!

Pistol.

Jeg kysser Dit Forbeen, hulde Ridder! — Hei!
 vi har seet Syvstjernen!

Dorthe.

Kast ham ned ad Trapperne; Jeg kan ikke ud-
 staae saadan en forskruet Skurk.

Pistol.

Kast ham ned ad Trapperne! Mener Du vi
 ikke for har seet Ridehopper slaae bag ud?

Falstaff.

Bardolph! Smid ham paa Dør, som han var
 en Skilling, Du spille Klink med!

Bardolph.

Kom, ned ad Trappen med Jer!

Pistol.

Ha! skal vi gjøre Indsnit? Skal her blødes?

(griber sit Sværd.)

Saa, Død! vug mig i Sovn! Forkort mit Jammersliv!

Belan! lad fæle, aabne Saar adskille
de trende Søstre! — Utropos, ha, kom! —

Bertinden.

Jo, det er mig en herlig Historie!

Falstaff.

Giv mig min Kaarde, Dreng!

Dorthe.

Jeg beder Dig, Hans! jeg beder Dig, træk
dog ikke!

Falstaff.

Pak Jer ned ad Trappen!

(han trækker og driver Pistol ud.)

Bertinden.

Nu! det er et allerkjæreste Spectakel! Jeg vil
forsvørge at holde Bertshuus, heller end jeg vil være
i saadanne Angester og Altreringer. — Ja! her bli-
ver Mord af, kan I troe. — — Na! Na! stik Jeres
bare Baaben ind! stik Jeres bare Baaben ind.

(Pistol og Bardolph gaae.)

Dorthe.

Jeg beder Dig, Hans! vær rolig! den Slubbet
er borte! O, I lille tappre Skjelm, I!

Bertinden.

I blev dog vel aldrig saaret i Lysken? Mig syn-
tes han gjorde et forfærdeligt Stød efter Jeres Mave.

(Bardolph kommer tilbage.)

Falstaff.

Har I kastet ham paa Der?

Bardolph.

Ja, Herre! Sjelen er fuld. I har saaret ham i Skulderen, Herre!

Falstaff.

Den Slyngel! han vilde trodse mig!

Dorthé.

O, Du søde lille Spidsbub, Du! Al, Du arme Abekat! hvor Du spæder? Kom, lad mig tørre Dit Ansigt; saa kom dog, Du Narrisås, kom! Al, Du Skjelm! jeg elsker Dig, min Tro, rigtig. Du er saa tapper, som den trojanske Hector, mere værd end fem Agamemnoner, og ti Gange bedre end de ni Helte. Al, Gædhy!

Falstaff.

En lumpen Skurk! havde jeg ham i et Lagen, skulde jeg lege Himmelspret med ham!

Dorthé.

D gør det, hvis Du har Hjerte dertil; hvis Du gør det, vil jeg lege Himmelspret med Dig imellem to Lagener.

(Musikanterne komme ind.)

Lagen.

Her er Musikken, Herre.

Falstaff.

Lad dem spille; — Spil op, godt Folk! — Sid paa mit Knæ, Dorthé! — En fordomt Storskyder! Den Kjeltring løb for mig saa hurtig som Dvægselv.

Dorthé.

Ja vist, og Du var efter ham, saa hurtig som en Domkirke. Du Pokkers, lille, nysfælige Sukkergris! naar vil Du dog engang lade være den Fæg-

ten ved Dag, og den Sviren og Sværmen ved Nat, og begynde at flikke Dit gamle Skrog tilrette for Himmelen?

(Prinds Henrik og Poins træde ind i Baggrunden, forklædt som Kjeldersvende.)

Falstaff.

Stille, gode Dorthé! tal ikke som et Dødnin-
gehoved! Veed mig ikke tænke paa min Endel! —

Dorthé.

Hør, sig mig engang, hvordan er egentlig Prinds-
sens Sind?

Falstaff.

Han er et ungt, godt sælle Skind; han vilde
have flædet godt, som Hofmumbager; han havde skaa-
ret Brødet net og ret og slet!

Dorthé.

Der siges dog, Poins har en fin Forstand.

Falstaff.

Han sin Forstand! Sid han times en Ulykke,
den Bavian! Hans Forstand er saa tyk som Tewks-
buryfennep; der er ikke mere Lune i ham end i en
Træhammer.

Dorthé.

Hvorfor holder Prindsen da saa meget af ham?

Falstaff.

Fordi de begge har lige tynde Been; fordi han
leger ret godt Skaktaul, og spiser Strandaal og Gen-
nikel, og kan skylle brændende Vysfumper ned i Hal-
sen paa sig tilligemed Vinen, er gal og ellevild iblandt
unge Knose, springer over Borde og Bænke, bander
med god Anstand; bærer sin Støvle saa glat som et
malet Been paa et Skildt, og volder ingen Splid
ved at udfisle vakkre Smaahistorier; og han har flere
slige Springekunster, som vise en svagelig Mand, men

et øvet Legem, hvorfor Prindsen taaler ham om sig; thi Prindsen og han er netop to Allen af eet Stykke; Bægten af et Haar paa den Enes Bægtskaal vil vippe den andens i Veiret,

Prinds Henrik.

Har ikke dette Hjulnavr Lyst til at faae baade Næse og Dren afhugget?

Poins.

Lad os prygle ham her ligesom hans Dullers Ansigt.

Prinds Henrik.

See bare! lader ikke denne visne Gubbe sig flo i Hovedet som en Papegeie?

Poins.

Er det ikke synderligt, at Willien i saa mange Aar kan overleve Evnen?

Falstaff.

Kys mig, Dorthen!

Prinds Henrik.

Saturnus og Venus i Conjunction i dette Aar? Hvad siger Almanakken dertil?

Poins.

Dg see om ikke den gloende Treangel, hans Drabant hvidsker og tidsker til sin Herres gamle Register, hans Klakke- og Kladebog?

Falstaff.

Du giver mig ret sukkersøde Kys!

Dorthen.

Ja, i Sandhed! jeg kysser Dig af et ret trofast Hjerter.

Falstaff.

Jeg er gammel; jeg er gammel!

Dorthe.

Jeg holder mere af Dig, end af alle unge
Spyttejæge i hele Verden.

Falstaff.

Hvad Lei vil Du have Dig et Skjort af?
Jeg faaer Penge paa Torsdag, i Morgen skal Du
faae Dig en Hue. — Nu da! en lystig Vise; det
bliver silde, vi vil til Sengs. — Du vil dog vist
forglemme mig, naar jeg er borte.

Dorthe.

Jeg er aldrig ærlig, faaer Du mig ikke til at
græde, naar Du snakker i den Tone! Pas paa, om
jeg nogensinde pynter mig, før Du kommer tilbage.
Ja, ja! see kun til!

Falstaff.

Giv mig noget Sæk, Frants!

Prinds Henrik og Poins (komme frem.)

Strax, Herre! strax!

Falstaff.

Ha! en Slegfredsen af Kongen! Og er Du ikke
Poins, hans Broder?

Prinds Henrik.

Naa Du Jordfugle af syndige Fastlande! hvil-
ket Liv er det Du fører?

Falstaff.

Et bedre end Dit, jeg er Riddersmand; Du
tapper Al af.

Prinds Henrik.

Meget rigtig, Herre! og nu kommer jeg, før at
tappe Blod af Jer.

Bertinden.

O, Herren velsigne Din Naade! Saa sandt jeg
er ærlig; velkommen til London! — Nu, Gud velsigne

da det søde Ansigt Du har! Herre Gud! Er I kommen tilbage fra Wales?

Falstaff.

(Lægger sin Haand paa Dorthes.)

Du forbistrede, splittergale Kongeværk! ved dette letfærdige Kjød og fordervede Blod! Du er velkommen.

Dorthes.

Hvad nu? I fede Nar, jeg blæser Jer et Stykke.

Poins.

Min Prinds! Han driver Jer bort fra Eders Hevn, og vender Alting om til Spøg, hvis I ikke hamrer, mens Jernet er varmt. —

Prinds Henrik.

I fordomte Talgmine, I! hvor skammeligt talte I ikke om mig i dette Dieblis til denne ærlige, velagte og dydefulde Jomfru!

Bertinden.

Gud velsigne Eders gode Hjerte! ja det veed Gud hun er.

Falstaff.

Hørte Du hvad jeg sagde?

Prinds Henrik.

Ja! og I kjendte mig, ligesom dengang I smurte Hafer ved Gadshill. I vidste jeg stod bag ved Jer, og I sagde det med Willie, for at prøve min Taalmodighed.

Falstaff.

Nei, nei, nei! ikke saa; jeg tænkte ikke Du var saa nar, at Du kunde høre mig.

Prinds Henrik.

Vel! Jeg skal drive Jer til at tilstaae denne forsættelige Betsjæmmelse; og saa veed jeg nok, hvordan jeg skal haandtere Jer.

Falstaff.

Ingen Bessjæmmelse, Henrik! paa min Vre!
ingen Bessjæmmelse!

Prinds Henrik.

Ikke! Alt rive mig ned; og kalde mig — Mund-
bager og Brødsfjærer, og jeg veed ikke hvad?

Falstaff.

Ingen Bessjæmmelse, Henrik!

Poins.

Ingen Bessjæmmelse?

Falstaff.

Ingen Bessjæmmelse i Verden, Edward! ikke
den mindste, min gode Edward! Jeg rev ham ned for
de Ugudelige, paa det at ei de Ugudelige maatte fatte
Kjærlighed til ham, — ved at handle saa, opfyldte
jeg en omhyggelig Vens og en trofast Undersaats
Pligt, og Din Fader bør vide mig Tak derfor. —
Ingen Bessjæmmelse, Henrik! — ingen, Edward!
ingen! — nei, mine Gutter! ikke i mindste Maade!

Prinds Henrik.

See nu! enten er det den rene Frygt eller top-
maalt Feighed, som faaer Dig til at fornærme denne
dyderige Dame, for at blive gode Venner med os!
Er hun af de Ugudelige? Er Din Vertinde her af de
Ugudelige? Eller den ærlige Bardolph, hvis Andagt
brænder i hans Næse, er han af de Ugudelige?

Poins.

Svar, Du uddøde Stub! svar!

Falstaff.

Hvad Bardolph angaaer, da har den onde Aand
uudsteltteligen præget ham; og hans Ansigt er Luci-
fers Livsfjokken, hvor han ikke bestiller andet end stege
Maltorme. — Hvad Drengen anbelanger, — saa er

der en god Engel om ham; — men Djævelen overbyder ogsaa ham.

Prinds Henrik.

Og hvad Dvinderne angaaer —

Falstaff.

Hvad een af dem angaaer — hun er allerede i Helvede, og det brænder i hende, den arme Stakkel! Hvad angaaer den anden, — hende skylder jeg Penge; og om hun skulde være fordømt derfor, det veed ikke jeg.

Bertinden.

Nei! det tør jeg sværge for.

Falstaff.

Nei! jeg troer heller ikke Du er det; jeg troer at i saa Henseende er Du qvit. Men, for Djævelen! der er et andet Klagemaal imod Dig, fordi Du, tvært imod Loven, har ladet Kjød spises i Dit Huns; desaaarsag jeg formoder Du nok vil komme til at hyle. —

Bertinden.

Alle Spiseverter gjøre ligesaa. Et Lammelaar eller to, hvad har det paa sig i hele Fastetiden?

Prinds Henrik.

I dyderige Dame, —

Dorthe.

Hvad siger Eders Naade?

Falstaff.

Hans Naade siger noget, hans Kjød oprører sig imod.

Bertinden.

Hvem banker saa stærkt paa Døren? Grants! See til Døren der!

(Peto træder ind.)

Prinds Henrik.

Hvad nu, Peto? Hvad Nyt bringer Du?

Peto.

Alt i Westminster Eders Fader er;
og en Snees Jilbud, høist udmattede
ankom fra Nord; og, som jeg naaede hid,
traf jeg en ti tolv Hovedsmænd, fast hver
barhovedet, i Sved, og hamrende
paa hver en Kro og spørge om Sir John.

Prinds Henrik.

Ved Himlen! Poins! jeg daddelværd mig føler,
saa orkesløs den ædle Tid jeg spiller, —
mens Oprørsstorm, liig Søndenvinden baaret
paa sortest Damp, begynder alt at smelte,
og drysse paa vort negne, blotte Hoved.

Giv Sværd og Kappe hid! — Falstaff, god Nat!

(Prinds Henrik gaaer med Poins, Peto og Bardolph.)

Falstaff.

Nu kommer just Mattens rareste Lækkerbidtsken,
og vi maa affted og lade være at smage paa den.
(der bankes.) Endnu mere Banken?

(Bardolph kommer tilbage.)

Hvad Godt? Hvad er paa færde?

Bardolph.

J maa møde til Hove paa Stand, Herre! over
en halv Snees Captainer staae ved Døren og vente
paa Jer.

Falstaff.

(til Pagen.)

Hør Du, betal Musikanterne! — farvel, Bert-
inde! — farvel, Dorthel! — J see her, mine søde
Butter! hvorledes Mænd af Fortjeneste søges. Den
Ufortjente kan ligge i sin gode Ro, naar den Duelige
kaldes til Arbeid. Farvel, J søde Butter! — Hvis
man ikke sender mig bort over Hals og Hoved, vil
jeg see til Jer endnu, før jeg reiser. —

Dorthe.

Jeg kan ikke tale, — dersom mit Hjerte ikke er
bristefærdigt! — Ja, søde Hansemand! Vær Dinhu
for Din Person.

Falstaff.

Farvel! farvel!

(Falstaff og Bardolph gaar.)

Bertinden.

Ja! Ja farvell! Naar grønne Vrtetiden kom=
mer igjen, har jeg kjendt Dig i 29 Aar; men ærlig=
gere og trofastere Sjæl, — Ja, ja, farvel!

Bardolph.

(udenfor.)

Jomfru Lagenplitter! —

Bertinden.

Hvad er der?

Bardolph.

Bed Jomfru Lagenplitter komme til min Herre.

Bertinden.

O løb, Dorthe! løb, løb, kjære Dorthe!

(de gaar.)

Credie Akt.

Forste Scene.

Bærelse i Slottet.

Kong Henrik træder ind i sin Natkjortel, fulgt af
en Page.

Kong Henrik.

Gaar, kald mig hid Grev Surrey og Grev Warwick!

Dog beed dem forud læse disse Breve,
og noie overveie dem, nu, skynd Dig! —

(Pagen gaaer.)

Hvor mangen fattig Undersaat af mig
er nu ei sødt i Søvn! — Søvn, hulde Søvn,
Naturens Ånne! har jeg skræmmet Dig,
saa Du ei meer betynges vil mit Dø,
og i Förglemmelse hver Sands nedfænke?
Hvi ligger Du før i en røgfuld Hytte,
og strækker Dig hen paa den haarde Bræ,
og dyskes ind af Mattens Ålvers Summen,
end i de Stores vellugtfyldte Sale
og under Baldachinens rige Pragt,
og lilles ind ved Tryllemelodier?
Ha! dørste Gud, Du ligger hos den Ringe
paa ækelt Straa, og lader Kongens Seng
et Vækkeruhr, ja en Stormklokke være?
Tillukker Du paa svimmelhøie Mast
Skibsdrengens Dø, og hans Hjerne vugger
i det oprørte vilde Havsvælgs Bugge;
mens Storme hvirvle trindt omkring og gribe
Bandsølgen fat i Toppen, kruse dens
uhyre Hoved, slænge den derpaa
med Hyl og Hvæl op i de glatte Skyer,
saa selve Døden vækkes op ved Braget?
Kan Du, partiske Søvn! Din Hvile skjænke
til vaaden Skibsdreng i sliq stormfuld Stund,
og i den roligste mest blide Nat
den, trods hvert Løffemiddel, Kongen nægte?
O lykkelige Dø! sov da sødt!
et kronet Hoved hviler aldrig blødt.

(Warwick og Surrey træde ind.)

Warwick.

En sliq god Morgen, Ederes Majestæt!

Kong Henrik.

Er det alt Morgen?

Warwick.

Klokken eet er slagen!

Kong Henrik.

Nu da, god Morgen, mine ædle Herrer!
 I har vel læst de Breve jeg har sendt Jer?

Warwick.

Ja, Eders Majestæt!

Kong Henrik.

Saa kjende I vort Kongeriges Legem,
 hvor sygt det er; hvad smil og farlig Sot
 sig samlet har og gjærer nær dets Hjerte.

Warwick.

End er kun Legemet lidt i Uorden;
 det vinde kan igjen sin fornufts Styrke
 ved gode Raad og nogle Lægemidler.
 Mylord Northumberland er snarlig kjolet.

Kong Henrik.

O Gud! at Skjæbnens Bog man kunde læse,
 og see, hvor Tidernes Udvæltninger
 nedjevne Bjerger; hvor det faste Land,
 kjed af sin svære Læthed, smelter sig
 i Havet! og til andre Tider see
 Kystbeldet, som omringer Deceanet,
 for vidt at vorde for Neptuni Hoster!
 see hvor Tilfældet spøger; see, hvorledes
 Omverling skænker i Forandringsbæg'ret
 forskjellig Drik! O, hvis man dette saae
 den lykkeligste Ungling — naar han skued
 sin Pilgrimsgang forud, her nære Farer
 hist Kors og Kummer nærme sig — han slog
 flux Bogen i, og satte sig og døde.

Det er ei fuldt ti Aar,
 da Richard og Northumberland, som Benner
 ved Høitidsgilder sad; og to Aar efter
 laae de i Krig; det otte Aar er siden
 den Tid, da Percy laae mit Hjerte nærmest;
 og sleed og slæbte som en Broder for mig,
 og lagde Liv og Lykke for min Fod,
 ja, for min Skyld endog, i Richards Dine
 ham trodsed'. — Men hvo af Jer var da hos,
 (til Warwick.)

(I Frænde Nevil, om jeg mindes ret.)
 mens Richard, — med sit Die fuldt af Taarer,
 da haanet, skjældet af Northumberland, —
 udtalte Ord, som nu har vrist sig Spaadom?
 „Northumberland! Du Stige, ad hvis Trin
 „min Throne Bolingbroke nu stolt bestige-
 ger.“ —

Skjøndt, Gud veed, sligt randt da mig ei i Sinde,
 men dengang boied' Nøden Kongeriget,
 saa jeg og Høihed twinges til at kyskes: —
 „Den Tid vil komme“ saadan blev han ved,
 „den Tid, da fulen Synd, tilfulde modnet
 „skal bryde ud i Raadenhed!“ — før fort saa
 og spaaede disse Tiders hele Stilling,
 som ogsaa at vort Venstreb skulde briste.

Warwick.

I Alles Liv er en historisk Gang,
 som de henfarne Tiders Art afbilder.
 Hvo ret vil agte paa den, han kan spaae
 og træffe i det Hele grant paa Ting,
 som end til Liv ei kom; men kun i Tro
 og spæde Spire ligge opbevaret'.
 De Ting er Tidens Rugeæg og Yngel,
 af dens nødvendige Form Kong Richard kunde
 see grant forud, Northumberland, den Stærke,

alt da falsk mod ham, af hiint Fæd opgroede
til større Falskhed; som ei skulde finde
en Bund at fæste Rod, uden i Eder.

Kong Henrik.

Og er' da disse Ting Nødvendigheder?
Vel! som Nødvendigheder vi dem møde!
Et og det samme Ord os ædsker frem.
Der siges, Bispen og Northumberland
har vel halvhundred' tusind.

Warwick.

D umuligt!

Rygtet fordobler vist, liig Røst og Ekko
den Hær, der frygtes for. — Nu tjener Sengen
vel Eders Naade bedst. Mit Liv jeg vædder,
den Hærmagt I alt stillet har i Marken,
skal hiin Priis bringe let i sikker Havn.
Til ydermere Trost har jeg bekommet
vist Budskab om at Glendower er død.
To Uger alt var I jo syg, min Konge;
og disse Uqvems Timer maa nødvendigt
forværrer Jer.

Kong Henrik.

Jeg følger Eders Naad.

Er denne Borgerkrig blot først til Ende,
Vi til det hellige Land paa Stand os vende!

(De gaae.)

Anden Scene.

Gaardplads foran Dommeren Dompaps Huus i Glocestershire.

Dompap træder ind og møder Lys; Muggen,
Skygge, Borte, Skafmat, Tyrekalb og
Betjente i Baggrunden.

Dompap.

Ei! see! see! see! Giv mig Eders Haand, Herre!

Giv mig Eders Haand, Herre! — I er en god Morgenmand, min Sandten! Og hvorledes lever min gode Fætter Tys?

Tys.

God Morgen, kjære Fætter Dompap.

Dompap.

Og hvorledes mit Sødskendebarn, Jeres Kone? og Jeres søde Datter, og min, min Guddatter Ellen?

Tys.

Alt! det er en Solfort, Fætter Dompap!

Dompap.

Da tør jeg, min Sjæl, sige, at Fætter William er bleven en dygtig Studiosus; han er jo i Oxford endnu? er han ikke?

Tys.

Jo; det svier til min Bung.

Dompap.

Saa maa han da om soie Tid ind paa et af de juridiske Collegier, jeg laae engang paa Clements Collegium, og jeg troer man endnu der snakker om gale Dompap.

Tys.

Man kaldte Jer dengang den lystige Dompap, Fætter!

Dompap.

Gid jeg faae Skam! man kaldte mig alt hvad det skulde være! og jeg var Karl for at gjøre hvad det skulde være, og det saa det havde baade Næb og Kløer. Der var nu jeg og smaa John Doit fra Staffordshire, og sorte Jergen Skaldemunk, og Frants Beengnav, og William Skrighals, en Krabat fra Gotswold. — I har ikke siden haft fire saadanne Hugaf paa alle Collegierne tilsammen, og til Jer kan jeg sige det, vi vidste hvor der var godt Tøi, og havde

altid de vakreste paa rede Haand. Dengang var Hans Falstaff, nuværende Sir John, en Dreng endnu, og Page hos Thomas Mowbray, Hertug af Norfolk.

Lys.

Den samme Sir John, Fætter, som nu kommer her om Soldater?

Dompap.

Den samme Sir John, den selv samme. Jeg saae ham engang i Collegiporten slaae Skogan et Hul i Hovedet, da han var en Puk, ikke saa stor; og netop samme Dag var jeg ude for Haanden bag Grays Collegium med en vis Samson Stokfist, en Frugthandler. O, hvilke gale Dage har jeg dog levet; og naar jeg nu seer, hvor mange gamle Bekjendte, der ere døde og borte! —

Lys.

Vi skal alle samme Vei, Fætter!

Dompap.

Visseelig, visseelig; meget sikkert, meget sikkert! Døden, som Psalmisten siger, er alle Mand vis. Alle skal døe! Hvad gjælder et Par gode Stude paa Stamfordmarked?

Lys.

I Sandhed, Fætter! jeg var der ikke.

Dompap.

Døden er vis. — Lever Jeres Bybarn, den gamle Dobbelt, endnu?

Lys.

Han er død.

Dompap.

Død? — See, see! Han var en Karl i at skyde med Bue! — og han er død! — Han skød et prægtigt Skud! — Johan af Gaunt gjorde meget af ham,

og vadede mange Penge paa hans Haand. — Død!
— Han traf i det Hvide paa to hundrede og flirfjands-
tyve Allen, saa det ret kunde glæde en i Hjertet. —
Hvad gjælder Sneesen af Lam nu?

Lys.

Alt som de ere til; en Snees gode Lam kom-
mer paa ti Pund.

Dompap.

Dg er gamle Dobbelt død!

(Bardolph og en anden træde ind.)

Lys.

Her kommer identviøl to af Sir John Fal-
staffs Folk.

Bardolph.

God Morgen, I gode Herrer! maa jeg spørge,
hvem af Jer er Fredsdommer Dompap?

Dompap.

Jeg er Robert Dompap, min Herre! en staf-
fels Jordbruger her i Grevsfabet, og en af Kongens
Fredsdommere. Hvad har I ellers at befale?

Bardolph.

Min Captain, Herre! anbefaler sig til Jer!
min Captain, Sir John Falstaff; en modig Ridders-
mand, ved Gud! og en høist drabelig Anferer.

Dompap.

Jeg siger saa mange Tak for hans Hilsen; jeg
har kjendt ham som en Fegter, der kunde tage sin
Mand. Hvordan lever den gode Ridder? — Maa
jeg derhos spørge, hvorledes lever hans Frue Gemal-
inde?

Bardolph.

Med Forlov, Herre! En Soldat finder sig bedre
accommoderet uden Frue.

Dompap.

Det er min Sandten godt sagt, Herre! ja, det er, saa Skam, rigtig godt sagt. — Vedre accommoderet! — Det er godt; ja, det er baade vist og sandt; gode Phrafer ere sikkerlig nu og vare til alle Tider at recommandere. Accommoderet! — det kommer udaf Accommodo; aa! meget godt! en god Phrase!

Bardolph.

Med Forlov, Herre! Ordet har jeg hørt; Phrase kalder I det? for Satan! jeg kjender ikke noget til Phrase; men Ordet vil jeg forsvare med mit Sværd, og bevise at det er et Soldaterord, og et Ord, som er ypperligt at have rede paa Commando! Accommoderet, det er det samme, som naar et Menneske er, som man kalder det, accommoderet, eller som naar et Menneske er — ja — er værende det, formedelsst hvilket man kan ansee ham for accommoderet; og det er en herlig Ting!

(Falstaff træder ind.)

Dompap.

Ja, det er meget rigtigt! — See, her kommer den gode Sir John. Giv mig Eders Haand, giv mig Eders Velbaarenheds elskelige Haand! — I seer, sandt for Gud! vel ud, og bærer Eders Alder meget vel; velkommen, gode Sir John!

Falstaff.

Det glæder mig at see Jer vel, kjære Hr. Robert Dompap! — Tager jeg ikke feil, er det Hr. Trumf?

Dompap.

Nei, Sir John! det er min Fætter Lys, min Medbroder i Embedet.

Falstaff.

Gode Hr. Tyb! Er I saa fredsom og stille som Jeres Navn, kan aldrig Noget være bedre skiftet til Fredsdommer.

Tyb.

Jeg ønsker Jeres Velbaarenhed velkommen.

Falstaff.

Uf! det er en Helvedes Hede! — Nu, mine Herrer! har I skaffet mig her et halvt Dusin vaabenygtige Mand?

Dompap.

Sa vist har vi det! — Vil I ikke sidde?

Falstaff.

Jeg beder Jer, lad mig engang see dem

Dompap.

Hvor er Listen? Hvor er Listen? Hvor er Listen? — Lad mig see, lad mig see! — Saa, saa, saa, saa! ja, min Sandten! — — Ralph Muggen! — De skal trine frem alt som jeg raaber dem op; det skal de gjøre; ja det skal de gjøre! — Lad mig nu engang see; hvor er Muggen?

Muggen.

Her, med Tugt at melde.

Dompap.

Hvad siger I, Sir John! Det er en Karl med gode Lemmer, ung, stærk, og af smuk Familie.

Falstaff.

Er Du ikke Muggen?

Muggen.

Jo, med Tugt at melde.

Falstaff.

Saa er det hoi Tid, Du kommer i Slid.

Dompap.

Ha, ha, ha! Allerkjæreste, i Sandhed! Ting, som ere mugne, maa i Slid og Brug, — ganske særdeles godt! I Sandhed, vel sagt, Sir John! overmaade vel sagt!

Falstaff.

(til Dompap.)

Sæt et Kors ved ham! han skal marschere.

Muggen.

Jeg har havt Kors nok at bære paa hidtil. I kunde gjerne ladet mig være med Fred; min gamle Madmoder vil være om en Hals nu, for at faae En, der kan forrette hendes Markgjerning og øvrige Slæberi. I behøver ikke at sætte Kors ved mig, der er andre bedre skikkede til at marschere end jeg.

Falstaff.

Hvad nu! Stille, Muggen! I skal affied, Muggen! Det er Tid man drager Fordeel af Jer!

Muggen.

Fordeel af mig!

Dompap.

Hold Mund, Karl! Hold Mund, og trød tilfide! Veed I ikke, hvor I er? — Nu kommer vi til den anden, Sir John! — lag mig see: — Simon Skygge!

Falstaff.

Ja, for Pokker! Lad mig faae ham at sidde under; han vil rimeligviis blive en kold Soldat.

Dompap.

Hvor er Skygge?

Skygge.

Her, Herre.

Falstaff.

Skygge! hvis Søn er Du?

Skygge.

Min Moders Søn, Herre!

Falstaff.

Din Moders Søn! Det kan nok være; og Din Faders Skygge; saaledes er da Dvindens Søn Mandens Skygge; det er ofte saaledes, i Sandhed; men ikke meget af Faderens Væsen.

Dompap.

Kan I lide ham, Sir John?

Falstaff.

Skygge tjener om Sommeren, — sæt et Kors ved ham, — thi vi har en Mængde Skygger til at fylde Mandtalslisterne med.

Dompap.

Thomas Borte!

Falstaff.

Hvor er han?

Borte.

Her, Herre!

Falstaff.

Er Dit Navn Borte?

Borte.

Ja, Herre.

Falstaff.

Du er en meget forreben Borte.

Dompap.

Skal jeg give ham et Kors, Sir John?

Falstaff.

Det var overflodigt; sin hele Kramkiste bærer han paa Ryggen, og de Pinde, hele Figuren staaer paa,

see ikke ud til at kunne bære mere; altsaa lad ham løbe. —

Dompap.

Ha, ha, ha! I forstaaer Rummelen, Herre!
I forstaaer Rummelen, det maa man prise Jer for!
— Frants Skafmat!

Skafmat.

Her, Herre!

Falstaff.

Hvad Haandtering driver Du, Skafmat?

Skafmat.

Jeg er Damestrædder, Herre!

Dompap.

Skal jeg korse ham, Herre!

Falstaff.

D ja! havde han været Mandsstrædder, kunde I maaske kommet til at korse Jer for hans Regninger. — Vil Du gjøre ligesaa mange Huller i Tjendens Rækker, som Du har gjort i et Fruentimmerstjert?

Skafmat.

Jeg vil gjøre det saa godt jeg formaaer. I kan ikke fordre mere.

Falstaff.

Vel sagt, min gode Damestrædder! vel sagt, min modige Skafmat! Du vil være ligesaa tapper som den forbittede Due, eller den allerhøimodigste Muus. Sæt et Kors ved Damestrædderen, Hr. Dompap! et dygtigt Kors, Hr. Dompap!

Skafmat.

Jeg vilde ønske at Borte var gaaet med, Herre!

Falstaff.

Jeg vilde ønske Du var Mandsstrædder, og

kunde lappe paa ham, saa han kunde blive i Stand til at gaae. Jeg kan ikke sætte ham til gemeen Soldat, som er Ansøer for saa mange tusinde; lad det være Dig nok, allerdrabeligste Skafmat.

Skafmat.

Det skal være mig nok, Herre!

Falstaff.

Høist forbunden, ærbørdige Skafmat! — Hvem er den næste?

Dompap.

Peter Tyrekalb fra Wangen.

Falstaff.

Ei Pokkeren! Lad os see Tyrekalb!

Tyrekalb.

Her, Herre.

Falstaff.

For Gud, en dygtig Svend! — Kom, førs mig Tyrekalb, til han broler igjen!

Tyrekalb.

O, Herre min Gud! O, bedste Hr. Captain! —

Falstaff.

Hvad! broler Du, inden Du har Korset?

Tyrekalb.

O Gud, Herre! jeg er et sygt Menneſſe.

Falstaff.

Hvilken Sygdom har Du?

Tyrekalb.

En forbandet Forkjølelse, Herre! en Hoste, Herre! som jeg fik i Kongens Tjeneste, ved at ringe med Kloffen paa hans Kroningsdag.

Falstaff.

Vel! Du skal drage til Feldts i Sloppek; vi

skal nok faae Bugt med Din Forkjolelse; og jeg vil
mage det saaledes, at Dine Venner skulle ringe for
Dig. — Er disse Alle?

Dompap.

Her er allerede to indkaldte over Eders Tal; I
kan kun faae fire Mand her, Herre; — og nu be-
der jeg Jer trine ind og spise med mig.

Falstaff.

Rom an! jeg vil gaae ind og drikke med Jer;
men kan ikke blive at spise. Det glæder mig at
see Jer, Hr. Dompap, min Sjæl gjør det saa!

Dompap.

O, Sir John! husker I endnu dengang vi til-
bragte hele Natten i Weirmollen i St. George's Fields?

Falstaff.

Ikke mere derom, gode Hr. Dompap! ikke mere
derom.

Dompap.

Ha! det var en lystig Nat. Og lever Johanne
Nattetrost endnu?

Falstaff.

Hun lever, Hr. Dompap.

Dompap.

Hun kunde aldrig spændes med mig.

Falstaff.

Aldrig, aldrig; hun sagde altid, hun kunde ikke
doie Hr. Dompap.

Dompap.

Ja, bitterdød! jeg kunde ret ærgre hende ind i
Sjælen. — Dengang var hun, hvad vi kaldte, godt
Toi. Holder hun sig endnu godt?

Falstaff.

Hun er gammel, gammel, Hr. Dompap!

Dompap.

Ja vist, hun maa være gammel; hun kan ikke andet, end være gammel; vist, vist er hun gammel, og havde allerede Robin Mattetrost ved gamle Mattetrost, førend jeg kom ind paa Clements Collegium.

Lys.

Det er fem og halvtredstindstyve Aar siden.

Dompap.

Ja, Tætt Lys! havde Du bare seet alt det, denne Ridder og jeg har seet! Ha! Sir John! har jeg ikke ret?

Falstaff.

Jo, vi har hørt Sangværkerne spille ved Midnatstide, Hr. Dompap!

Dompap.

Det har vi, det har vi, det har vi; det har vi, min Sjæl! Sir John! vores Parol var: „Hei, Gutter!“ — Kom, lad os gaae tilbords; kom, lad os gaae tilbords. — D, hvilke Dage har vi dog ikke levet! — Kom, kom!

(Falstaff, Dompap og Lys gaar.)

Lydskalv.

Gode Hr. Rabberal Bardolph, staae mig bi som en Ven; saa er her fire Tisfillinger i franske Kroner til Jer. I Sandhed, Herre! jeg lod mig ligesaa gjerne hange, som marschere med, og dog for min Part, Herre! bryder jeg mig ikke saameget derom, men snarere, fordi jeg ingen ret Lyst har, og, for min Part, har meer Attraa efter at blive hos mine Venner; ellers, Herre, for min egen Part brød jeg mig endda ikke saa stort derom.

Bardolph.

Ja, ja! — Træd tilside.

Muggen.

Og, kjære Hr. Corporal Captain! for min gamle Madmoders Skyld staae mig bi som Ven; naar jeg marscherer min Vej, har hun ingen Moers Sjæl til at forrette nogen Ting hos sig, og hun er aflægs og kan ikke hjælpe sig selv! I skal faae fyrgetyre Skilling, Herre!

Bardolph.

Ja, godt! Trød tilside.

Skafmat.

Paa min Sjæl, om jeg bryder mig noget derom! — Et Menneſke kan kun døe een gang; — vi ere Gud en Død ſkyldig; — jeg vil aldrig lade mig forknytte. Er det min Skjæbne, nu godt! Er det ikke min Skjæbne; nu, ogsaa godt. Ingen Mand er for god til at tjene sin Fyrste; og lad det gaae, ſom det vil; den ſom deer i Nar, han er qvit for det næſte.

Bardolph.

Vel talt! Du er en raſt Gut.

Skafmat.

Min Sjæl, om jeg nogentid vil lade mig forknytte.

(Falstaff kommer tilbage med Dompap.)

Falstaff.

Nu da, Herre! hvilke Karle ſkal jeg have?

Dompap.

Fire af dem; hvilke I lyſter.

Bardolph.

Herre! Et Ord! — Jeg har ſaaet tre Pund, for at lade Muggen og Tyrekalb ſlippe fri.

Falstaff.

Ja ſaa; godt!

Dompap.

Nu, Sir John! hvilke fire vil J have?

Falstaff.

Vælg J for mig!

Dompap.

Jh nu da, — Muggen, Tyrefalv, Skafmat og Skygge.

Falstaff.

Muggen og Tyrefalv! — Hvad Jer angaaer, Muggen! saa bliv J siddende hjemme, J er over Tjenesteaaarene! — og hvad angaaer Jer, Tyrefalv! saa vox til J bliver capabel! Jeg vil ingen af Jer have.

Dompap.

Sir John, Sir John! staae Jer dog ikke selv i Lyset! disse ere Jeres vakkreste Karle, og jeg vilde gerne see Jer betjent med de bedste.

Falstaff.

Vil J, Hr. Dompap! lære mig, hvordan jeg skal vælge en Karl? Hvad bryder jeg mig om en Karls Proportion, om hans Kjedmasse, Statur, Skabelon og svære Udseende! — Nei, Manden, Hr. Dompap! det er Hovedsagen. — Her er nu Vorte; J seer hvad for et lurvet Spøgelse det er; han vil lade og fyre for Jer saa gesvindt som en Randestobers Hammer banker; vil være oppe og nede, hurtigere end Bryggerknegtens Spande paa Tværbjælken; og denne Krabat her med sit Skind- og Beens-Ansigt, Skygge — lad mig faae den Svend! Han giver Tjenden slet intet Maal at skyde efter; Tjenden kan ligesaa godt sigte paa Odden af en Pennekniv; og — kommer det til Retirade — hvor hurtig vil denne Skafmat, Dameskrædderen, da ikke smøre Hæle? D, giv mig de Smaaafolk og spar mig de Store. Bardolph, giv Vorte en Flint i Haanden.

Bardolph.

Tag fat, Borte! Marsch! saa, saa, saa.

Falstaff.

Kom, haandteer mig Jeres Flint! — Saa, — meget godt, — bliv ved! — meget godt, — overordentlig godt! — O giv mig altid saadanne smaa, magre, gamle, gustne Skaldepander til Jægere. — Det er, min Tro, meget godt, Borte! Du er et godt Skind. See her, der har Du sex Styver.

Dompap.

Han er ikke endnu Mester i Kunsten, han gjer det ikke saa rigtig. Jeg husker, ved Mile-End-Bang (dengang laae jeg paa Elements Collegium, — Jeg spillede endnu den lille Rolle Sir Dagone i Mellemspillet Arthur), ved Mile-End-Bang vilde jeg sige, der var en lille Spirrevip af en Karl, og han haandterede sin Flint saaledes! og derpaa dreiede han sig rundt, og atter rundt, og saa var han her, og saa var han der. Pis! puf! paf! sagde han; Barduus! sagde han, og væk var han, og atter kom han. — Nei, Mage til Karl faae mine Dine aldrig mere at see. —

Falstaff.

Disse Karle ville staae Karl, Hr. Dompap. — Gud bevare Jer, Hr. Tys; jeg vil ikke bruge mange Ord til Jer, — farvel, begge I gode Herrer! jeg takker Eder; jeg maa endnu lægge et Dusin Mile tilbage, inden Aften. — Bardolph, giv Soldaterne Kjoler.

Dompap.

Himlen velsigne Jer, Sir John! den give Lykke til Eders Forehavende, og sende os Fred! Naar I vender tilbage, saa besøg mit Huus; lad vort gamle Bekjendtskab blive fornyet; muligt var det, jeg fulgte med Jer til Høve.

Falstaff.

Det ønsker jeg I vilde, Hr. Dompap!

Dompap.

Velan! Jeg har sagt det; og et Ord er et Ord,
en Mand en Mand. Farvel!

(Dompap og Tys gaae.)

Falstaff.

Farvel, I herlige Herrer! — fremad, Marsch!
Bardolph, før Karlene afsted. (Bardolph gaaer med
Rekrutterne.) Naar jeg kommer tilbage, vil jeg lege
Snyde med dem. — Fredsdommer Dompap kjenner
jeg tilhinds. Herre Gud! hvor vi gamle Folk dog
ere tilhøielige til den Last at lyve! Denne Brøvl
af Dommer har ikke gjort andet end sladdret mig for
om hans Ungdoms Bildskab, og om de Manddoms-
gjerninger han har bedrevet i Turnbullstrædet; og hvert
tredie Ord er en Løgn, Tilhørereren faaer neiagtigere
betalt, end Grosmogul sin Tribut. — Jeg kan huske
ham paa Clements Collegium, og da saae han ud
som en Mandsling, man ved Deserten flikker sammen
af Ublestkrallinger; naar han var nogen, lignede han
for Gud og Verden en spaltet Røddike, som man
med Kniven har skaaret et Narregeffæs ud paa; han
var saadan en Vissepind, at en Svagsynet umulig
kunde opdage enten Længde- eller Breddemaal hos
ham. Han var Hungerenodens sande Genius; dog
saa geil som en Ube, og Skjogerne gave ham, efter
en Blomst, det Navn: „Dag og Nat.“ Han kom
altid i Bagtøgen af Moden, og sang de Melodier
for grise de Dvinder, han havde hørt Vognmandskar-
lene fleite, og dog svor han paa, de vare hans egne
Phantasier og musicalske Smaagriller. — Og nu er
denne Hanswurstbrix bleven Jordegodsseier, og snak-
ker saa ligefrem om Johan af Gaunt, som om han

harde været Dusbroder med ham, og jeg tør forbande mig paa, han har kun seet ham en eneste Gang paa Turneerpladsen, og da slog hiin ham et Hul i Pandebraffen, fordi han trængte sig hen iblandt Marskalkens Folk. Jeg saa det, og fortalte Johan af Gaunt, at han bankede Stok med Stok, thi man kunde have puttet ham med samt hans hele Paaklædning i et Maleskind. En Hobokasse vilde have været rummelig Bolig og Huns og Hjem for ham, og nu har han Land og Dræg. Godt! jeg skal gjøre mig nærmere bekendt med ham, hvis jeg kommer tilbage, og det skulde gaae til med Håndens Kunst, hvis jeg ikke skal bruge ham, som en dobbelt Vises Steen til at gjøre Guld med. Naar den unge Karpe er Lokkemad for den gamle Gjedde, saa seer jeg efter Naturrens Lov ingen Grund, hvorfor jeg ikke maa snappe efter ham. — Tiden skaffer nok Leilighed, og hermed Punktum!

Fjerde Akt.

Første Scene.

En Skov i Yorkshire.

Erkebiskoppen af York træder ind med Mowbray, Hastings og flere.

Erkebiskoppen.

Hvad hedder denne Skov?

Hastings.

Den hedder Gaultree Skov, min ædle Herre!

Erkebiskoppen.

Her gjører Holdt, og udsend Speidere, at vi kan Kundskab faae om Fjendens Antal.

Hastings.

Vi har alt udsendt nogle.

Erkebiskoppen.

Det er vel gjort. —

Nu, Venner, Brødre i vor store Sag!
Jeg maa berette Jer, jeg har modtaget
nysskrevne Breve fra Northumberland;
hvis kolde Klang og Indhold lyder saa:
Han ønsker sig hos os, med saadan Hærmagt,
som egned' sig hans Rang; sli'g Krigsmagt han
formaaede ei at reise; saa han drog
til Skotland, for sin Lykke at fuldmødne;
og slutter nu med Ben, at Eders Anslag
maa overleve dette Bovesfærd
og Eders Fjendes frygtelige Møde!

Mowbray.

Saa faldt vort Haab paa ham da plat til Jorden,
og sendersplintredes!

(Et Sendebud træder ind.)

Hastings.

Hvad bringer Du?

Sendebud.

Hist Best for Skoven, knap en Miil herfra
i Slagtningsorden Fjenden drager frem,
og efter Rummet de indtage, troer jeg
de vel de tretti tusinde mon' være!

Mowbray.

Det samme Antal just, som vi formoded'.
Lad os staae frem og møde dem i Marken.

(Westmoreland træder ind.)

Erkebiskoppen.

Hvo er den Herer, som heelt væbnet møder
os hist?

Nowbray.

Jeg troer det er Lord Westmoreland.

Westmoreland.

Gilsen og Held fra vores General,
fra Brinds Johan, Hertug af Lancaster!

Erkebiskoppen.

Sig frem i Fred, Lord Westmoreland, hvad gaaer
vel Eders Komme ud paa?

Westmoreland.

Vel, Mylord!

Til Eders Naade da især jeg vender
min Tales Indhold. Derjom Dprer fremgik
sig selv liig, med forvorpne, usle Sværme,
af hidsig Ungdom ført, med Harm bebræmmed',
af Stodderpak og Dreng understøttet;
hvis djævelsk Opstand — siger jeg — saa fremsted
ret i sit eget, sande, fødte Billed,
da stod I her ei, min ærverdige Fader!
ei disse ædle Lorder, for at smykke
et smukt og blodigt Dprers ætke Form
med Eders Vre. I Lord Erkebiskop, —
hvis Sæde Borgerfreden huldt beskjermer,
hvis Skjæg alt Fredens Solverhaand har rørt,
hvis Viid og Vardom Freden har opfostret,
hvis hvide Klædebon paa Ulfyld tyder,
I, Fredens Due, ja, dens salige Engel,
hvi oversætter I Jer selv saa flet
fra Fredens Sprog, det underlige, søde,
til Krigens raa og vilde Tungemaal?
I Eders Bøger til Veenharnisk gjør,
til Blodklaf Eders Blæk, og Pen til Landse;
Ja, Eders Røst, som Herrens Fred skal aande,
til skingrende Trompet og Krigsbasune.

Erkebiskoppen.

Hvorfor jeg gjør det? Saa Spørgsmaalet staaer.

Nu da, i Korthed: vi er' alle syge;

Bort Svælgen, Graadseri og vilde Lernet
har os paa Halsen bragt en hidsig Deber;
for den vi blode maae; af denne Sygdom
vor sidste Konge Richard smittet døde.

Men min høistædle Lord af Westmoreland!

Jeg giver mig her ikke ud for Læge,
ei heller som en Fredens Vjende staaer jeg
i Skarerne af krigeriske Mænd;

Jeg heller, som den græsselige Krig,
en liden Stund mig viser, for at læge
hvert frodigt Sind, sygt af sin egen Lykke,
Forstoppelsen at rense, som begynder
Livsaarerne at standse alt. Hør mere:

Jeg har i lige Skaaler noie veiet
det Onde, vore Baaben volde kunne,
mod Ondet, som vi lide, og jeg finder
vor Brøde mindre er, end vor Besværing.

Vi see, hvad Bei nu Tidens Strøm mon løbe,
og tvinges ud af vores stille Bane,
formedelst Leilighedens vilde Strømning;

vi har optegnet alle vore Klager,
for dem artikkelviis at lægge frem;
alt længst tilbød vi Kongen dem; hver Ben
om Afgang, naadigt Dre blev os nægtet.

Da vi fornærmedes og vilde klage,
blev Afgang os formeent til hans Person,
just af de Mænd, som mest os havde franket.

Nys svundne Dages Farer, hvis Grindring
med Blod end synligt skreven er paa Jorden!

Exemplerne, hver Stund endnu frembyder,
har os iført de Baaben, som ei somme;
ei for at bryde Fred i mindste Maade;

men for i Sandhed her en Fred at grunde,
der Fred, ei blot af Navn, men Gavn skal være!

Westmoreland.

Naar blev da Udgang nogentid Jer nægtet?
hvori har Kongen vel fornærmet Eder?
Hvilken af Rigets Pairs blev paa Jer hidset,
at I med et guddomm'ligt Segl besegle
Dprørs ulovlige, blodstænkte Bog,
og indvie Opstandssværdets bittere Dd?

Erkebiskoppen.

Vor store fælleds Broder, Fædrelandet,
til Frelse væbner os; og hvad mig angaaer,
den Grusomhed, min fødte Broder vistes,
er end en særskilt Klagepunkt for mig.

Westmoreland.

Men sliq Afhjælpning er der jo ei Trang til;
og om der var, tilkom den da vel Eder?

Mowbray.

Hvorfor ei ham tildeels? Hvi ei os alle,
som føle Svien fra de svundne Dage,
og døie maae at disse Tiders Tilstand
en tyngende, og høist partist Haaud lægger
paa vores Vre?

Westmoreland.

O, min ædle Lord!

Dyd Tiden efter Tidsnødvendigheden,
og sandelig! I sige skal, at Tiden,
og ikke Kongen, Eder forulemper. —
Men hvad Jer angaaer, synes det mig ei,
at enten I fra Kongen, eller Tiden
et Straabred har af Grund, I kunde bygge
en Klage paa. Blev I ei gjenindsat
i Eders ædle og høilovlige Faders,
i alle Hertug Norfolks Herligheder?

Mowbray.

Hvad Gre tabte da min Fader vel,
 som trængte til paa ny i mig at fødes!
 Kongen, som elskte ham, nedtvungen blev,
 som Staten stod, til ham at landsforvise;
 og dengang Henrik Bolingbroke og han
 i høien Sadel begge rødfast sad,
 og ægged' vælig Ganger frem med Sporen,
 med Landsen end i Ro; Hjelmbrynnien nede,
 med Blik, som gnistred' gennem Staalets Gitter,
 mens Malmets høie Klang dem sammenblæste;
 dengang da intet kunde have holdt
 min Fader fra hans Bryst hiin Bolingbrokes, —
 O, dengang Kongen da sin Stav nedkasted',
 hans eget Liv hang ved den Stav han kasted';
 sig selv han kasted' ned, og Alles Liv,
 som ved Anklage og ved Sværdets Bold
 gik siden under Bolingbroke til Grunde.

Westmoreland.

Lord Mowbray! ei I veed, hvad nu I siger.
 Greven af Hereford var hiin Tid berømt som
 den tappreste af Englands Riddere.
 Hvo veed til hvem vel Lykken havde smilet?
 Dog, havde Eders Fader seiret der,
 han aldrig frelst fra Coventry var kommet;
 thi hele Landet, alle som een Mand,
 streg Had mod ham, og Alles Ben og Indest
 var vendt til Hereford, hvem de fast forgudede,
 velsigned', hædred' meer end selve Kongen.
 Dog, dette er Usvigelse fra Sagen. —
 Jeg kommer her fra Prindsen, vor Hærfører,
 at høre Eders Klager; melde Jer,
 hans Naade Eder høre vil; i hver Post,
 hvor Eders Fordring ret og billig er,

J tilfredsfilles skal, og hver Ting glemmes,
som gav Jer mindste Skin af Kongens Tjender.

Mowbray.

Han tvang os til sligt Tilbud at afnøde;
af Statskunst, ei af Kjærlighed det kommer.

Westmoreland.

Mowbray, J farer vild, hvis saa J troer.
Fra Naade, ei fra Frygt sligt Tilbud kommer;
thi see, en Kjende herfra staaer vor Magt,
og, ved min Vre! alt for tillidsfuld
til nogen Frygtens Tanke Rum at give.
Fleer Navne er' i vor Hær end i Eders,
og større Vaabensfærdighed; i Rustning
vi lige stærke er; vor Sag den bedste;
Fornuften vil vort Mod er som vor Sag. —
Saa sig da ei, vort Tilbud er afvunget.

Mowbray.

Vel! lydes jeg, vil jeg ei underhandle.

Westmoreland.

Det viser Eders Brodes Skjædsel blot;
et raadent Saar Befølelse ei taaler.

Hastings.

Har Prinds Johan da af sin Fader faaet
det Hverv, samt uindskrænket Guldmagt til
at høre, og derpaa bestemt afgjøre
Betingelserne, som vi monne paaftaae?

Westmoreland.

Det ligger i Hærførertitlen jo.

Det undrer mig, J saa ensfoldigt spørger.

Erkebiskoppen.

Tag denne Seddel da, Lord Westmoreland,
den indeholder alle vore Klager;
Naar hver en Ankelpost afhjulpen bliver,

hvert Medlem i vor Sag, her, hvorsomhelst,
der Haand har taget med i denne Handel,
friskjendes, alt paa lovlig gyldig Viis;
samt naar Guldbyrdselsen af vore Duster
os og vor Sag bekræftes ufortøvet,
vi træde atter inden Pligtens Bredder,
og fængsle vores Magt i Fredens Arm.

Westmoreland.

Jeg viser Prindsen dette. — Edle Herrer!
vi samles vil for begge Hares Ansyn
og ende da i Fred, (det Gud saa lempe!)
hvis ei, da Sværdene i Slagmark kalde;
og de afgjøre det!

.Erkebiskoppen.

Mylord! det vil vi!

(Westmoreland gaaer.)

Mowbray.

Der er et Væsen i mit Bryst, som spaaer mig,
at vore Fredsbetingelser ei holdes.

Hastings.

Frygt aldrig sligt; hvis Fred vi slutte kan,
paa saa bestemte og vidtstrakte Vilkaar,
som vore Fordringer gaae ud paa, da
vor Fred skal staae saa fast, som Klippebjerg.

Mowbray.

O ja; men vor Værdi dog saa vil stattes,
at hver en ussel, vrangt udttydet Marsag,
ja hver en ringe, flau, spidsfindig Skingrund
just efter denne Sag skal smage Kongen;
Ja, blev vor Borgertrofskab end til Martyr,
man vil os kaste med saa vild en Vind,
at selv vort Korn skal synes let som Asner,
og Godt fra Slet Adskillelse ei finde.

Erkebiskoppen.

Mylord, nei! huff, høist led og kjed er Kongen
 af disse smaalige og usle Klager.
 Han fandt, at naar een Trivl ved Døden endes,
 to større da i Livets Urving vækkes.
 Desaaarsag vil han reen sin Table vidste,
 ei holde Snak med sin Hukommelse,
 som kan berette, og paa ny indprente
 hans Tab i hans Grindring; thi godt veed han,
 han kan ei luge op i Landet, alt
 som hans Mistankelighed ægger ham.
 Saadan indgroet er hans Ben med Tjende,
 at rykker stærkt han i en Tjendes Rødder,
 da løsner han og ryster og en Ben.
 Saa at vort Land, fast lig en trodsig Qvinde,
 der har opirret ham til Hug at byde,
 imens han slaar sit spæde Noer fremrækker,
 og den bestemte Revselyst forsvinder
 i Armen, som var loftet, den at øve.

Hastings.

Desuden Kongen hvert sit Tugtens Riis
 paa fordums Dvertrædere har opslidt;
 saa nu han mangler selve Straffeværktøi.
 En Love uden Klo hans Magt nu ligner;
 den brøler vel; men slaar ei.

Erkebiskoppen.

Meget sandt.

og derfor, ædle Lord Marsskalk! vær vis paa,
 hvis vor Forsøning bringes vel istand,
 vil Freden, lig et brættet Lem, som læges,
 des stærkere ved Bruddet vende.

Mowbray.

Vel da!

Her kommer Mylord Westmoreland tilbage.

(Westmoreland kommer tilbage.)

Westmoreland.

Prindsen er nær; vil Eders Herlighed
hans Naade møde midt blandt begge Hære?

Mowbray.

Mylord af York, i Guds Navn da, bryd op!

Erkebiskoppen.

Mylord! først bring ham Hilsen, — vi skal følge.

(de gaar.)

Anden Scene.

En anden Deel af Skoven.

Fra den ene Side træde ind Mowbray, Erkebis-
skoppen, Hastings og flere. Fra den anden Side
Prinds Johan af Lancaster, Westmoreland,
Krigsmænd og Følge.

Prinds Johan.

J er velkommen her, min Frænde Mowbray! —
God Dag, min ædle Herre Erkebiskop! —
God Dag, Lord Hastings, — kort, god Dag til Alle! —
Mylord af York! det bedre klædte Eder,
naar Eders Hjord, ved Kirkefloffen sanket,
omringed' Jer, og hørte saa med Andagt
Forklaring over Eders Bibeltext,
end nu J sees her i Jern og Blade;
til Oprørsfærd med Trommeslag at ægge
til Glavind vende Ordet, Liv til Død.
Den Mand, som sidder i Monarkens Hjerte,
og modnes i hans Naades Sol — O, vil han
misbruge Kongens Understøttelse,
Ak! hvilke Vanheld kan han ei udruge
i Skyggen af sliig Høihed! — Og med Eder,
Lord Biskop! er det saa. — Hvo har ei hørt om
hvor dybt J var bevandret i Gudsboget?
J var for os en Taler i hans Heiraad,

for os en Gjenlyd selv af Herrens Røst,
 Deraabneren og Naademidleren
 imellem Naaden, Himlens Helgene,
 og vores Jordeliv? — O, hvo troer ei,
 I Eders Embedsværdighed misbruger,
 benytter Himlens Baretægt og Naade,
 som falske Yndling tidt sin Fyrstes Navn
 til æreløse Handlinger! I under
 forstilt Guds Nidkjærlighed har Undersaatter
 imod Guds Salvede, min Fader reist,
 og imod Himlens og hans Fred I sværmer
 nu med dem hid. —

Erkebiskoppen.

Edle Prinds Lancaster;

Jeg er ei her mod Eders Faders Fred;
 men, som jeg sagde Mylord Westmoreland,
 vor Tids Forvirring, fælleds Frygt for Fare
 os i slig vanstakt Form tilsammentranger
 for vores Sikkerhed. Jeg Eders Naade
 har sendt omstændeligt vort Klagemaal,
 som blev fra Hoffet bortskudt med Foragt,
 hvorpaa hiin Hydrason, vor Krig, blev født,
 hvis Rødselsveine vel i Søvn tør dysses
 ved Ret og billigt Krav os at bevilge;
 da Lydigheden, for hint Vanvid læget,
 sig tam for Majestædens Fod nedboier.

Nowbray.

Hvis ei, vi rede er at friste Lykken
 til sidste Mand.

Hastings.

Og falde vi skjænt her,
 har vi et Rygstød til vor Sag at fremme;
 og glipper det, skal deres dem staae bi;
 Saa skal Ulykke worde Arv, og Søn

fra Fader holde denne Strid i Live,
saalænge der er' Slægter til i England.

Prinds Johan.

J er for blind, meget for blind, Lord Hastings
til ned i Eftertidens Dyb at skue.

Westmoreland.

Vil Eders Naade ei paa Stand dem svare,
hvorvidt J billigere Artifflerne?

Prinds Johan.

Jeg billiger og jeg bifalder hver,
og sværger ved min Kongestammes Tre,
at misforstaaet er min Faders Hensigt;
og Somme om ham have alt for ødselt
udstrakt saavel hans Mening, som hans Magt. —
Mylord! de Klager flur afhjælpes skulde;
det skal de, ved min Sjæl! — Er det Jer nok,
forlov da Eders Mænd hver til sin Hjemstavn,
som vi det gjør; her mellem begge Hære
som Venner tomme vi en Skaal, og favnes;
at Folkets Dine hjem maae Tegnet bære
paa vort fornyede Enighed og Venfskab.

Erkebiskoppen.

Jeg tager Eders fyrstelige Ord
som Borgen; vore Klager skal afhjælpes.

Prinds Johan.

Jeg giver det; mit Ord jeg holde vil;
og her jeg drikker Eders Naade til.

Hastings.

(til en Hovedsmand.)

Gaae, Hovedsmand! og bring Krigshæren Budskab
om Freden; giv dem Sold; hver gaae til Sit;
Det vil dem glæde; — iil dog, Hovedsmand!

(Hovedsmanden gaaer.)

Erkebiskoppen.

Ædle Lord Westmoreland, paa Eders Sundhed!

Westmoreland.

Jeg Eders Naade gjør Vefked, og kjendte
 I Moien denne Fredspagt mig har kostet,
 da drak I freidigt; dog min Kjærlighed
 til Jer skal Tiden snarlig aabenbare.

Erkebiskoppen.

Jeg tvivler ei paa Jer.

Westmoreland.

Det glæder mig.

Paa Eders Sundhed, ædle Fætter Mowbray!

Mowbray.

I Sundhed nu til rette Tid mig ønsker,
 thi just med eet jeg føler mig ei vel.

Erkebiskoppen.

Naar Dndt for Døren staaer, da er man munter;
 Sorgmod forkynder stedse Godt i Vente.

Westmoreland.

Vær munter da; at flux I blev nedslagen
 jo varsler Held og Godt for Morgendagen.

Erkebiskoppen.

Tro mig; jeg sjelden var saa let om Hjertet.

Mowbray.

Desværre, dersom Eders Regel gjælder.

(Gryderaab udenfor.)

Prinds Johan.

Fredsordet givet er, hør hvor de juble!

Mowbray.

Det havde klinget herligt efter Seir.

Erkebiskoppen.

En Fred er paa en Naade en Erobring,

thi begge Parter ædelt undertvinges,
og ingen taber noget.

Prinds Johan.

Gaae, Mylord!

og lad vor Krigshær ligesaa faae Orlov. —

(Westmoreland gaaer.)

Og tykkes Jer, Mylord! lad vore Tropper
gaae her forbi, at grant vi kunne see
med hvem vi skulde kjæmpet.

Erkebiskoppen.

Gaae, Lord Hastings,
og for de skilles, her forbi de drage.

(Hastings gaaer.)

Prinds Johan.

J Alften vist vi samles, ædle Herrer!

(Westmoreland kommer tilbage.)

Nu, Brænde! hvi staaer vores Krigsmagt stille?

Westmoreland.

Hærførerne har J befalt at staae,
de vil ei gaae, før de har hørt Jer tale.

Prinds Johan.

De kjende deres Pligt.

(Hastings kommer tilbage.)

Hastings.

Mylord! vor Hær er allerede opløst,
som unge Tyre, friede fra Maget,
mod Ost, Vest, Nord og Syd de Kaasen styre;
eller, som Born, naar Skoletiden endes,
hver haster til sit Hjem og Legepladsen.

Westmoreland.

Godt Nyt, Lord Hastings! derfor fængsler jeg Dig,
Forræder, her for Hoiforræderi! —

Dg Jer, Hr. Erkebisp, — og Jer, Lord Mowbray —
som Livsforbrydere jeg begge hester.

Mowbray.

Er denne Fremfærd ærlig og retfærdig?

Westmoreland.

Er Eders Forbund det?

Erkebiskoppen.

Saa vil I bryde

det givne Ord?

Prinds Johan.

Jeg gav Dig intet Ord.

Jeg loved de Besvær I klaged' over,
afhjalpes skulde; hvilket, ved min Vrel!
jeg med en Christens Omhu vil fuldbyrde.
Men, I Oprørere! vent nu at smage
den Løn, som Oprør og sliig Daad fortjener.
Uvist I Eders Hær har sammendraget;
dumt bragt den hid, som Narre hjem den jaget. —
Rør Trommerne, forfølg den spredte Hær;
for denne Dag ei vi, Gud priset vær!
bevegter nu og bring Forrædersflokk
saa til Forrædersfeng, og det er Vøddelsblokken!

(de gaar.)

Fredie Scene.

En anden Deel af Stoven.

Baabengny. Angreb.

Falstaff kommer ind, Colevile møder ham fra
den modsatte Side.

Falstaff.

Hvad er Eders Navn, Herre? Af hvad Rang
er I, og fra hvilket Sted, om jeg maa spørge.

Colevile.

Jeg er Riddersmand, Herre! og mit Navn er
— Colevile fra Dalen.

Falstaff.

Nu da, Colevile er Eders Navn; Ridderskab er
Eders Rang; og Eders Sted Dalen; Colevile skal
fremdeles forblive Eders Navn; en Forræder Eders
Rang; og Hængselet Eders Blivested, — et Sted,
som skal blive dybt nok; saa kan I fremdeles være
Colevile fra Dalen.

Colevile.

Er I ei Sir John Falstaff?

Falstaff.

Jeg er ligesaa brav en Mand som han, hvo
jeg endog er. Vil I give Jer, Herre! eller skal jeg
svæde en Dyst med Jer? Kommer jeg til at svæde,
bliver det Dine Benneres Taarer, som græde over Din
Død; desaaarsag opvæk Frygt og Bævelse i Eder, og
hyld min Raade!

Colevile.

Jeg troer I er Sir John Falstaff, og i denne
Tro giver jeg mig.

Falstaff.

Jeg har en heel Skole fuld af Tunger her i
min Bug; og ikke en eneste af dem alle udtaler an-
det end mit Navn. Dersom jeg kun havde en no-
genlunde simpel Mave, saa var jeg simpelbæk den bev-
reste Svend i Europa. Men min Mave, min Mave,
min Mave lægger mig øde. — Her kommer vores
General! —

(Prinds Johan af Lancaster træder ind med West-
moreland og flere.)

Prinds Johan.

Nu Heden er forbi! forfølg ei længer! —

Kald hjem vor Hær, min Frænde Westmoreland!

(Westmoreland gaaer.)

Nu, Falstaff, hvor staar I al denne Stund?
naar Alting er forbi, saa kommer I. —
Jeg siger Jer, de kneb, hvormed I nøler,
engang dog brække vil en Galges Ryg.

Falstaff.

Det skulde smerte mig, min Brinds! hvis det ikke indtraf. Jeg har endnu aldrig hørt andet, end at Dadel og Snyder var Tapperheds Løn. — Ansæer I mig for en Svale, en Piil, eller en Rendefugle? Har jeg i min gamle og fattige Stilling vel Tankens Hurtighed? Jeg har skyndt mig hid til den yderste Fingersbred af Mulighed; jeg har sprængt ni Sneise af Postheste vel talte; og her, saa modig og træt jeg er af Reisen, har jeg i min rene og uplettede Tapperhed taget Sir John Coleville af Dalen til Fange; en reent djævelblandt Ridder og en tapper Fjende. — Men hvad siger vel det? Han saae mig og overgav sig; saa at jeg rettelig kan sige med hiin romerske Krumsnabel: jeg kom, saae, og vandt!

Brinds Johan.

Det var meer hans Hosflighed, end Ederes Fortjeneste.

Falstaff.

Det veed jeg dog ikke; her er han, og her overgiver jeg Eder ham, og jeg beder Ederes Naade, lad det blive opskrevet blandt Resten af denne Dags Bedrifter; ellers vil jeg, min Gud! have det besjunget i en særskildt Ballade, med mit Billed over, medens Coleville kysker mine Fodder. Dersom I tvinge mig til denne Fremgangsmaade, saa hvis I ikke alle tage Jer ud som forgyldte Fjerskillinger ved Siden af mig, mens jeg paa Navnkundighedens klare Himmel for-

dunkler Eder, som den fulde Maane Firmamentets
Smaagnister, der see ud som Knappenaaishoveder mod
den, saa troe aldrig meer et Ord af en Adelsmand!
— Derfor lad mig skee min Ret, og lad Fortjeneste
stige i Veiret.

Prinds Johan.

Du er for tung til at stige.

Falstaff.

Saa lad den skinne da!

Prinds Johan.

Du er for tyk til at skinne.

Falstaff.

Saa lad den da gjøre noget hvilketsomhelst, min
ædle Prinds! naar det bare er mig til bedste, og kald
det saa hvad I vil.

Prinds Johan.

Er Dit Navn Colevile?

Colevile.

Ja det er, min Prinds!

Prinds Johan.

Colevile! vidtomtalt Oprørsmand Du est!

Falstaff.

Og en vidtomtalt tro Uundersaat nappede ham.

Colevile.

Min Prinds! jeg er som mine Overmænd,
der hid mig førte; havde jeg ført dem,
I for saa let et Kjob ei havde havt dem.

Falstaff.

Jeg veed ikke til hvad Priis de solgte sig; men
Du overgav Dig som en stikkelig Mand, og jeg tak-
ker Dig for Dig.

(Westmoreland kommer tilbage.)

Prinds Johan.

Nu! har I afladt at forfølge dem?

Westmoreland.

Tilbage tog er skeet; al Dræbning standset.

Prinds Johan.

Send Colevile brat som og hans Medforbundne
til York; der de henrettes usfortøvet. —

Blunt! før ham bort; og seer, I vel ham vogter!

(Mogle gaae med Colevile.)

Og, ædle Herrer! nu maae vi til Hove;
min Fader, hører jeg, er saare syg;
vort Budskab skal gaae foran os til Kongen;
det, Frænde! bringe I, for ham at glæde;
vi Jer med maadeholden Gast vil følge.

Falstaff.

Min Prinds! Jeg benfaldet Eder, giv mig Lov
at gaae gjennem Glostershire; og naar I kommer til
Hove, saa viis Eder som min naadige Herre, og giv
mig et godt Skudsmaal!

Prinds Johan.

Falstaff, farvel! og meer end I fortjener,
Jer min Godhjertighed skal sikkert prise.

(gaaer.)

Falstaff.

Jeg vilde bare ønske I havde Forstand dertil,
det var mere værd end Jeres Hertugdømme! — Paa
min Sjæl! denne hersens unge Theevandskarl holder
ikke af mig; og det er et Menneske umuligt at faae
ham til at lee; — men det er intet Under; han drik-
ker ikke Vin. — Der bliver aldrig noget Retsklaffens
af disse andægtige Drengedrenge; for den tynde Drik,
i Forening med de mangfoldige Tisfemaaltider, gjen-
nemfjæler deres Blod saa overordentlig, at de falde i

en Slags mandlig Blegshyge; og naar de gifte sig, avle de blot Tøser; de ere i Almindelighed Narre og feige Karle; — hvilket nogle af os ogsaa vilde være, dersom vi ikke hidsede os. En god Keresviin har en tofold Virkning hos sig. Den stiger mig til Hjer-
nen, og udtørreder der alle dumme, dørste og kolde Dunster, som omringe den; gjør den let fattende, rask, opfinderist, fuld af lustige, fyrige og frydelige Billeder; — hvilke, naar de overantvordes til Stemmen eller Tungen, hvor de fødes til Verden, saa blive de til de allerherligste Vittigheder. — Den anden Egenskab hos min fortræffelige Keresviin er — at den varmer Blodet, som forhen var koldt og halvstorknet, og gjorde Leveren hvid og bleg, hvilket er et Mærke paa Smaalighedsaand og Feighed; men Keresvinen opvarmer det, og faaer det til at strømme om fra de indvortes til de udvortes Dele. Den illuminerer Ansigtet, hvilket, liig et Fyrtaarn, giver Varsel og Væbningsbud til hele Nekten af det lille Kongerige, man kalder Menneffe; og strax indstille sig alle Livsindsaatter og Livsaander til Mynstring for deres Hovedsmand Hjertet; som, forstorret og opblæst ved dette Følge, gjør hvad modig Bedrift det skal være; og denne Tapperhed kommer ene og alene af Keres; saa at al Vaabendygtighed er Jngenting uden Keres; thi den sætter den i Driftighed, og Lærdom er blot en Skat, en Drage ruger over, indtil Keres sætter Doctorhatten paa den, og bringer den i Virksomhed og Brug. — Heraf kommer det, at Prinds Henrik er tapper; thi det kolde Blod, han naturlighviis maatte arve efter sin Fader, har han gjødet, dyrket og behandlet ligesom magert, ufrugtbart og tørt Land med udmærket Flittighed i Drif, og med et godt Forraad af den frugtbringende Keres, saa han er bleven meget hidsig og tapper. Hvis jeg havde tusinde Sonner,

skulde den første menneskelige Grundsætning, jeg vilde lære dem, være: at forsværge Allskens tynd Drik, og ganske offere sig til Xeres.

(Bardolph træder ind.)

Hvad Nyt, Bardolph?

Bardolph.

Hele Armeen er afskediget, og hver gaaet til Sit.

Falkstaff.

Lad dem kun gaae. Jeg vil gjennem Glostershire, og der vil jeg besøge Hr. Robert Dompap, Esquire; han er allerede saa blød som Vov mellem mine Fingre, og om feie Tid agter jeg at slaae ham plat. — Kom med!

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Westminster. Et Bærelse i Palladset.

Kong Henrik træder ind, fulgt af Clarence, Prinds Humphrey, Warwick og flere.

Kong Henrik.

Nu, adle Herrer! ender Himlen naadig den Strid, som bløder ved vor Dør, da føre vi vores Ungdom i en høiere Slagmark, og drage kun indviet Sværd af Balgen. Vor Flaade er beredt, vor Magt er samlet, Guldmagt i vor Travarelse bestattet, og hver Ting er saaledes som vi ønske; kun mangler os en Deel personlig Kraft og No, til disse Oprørsmand sig atter Regjeringsaaget underkaste ville.

Warwick.

Snart begge Dele Ederes Majestæt vist nyde vil.

Kong Henrik.

Humphrey, min Søn af Gloster!
hvor er vel Prindsen, Eders Brøder?

Prinds Humphrey.

Herre!

saavidt jeg veed, drog han paa Jagt til Windsor.

Kong Henrik.

Hvo fulgte ham?

Prinds Humphrey.

Det veed jeg ei, min Konge!

Kong Henrik.

Er Hertugen af Clarence ikke hos ham?

Prinds Humphrey.

Nei, ædle Herre! han er her tilstede.

Clarence.

Hvad ønsker vel min Konge og min Fader?

Kong Henrik.

Jeg ønsker blot Dit Vel, Thomas af Clarence;
hvor gaaer det til, Du ei er med Din Brøder?

Han elsker Dig, men Du forsommer ham.

Du i hans Omhed har en bedre Plads
end alle Dine Brødre; Søn! bevar den;
da kan Du staae, som ædel virksom Midler,
naar jeg er længst i Mulde lagt, imellem
hans Majestæt og Dine andre Brødre; —
thi giv ei Slip paa ham, slev ei hans Venfæb,
tab ei den store Fordeel af hans Raade
ved Vigegyldighed og Kulde mod ham;
thi huld han er mod hver, som agter paa ham;
han har en Medynkstaare og en Haand,
som Dagen aaben, før den blide Mildhed;
og dog, optandes han, da er han Flint;
som Vinterveir ustadig; pludselig

som Hagelbyggerne i Dagens Anbrud. —
 Derfor Du agte noie paa hans Sind.
 Dadt ham for Feil, men med Erbødighed,
 naar Du hans Blod til Munterhed seer stemt;
 men er han mørk, da lad ham rase ud,
 indtil hans Videnskab, liig Hval paa Strand,
 sig selv ved Slid har mattet. — Vær det, Thomas!
 og Du skal worde Dine Venners Skjærm;
 en Guldgjord, som omslutter Dine Brødre;
 saa deres Blods foreente Kar, skjendt blandet
 med fremmed Gift, som Tiden vil nødvendig
 indgyde der, dog aldrig læk skal worde,
 og virked' det endog saa stærkt som Giftsaft,
 af Druemunk, og som det raske Krudt.

Clarence.

Jeg skal med Broderomhu vogte paa ham.

Kong Henrik.

Hvi est Du ei i Windsor med ham, Thomas?

Clarence.

Han er ei der; han spiser her i London.

Kong Henrik.

Og hvem er med ham? veed Du ikke det?

Clarence.

Poins, og de andre, som ham stedse følge.

Kong Henrik.

For Ukrudt fedest Jord mest udsat er,
 og han, det ædle Billed af min Ungdom,
 er fuldt begroet dermed. Derfor min Sorg
 sig paa hiin Side af min Dødsstund strækker;
 Mit Hjerte græder Blod, mens jeg i Manden
 de vilde Dage, raadne Tider seer,
 dem J opleve skal, naar længst jeg blunder
 hos mine Fædre. — Tammes ei hans Bildskab,

vorder Begjær, og heden Blod hans Raad,
mens Midler villigt møde ødsle Sæder,
O hvor høit vil hans Videnskab da flyve,
og prøve Trods med Fare og med Fald.

Warwick.

Min ædle Konge! I mis kjender ham.
Prindsen studerer blot sit Selskab som
et fremmed Sprog, for ret at fatte sligt,
nødvendigt er, at uanstændigst Ord
maa læres, kjendes; har man dette naaet,
veed Eders Høihed, det blot tjener til
at hade hvad man kjender. — Saa vil Prindsen
med Tiden hine Følgesvende vrage,
som plumpe Udtryk; deres Minde skal
da leve som et Monster eller Maal,
hvormed hans Raade Andres Liv kan maale,
og fordums Ondt til Fordeel saa forvandle.

Kong Henrik.

Det sjældent er at Vi forlader Kagen
i Nadsjelet. — Er der ei Westmoreland?

(Westmoreland træder ind.)

Westmoreland.

Geld Jer, min Konge! og ny Lykke til
det Glædesbud jeg bringer. Eders Son,
Prinds Johan, kysser Eders Naades Haand.
Mowbray og Biskop Seroop, Hastings og Alle
til Lovens Tugtelse nu ere bragte;
ei noget Oprørssværd er draget meer;
men overalt groer Fredens Oliegreen.
Den Maade, hvorpaa denne Sag er fuldbragt,
vil Eders Raade, naar Jer Tid forundes,
vidtløstlig og udferlig læse her.

Kong Henrik.

O, Westmoreland! Du er en Comm'rens Fugl,

som i den soundne Vinters Godsbor sjunger
den skjonne Dags Dpgang. — See! her er meer Ngt!

(Harcourt træder ind.)

Harcourt.

Gud fri fra Fjender Eders Majestæt;
og, stande de imod Jer, gid de falde
som de, jeg kommer her at melde om!
Viid, Grev Northumberland med samt Lord Bardolph,
med vældig Magt af Engelskmand og Skotter,
er' slagne ved Sheriffen af Yorkshire.
Den hele Dræbnings Plan- og Fremgangs-Viis,
beretter disse Breve Eders Naade.

Kong Henrik.

Hvi skal da godt Ngt syg mig gjøre? — Kommer
da aldrig Lykken frem med begge Hænder fulde,
men skriver favrest Død med fulest Bogstav?
Den enten giver Madlyst, men ei Mad
som tit til Fattige, eller et Gilde,
og røver Madlyst; saadant skeer de Rige,
som Dverflod vel eie; men ei nyde.
Jeg ved hiint Glædesbud mig burde fryde;
og nu mit Syn formørkes; Hjernen svimler.
Vee mig! kom, hold mig! Jeg er meget syg.

(Kongen besvimer.)

Prinds Humphrey.

Kom til Jer selv, min Konge!

Clarence.

O, min Fader!

Westmoreland.

Min høie Tyrste! muntre Jer! see op!

Warwick.

Vær rolig, mine Prindsen! slige Ansald

er hos hans Majestæt ei Nyt, det veed J.
Træd bort; und ham lidt Ro; da strax han bedres.

Clarence.

Nei, nei! Slig Qual udholder han ei længe.
Hans Sjæls langvarige Sorg og Slid har gnævet
saa tynd den Muur, som den indslutte skulde,
at Livet alt seer ud, og vil udbryde.

Prinds Humphrey.

Mig Folket ængster; thi det lægger Mærke
til Urving uden Fader, og til hæslig
Banfester af Naturen. Aarets Skifter
selv skifte Skif, ret ligesom om Aaret
sandt Maaned sovende, og sprang den over.

Clarence.

Tre Gange Bloden steeg; ei Ekke sank,
og gamle Folk, som Tidsgang gjerne mindes,
fortælle at sligt hændtes kort Tid før
vor store Stammefader Edwards Hælsoet.

Warwick.

Tael sagte, Prindsen! — Kongen kommer sig!

Prinds Humphrey.

O dette Slaganfald hans Liv vist ender.

Kong Henrik.

Jeg beder, løst mig op, og bærer mig
ind i et andet Kammer; sagte! Kjære!

(De bære Kongen hen i en indre Deel af Salen,
og lægge ham paa en Seng.)

Lad her ei Støi skee, mine kjære Venner!
med mindre at en blid og venlig Haand
vil til min trætte Aand Musik nedhvidske.

Warwick.

Befal Musik i næste Bærelse!

Kong Henrik.

Læg Kronen paa min Hovedpude her!

Clarence.

Huult er hans Dø; han er stærkt forandret!

Warwick.

Dys! Dys!

(Prinds Henrik træder ind.)

Prinds Henrik.

Saae Ingen Hertugen af Clarence?

Clarence.

Min Broder! her er jeg, af Sorg betynget.

Prinds Henrik.

Hvad nu? i Huus det regner; ude ei?

Hvordan er det med Kongen?

Prinds Humphrey.

Meget slet.

Prinds Henrik.

Har han ei hørt det gode Nyt? — Forkynd det!

Prinds Humphrey.

Han hørte det, og flux blev stærkt forvandlet.

Prinds Henrik.

Hvis han er syg

af Glæde, kommer han sig uden Læge.

Warwick.

Gjør ingen Larm, Mylords! min Prinds, tael sagte!
til Sovn nu Eders Fader, Kongen slunder.

Clarence.

Lad os da tye ind i et andet Kammer.

Warwick.

Vil Eders Naade ikke følge os?

Prinds Henrik.

Her vil jeg sidde, og hos Kongen vaage!

(Alle gaar undtagen Prinds Henrik.)

Hvi ligger her paa Hovedpuden Kronen,
 den høist urolige Sengkamerat?
 O glimrende Forstyrning! gyldne Sorg,
 som holder Sønnens Porte vide aabne
 for mangen vaagen Nat! — nu med den søve!
 dog ei saa sundt, ei halv saa dybt og sødt,
 som han, hvis Hoved i den grove Hue
 hensvorker Nattens Stund! O Majestæt!
 naar Du Din Bærer trykker, sidder Du
 som et rigt Harnisk under Dagens Hede,
 der brænder, al den Stund, som det beffjærmer. —
 En Tjer her ligger ved hans Nlandes Porte,
 den ei sig rører; aanded' han, da maatte
 det lette Duum nødvendigviis bevæges.
 Min Fader! naadige Herre! — Nu, i Sandhed!
 den Søvn er sund, den Søvn har skildt saa mange
 af Englands Konger fra hiin gyldne Cirkel.
 Min Skyld til Dig er Taarer, bitter Sorg,
 som Kjærlighed, Natur og senslig Omhed
 Dig, elskte Fader! rigelig skal yde.
 Din Skyld til mig er denne Hersekrone,
 der mig tilfalder som Din Narmeste
 i Rang og Slægtskab. See, her sidder den —

(han sætter den paa sit Hoved.)

Beffjærm den, Gud! — Nu skal al Verdens Styrke,
 lagt i een Kjempearm, mig ei fravriste
 min Hædersarv! Jeg modtog den fra Dig;
 til mine gaae den, som den gif til mig!

(gaaer.)

Kong Henrik.

Ha! Warwick! Gloster! Clarence!

(Warwick med de Dørige komme tilbage.)

Clarence.

Kalder Kongen?

Warwick.

Hvad vil min Konge? Hvordan staaer det til?

Kong Henrik.

Hvi lod I her mig ene, mine Herrer?

Clarence.

Vi efterlod min Broder, Prindsen, nys,
som vilde vaage her hos Eders Naade!

Kong Henrik.

Prindsen af Wales? hvor er han? Lad mig see ham!
Han er ei her.

Warwick.

Hiin Der staaer aaben, derind er han gaaet.

Prinds Humphrey.

Han kom ei gjennem Bærelset, vi var' i.

Kong Henrik.

Hvor er min Krone; hvo tog den af Puden?

Warwick.

Da vi gik bort, min Konge! laae den her.

Kong Henrik.

Saa har da Prindsen taget den! — Gaae, søg ham! —
Er han saa hidsig, uilsom, at han anseer
min Søvn for Døden? —

Lord Warwick, find ham! byd ham komme strax!

(Warwick gaaer.)

Slig Færd af ham sig med min Soet forener,
og hjælper til mit Endeligt! Seer, Sømmel!
her hvad I er! hvor flux Naturen falder
i Oprørsstand, naar Guld dens Gjenstand vorder!
D! derfor bryder alt for omme Fader
sin Søvn med Tanken og med Sorg sin Hjerne,
og sine Been med Slid;
derfor opstabler han i Stak og Dynge
det gamle Guld, ved Svæd og Blod erhvervet.

Derfor de grubled' paa, ret at udsmykke
 en Søn med Krigen's Dvælses og Kunstes.
 Seer, Bien liig, der tolder af hvert Blomster
 dens rene Sødme; — ere vore Lægge
 med Vor fuldpakkede, vor Mund med Honning;
 vi bringe det til Ruben, og som Bier
 vi dræbes for vor Slid. — Den Malurtstkaal
 fuldt op en Fader her i Døden rækkes. —

(Warwick kommer tilbage.)

Nu! hvor er han, som ei kan bide, til
 hans Ben, min Sygdom, har gjort Ende paa mig?

Warwick.

Jeg Prindsen fandt i næste Bærelse
 med frommest Graad sin hulde Kind at bade;
 og som et Billed' paa saa dyb en Sorg,
 at selve Tyranni, som Blod blot svælger,
 ved dette Syn sin Kniv afbadte vilde
 med milde Taarer! Strax han kommer hid.

Kong Henrik.

Hvi tog han Kronen da fra Hovedpuden?

(Prinds Henrik kommer tilbage.)

Seer, der han kommer. — Kom hid til mig, Henrik! —
 forlader Bærelset; og lad os ene.

(Clarence, Prinds Humphrey og de Dvrigs gaar.)

Prinds Henrik.

Jeg troede Eder's Røst ei meer at høre.

Kong Henrik.

Dit Ønske, Henrik! var Din Tankes Fader.
 Jeg tøver Dig for længe, trætter Dig.
 Gist Du saa gridst da paa min ledige Throne,
 at Du min Ære Dig iføre vil,
 før end min Tid er moden? — Blinde Ungling!
 En Storhed søger Du, der Dig vil knuse.

Lov lidet; thi min Sky af Værdighed
 afholdes ved sliq svag Vind fra sit Fald,
 at snart den dale maa; min Dag er mørk.
 Du stjæl den Ting, som nu om nogle Timer
 var Din retmæssigen, og i min Dødsstund
 har Du beseglet min Forventning om Dig.
 Dit Liv bevidned', Du ei elskte mig;
 og Du vil jeg skal døe derom forviiset.
 I Dine Tanker skjules tusind Dolke,
 dem Du paa Dit Steenhjerte hvædset har,
 for en halv Time af mit Liv at myrde.
 Nu! kan Du mig sliq liden Stund ei unde,
 saa gaae og grav min Grav med egne Hænder
 byd muntre Klokker ringe for Dit Dre,
 ei for at jeg er død, men Du est kronet.
 Hver Taare, som mit Liig bedugge skulde,
 den worde Balsam til Dit Hoveds Salving;
 læg mig kun hen blandt det forglemte Støv;
 giv det, som Dig gav Liv, til Drmene;
 affæt mit Tjenerskab; bryd hvert mit Lovbud;
 thi nu er Tiden til al Form at spotte,
 Henrik hiin femte kronet er. — Op, Daarskab!
 ned, Kongeværdighed! Bort, I Raadvise!
 og nu ved Englands Hof forsamle sig
 fra alle Kanter Drkesløshedsaber.
 Nu Naboland! rens Dig for alt Dit Affkum;
 har Du en Ruttebroder, som kan bande,
 og drikke, dandse, svire Matten bort,
 gaae ud paa Rov og Manddrab, samt begaae
 de ældste Synder paa den nyeste Maade?
 Held Dig! han vil ei meer besvære Dig.
 Hans Brøde Brød og Guld i England finder;
 England ham Embed, Væ, Magt skal give;
 thi femte Henrik nu fra avet Frækhed
 borttager Tvangskapsm; og vildest Hund

kan hvædse Land i alt uskyldigt Kjød.
 O, arme England! sygt af Borgerslag!
 min Orden aldrig Din Vorden dæmped;
 og nu Vorden vorder Dagens Orden!
 O Du vil atter vorde Dik og Ophold
 for Ulv og Bjørn, som først bebo'de Dig!

Prinds Henrik.

(knæler.)

O tilgiv mig, min Konge! havde Taarer
 ei været mig et fugtigt Tungebaand,
 afværget havde jeg den haarde Dadel,
 for I med Sorg udtalte den, og jeg
 saavidt den hørte. — Der er Eders Krone;
 og Han, som i al Evighed den bærer,
 bevare Jer den! Dnsker jeg den meer
 end Eders Vre og Verom; saa gid jeg
 ei meer opstaae fra denne Lydighed,
 (den trofast, sønlig Kjærlighed mig lærer)
 udvortes ydmyg Boien knæ for Eder!
 Gud vidne med mig! da jeg kom herind,
 og fandt ei Mandedrag i Eders Høihed,
 hvor det mit Hjerte traf! Ifald jeg hykler,
 O, lad mig da hendøe nu i min Bildhed,
 og ingenstund den vantro Verden vise
 den Bedring, jeg har ædelt foresat mig!
 Jeg kom at see til Jer; jeg død Jer troede;
 og næsten død, min Konge! ved at troe det,
 til Kronen talte jeg, som den forstod mig,
 og skjaldt den saa: „Den Sorg, som ved Dig hænger,
 har nu min Faders Liv og Kraft fortæret;
 derfor, Du, bedste Guld! er værste Guld;
 thi andet, mindre fint, dog dyrebart,
 kan som en Vægedrik bevare Livet;
 men Du, skjøndt finest, æret mest og priset,

fortæred' Ham, som bar Dig!" — Saa, min Konge
 anklaged' jeg den, tog den paa mit Hoved,
 for at afgjøre med den som en Fjende —
 der havde dræbt min Fader for mit Nafn —
 den sande Arvings Klagemaal og Tvist.
 Men hvis til Glæde den mit Blod optændte,
 til Hovmod løstet op min Sjæl og Hu;
 hvis nogen oprørsk, indbildsk Tanke i mig
 med mindste Følelse af Velkomst hilsed'
 min Faders Krones Magt og Herlighed,
 da holde Gud den evig fra mit Hoved!
 og gøre mig til ringest Underfaat,
 som knæler ned for den med Frygt og Bæven!

Kong Henrik.

O min Søn!

Gud selv indstjød Dig Kronen at borttage,
 at meer Din Faders Gunst Du skulde vinde,
 da Du saa viist og herligt Dig forsvared'.
 Kom hid, min Henrik! sæt Dig ved min Seng,
 og hør de sidste Raad — det troer jeg vist —
 jeg aande skal; Gud ene veed, min Søn!
 ad hvilken Snigvei, hvilke krumme Stier
 jeg naaede Kronen; og jeg selv veed godt,
 hvor trykkende den paa mit Hoved sad;
 til Dig skal den med mere Ro nedstige,
 med bedre Mening og med bedre Udkomst;
 thi hver en Plet paa dens Erhvervelse
 med mig i Graven gaaer. Paa mig den syntes
 en Ære snappet med en voldsom Haand;
 og mange leved', som mig forekasted',
 at jeg ved deres Bistand Kronen vandt;
 det vorte op til Splid og blodig Færd,
 og saared' den kun drømte Fred. Du seer,
 jeg med Livsfare de færvorne Rædsler
 har trodsset; thi mit hele Regimente

var som een Aet, hvor dette Indhold spillet.
 Min Død forandrer Sagen nu; thi det,
 som jeg med egne Hænder tog, tilfalder
 Dig med langt bedre Hjemmel, da Du bærer
 en Krone, den Dig Arvesolgen rækker. —
 Dog, skjøndt Du staaer meer sikker, end jeg kunde,
 staaer Du ei fast nok! frist er end Misnoiet;
 og alle mine Venner, som Du maa
 til Dine Venner gjøre, er først nys
 berøved' Braad og Tand; ved deres Volddaad
 blev jeg ophøiet først; ved deres Magt
 jeg næred' Frygt for atter at affættes;
 for slikt at undgaae, jeg en Part udrydded'
 og mange var jeg nu tilfjends at føre
 til Palæstina med; paa det ei No
 og Stillesiddende, alt for nær ved, skulde
 dem friste til at røkke ved min Throne.
 Derfor, min Henrik! stedse skaffe Du
 de skulmende Gemytter nok at gjøre
 med fremmed Tvist, saa Hædsel i det Tjerne
 maa flette Mindet ud om svundne Dage. —
 Jeg vilde sige meer; men mine Lunger
 aldeles nægte Kraft til meer at tale.
 Hvordan jeg Kronen fik; det Gud tilgive!
 I Fred Gud lade den nu paa Dit Hoved blive.

Prinds Henrik.

Min naadige Konge!

I vandt, I bar, beholdt og mig den gav;
 thi er paa Kronen ret og klart mit Krav,
 retmæssig vil jeg mod al Verdens Mænd
 med meer end hverdags Kraft beskjarne den.

(Prinds Johan af Lancaster træder ind med Warwick, Lorder og flere.)

Kong Henrik.

Se her er min Johan af Lancaster!

Prinds Johan.

Fred, Sundhed, Lykke være med min Fader!

Kong Henrik.

Johan! Du Fred og Lykke bringer mig;
men Sundhed — al! — med Ungdoms Vinger flygted'
den fra den visne Træbul; ved at see Dig
jeg ender nu min verdslige Forretning. —
Hvor er Mylord af Warwick?

Prinds Henrik.

Mylord Warwick!

Kong Henrik.

Har ei det Bærelse, hvori jeg først
besvimed', noget eget, særskildt Navn?

Warwick.

Jerusalem det kaldes, ædle Herre!

Kong Henrik.

Pris være Gud! — ja her mit Liv skal ende.
For mange Aar blev det mig sagt og spaaet,
at i Jerusalem jeg skulde døe,
hvad vrangt jeg tolked' om det hellige Land. —
Men bær mig til hiint Kammer! Did mig før!
I det Jerusalem nu Henrik døer.

(de gaae.)

Femte Akt.

Første Scene.

Glostershire. Et Bærelse i Dompaps Huus.

Dompap træder ind med Falstaff, Bardolph og Pagen.

Dompap.

Hei, min Sjæl og Sandten, Herre! I kommer ikke affted i Aften. — Hei, David! hei!

Falstaff.

I maa undskyld mig, Hr. Robert Dompap.

Dompap.

Jeg vil ikke undskyld mig Jer; I skal ikke undskyldes; ingen Undskyldning antages; der er ingen Undskyldning, som kan tjene Jer; I kan ikke undskyldes. — Hei, David! hvor bliver Du af?

(David kommer.)

David.

Her er jeg, Herre!

Dompap.

David! David! David — lad mig see, David! lad mig see! — ja, min Sjæl! William Rok, beed ham strax komme hid! — Sir John! I skal og kan ikke undskyldes.

David.

Ja, Herre! det er Sagen! Disse Arrestbefalinger kunne ikke sættes i Kraft; og nu — Herre! skal vi lægge Hvede i Jndhegnet?

Dompap.

Ja, David! rød Hvede! — men anbelangende Rokken William; — Her, har vi ingen unge Duer?

David.

Jo, Herre! — Her er nu Smedens Regning for Hestebeslag og Pløjjern.

Dompap.

Lad den blive efterseet og betalt. — Sir John! I kan og skal ikke undskyldes.

David.

Men nu, Herre! maae vi endelig have en ny Kjæde til Brøndspandene; — og saa, Herre! har I isinde at astrække William noget af hans Løn for den Sæk han forleden Dag tabte paa Hindkleymarked?

Dompap.

Han skal svare til den; — nogle Duer, David; et Par lavbenede Høns; en Kalvekølle, og saa alskens lækkert smaat Sammensurium, siig det til William Kof.

David.

Bliver denne Krigsmand her hele Aftenen, Herre?

Dompap.

Ja, David! jeg vil behandle ham vel; en Ben til Hove er bedre end en Skilling i Pungen. Behandl hans Følk godt, David! for de ere Erkeasler, og ville gnave paa Din Bag.

David.

Da skulle de knap forgnave den saaledes som deres egen, thi de har neppe Skjorte paa Kroppen.

Dompap.

Et godt Indfald, David! — Nu, isærd med Dit Arbeid, David!

David.

Jeg beder Jer indstændigt, Herre! at understøtte William Bisop fra Wincot med Clement Perkes paa Høien.

Dompap.

Der indløbe mange Klager, David! mod denne Bisor; denne Bisor er en Erkeslyngel, saavidt mig er bekjendt.

David.

Jeg tilstaaer Eders Velbaarenhed, at han er en Slyngel, men Gud forbyde, at en Slyngel ikke skulde finde Understøttelse, naar en Ven taler for ham. En ærlig Mand, Herre! kan tale for sig selv, naar en Slyngel ikke kan. Jeg har tjent Eders Velbaarenhed ærlig og tro nu i otte Aar, og dersom jeg ikke hvert Qvarteer een eller to Gange kunde have forsvaret en Slyngel mod en ærlig Mand, saa troer Eders Velbaarenhed mig meget lidet. Denne Slyngel er min ærlige Ven, Herre! derfor beder jeg Eders Velbaarenhed! lad ham blive understøttet!

Dompap.

Ja, ja! jeg siger Dig, man skal ikke gaae ham for nær. — Nu, rap Dig med Dit Arbeid, David!

(David gaaer.)

Hvor er J henne, Sir John? kom! af med Stovlerne! Giv mig Eders Haand, Mester Bardolph!

Bardolph.

Det glæder mig at see Eders Velbaarenhed.

Dompap.

Jeg takker Dig af ganske Hjerte, min gode Mester Bardolph! (til Pagen.) See! velkommen, min lange Mand! — Kom, Sir John!

(Dompap gaaer.)

Falstaff.

Jeg skal strax være hos Jer, gode Hr. Robert Dompap. Bardolph! see til vore Heste!

(Bardolph og Pagen gaae.)

Hvis man saugede mig ud i Portioner, kunde man af mig godt gjøre fire Dufin saadanne vandrende Pillegrimsstave som denne Mester Dompap. Det er en forunderlig Ting, at see den gjensidige Overeensstemmelse mellem hans og hans Huusfolks Aand; ved at give Aft paa ham, tee de sig som dumme Fredsdommere; han er ved Omgang med dem bleven til en fredsdommerlig Betjent; deres hele Væsen har ved gjensidig Omgang saaledes formælet sig med hinanden, at de drive i Flok sammen ligesaa enige som Vildgjæs. — Havde jeg noget at søge om hos Hr. Dompap, vilde jeg sætte hans Folk i godt Lume, med at sige, de lignede ham til Punkt og Prikke; og havde jeg noget at gjøre med Folkene, vilde jeg kildre Hr. Dompap med, at ingen forstod bedre at regjere sit Huusgesinde. — Det er en Sandhed, at baade klogt Væsen og dumt Uvæsen smitter, som Sygdom, fra den ene til den anden. Derfor tage hver Mand saare Aft paa det Selskab, han omgaaes med! Jeg skal af denne hersens Dompap faae Stof nok til at holde Prinds Henrik i Latter, saalænge som ser Moder vare, hvilket dog er to Gange længer, end jeg to Gange kan blive stævnet for Gjældscommissionen; og han skal lee uden Intervaller. — O! det er herligt, at en Vogn, forenet med en lille Sed, og en Spas, forenet med et alvorligt Maslyn, gaaer før det rene Guld hos Knoxe, som endnu aldrig havde noget at frympe sig ved! O ho! I skal see ham lee, til hans Ansigt seer ud som en gjennembandet Kavaï, der er bleven skjedesløst henflængt.

Dompap
(indenfor.)

Sir John!

Falstaff.

Jeg kommer, Hr. Dompap! jeg kommer, Hr.
Dompap! —

(gaaer.)

Anden Scene.

Westminster. Bærelse i Palladset.

Warwick træder ind tilligemed Overdommeren.

Warwick.

Hvordan, Hr. Overdommer? gaaer J bort?

Overdommeren.

Hvordan er det med Kongen?

Warwick.

Saaere vel!

hans Serger er' paa eensgang nu til Ende!

Overdommeren.

Hvad! dog ei død!?

Warwick.

Han gif al Rjødets Gang;
og, saasom vi kan demme, meer ei lever.

Overdommeren.

Gud give, Kongen havde kaldt mig med sig!
Den Tjeneste, hans Liv jeg trofast gjorde,
har for hver Krænkelse mig blot nu stillet.

Warwick.

Jeg troer, den unge Konge ei Jer elsker!

Overdommeren.

Jeg veed, han gjør det ei; og jeg mig væbner
til at gaae denne nye Tid under Dine;
den kan ei see saa rædselsfuld paa mig,
som jeg i min Indbildning den har maalt mig! —

(Prinds Johan, Prinds Humphrey, Clarence, West-
moreland træde ind, med flere.)

Warwick.

Der er den døde Henriks Slægt, heist sorgfuld. —
 D havde blot den levende Kong Henrik
 det Sind, den fletteste af de Tre har,
 da paa sin Plads blev mangen Edel fast,
 som nu maa stryge Seil for lave Sjæle!

Overdommeren.

Al! Alting gaaer til Grunde, frygter jeg!

Prinds Johan.

God Morgen, Fatter Warwick!

Prinds Humphrey og Clarence.

God Morgen, Brænde!

Prinds Johan.

Vi staae som Folk, der har glemt Maal og Mæle.

Warwick.

Nei; vel vi mindes; men vor Tanke's Indhold
 for sorgfuldt er, til Taler at tilstede.

Prinds Johan.

Nu, Fred med ham, som os har sorgfuld' gjort.

Overdommeren.

Og Fred med os; hvis meer Sorg os ei venter!

Prinds Humphrey.

Mylord! I Sandhed! I en Ven har tabt.
 Jeg sværger, Eders Ansigt er ei laant,
 forstilt ei Eders Sorg! nei! Eders egen.

Prinds Johan.

Skjendt Ingen veed, hvad Naade han vil finde,
 har I dog vistnok allermindst at vente.
 Det gjor mig ondt; jeg onsked' det ei var saa.

Clarence.

Ja, nu maa I kredentse Sir John Falstaff;
 og sligt slet anstaaer Eders høie Post.

Dverdommeren.

J Gren, hulde Prindsen! har jeg handlet;
kun ledet af retfærdig Upartiskhed;
og aldrig skal J see mig forud tigge
en skjændig Naade for ei øvet Brøde.
Hvis Sandhed og Ustyldighed mig svigter,
Jeg til min døde Herre, Kongen gaaer,
og siger ham, hvo efter ham mig sendte!

Barwick.

Her kommer Prindsen.

(Kong Henrik den Femte træder ind.)

Dverdommeren.

God Morgen! Gud bevare Majestaten!

Kongen.

Det nye Pragtklæde: Majestæt, ei sidder
saa let paa mig, som J vel troe. O Brødre!
J blande senlig Sorg med et Slags Frygt.
Si Amurath en Amurath her følger;
men Henrik, Henrik! Sorg dog, elskte Brødre!
thi Sorgen sommer Jer, i Sandhed! vel;
saa kongelig i Jer sig Sorgen viser,
at jeg paatager Eders Dyk-Sorgs-Mode
og bærer den i Hjertet. — Nu da, sorg kun!
Dog, gode Brødre! bærer den blot som
en fælleds Byrde, paa os alle lagt.
Hvad mig angaaer, ved Gud! det kan J troe,
Jeg Fader for Jer; Broder med vil være!
Skjænk Venkskab mig; og skjænk mig Eders Sorger;
men græd! thi død er Henrik. Selv jeg græder.
Dog lever Henrik, som hver Taare skal
til frydelige Blædestimer vende!

Prinds Johan og de Dvrige.

Det haabe vi af Eders Majestæt!

Kongen.

Hver seer saa fremmed paa mig?

(til Overdommeren.)

J dog meest!

J tænker vist, at jeg ei elsker Jer!

Overdommeren.

Jeg veed vist, naar med Ret og Skjæl jeg maales,
har Eders Majestæt ei Grund til Had.

Kongen.

Saa?

Hvor kunde da en Prinds, med sliq Forhaakning,
den Skjændsel glemme, som J lagde paa mig?
Hvad? skjælde, revse, haardt i Fængsel sende
den nærmeste til Thronen? — Var det smukt?
Kan sliq i Lethe skylles hen og glemmes?

Overdommeren.

Jeg dengang sad, som Eders Faders Billed;
Hans Magtens tegn var' lagte i min Haand,
og just som jeg forvaltede hans Lov,
just som for Statens Vel og Gavn jeg vaaged'
behaged' Eders Høihed at forglemme
min Post, Lov, Ret og Magtens Majestæt,
samt Kongens Billed, som jeg forestilled',
i det J slog mig selv paa Dommersædet;
da, som mod den, der krænked' Eders Fader,
jeg brugte fuldelig min Myndighed,
og fængslede' Jer. Hvis det var ilde gjort,
saa ønsk Jer nu, da J har faaet Kronen,
en Sen, som Eders Bud ved Intet agter;
som river Retfærd fra det høie Sæde,
som standser Lovens Gang, og slover Sværdet,
som Eders Fred og Sikkerhed skal værge;
ja meer; som spotter Eders Kongebilled,
og haaner Eders Værk i Eders Guldmagt!

Spørg Eders Kongesind, sat Jer i sligt Fald;
 vær I nu Fader; tænk Jer Eders Son;
 her Eders Heiherd saa nedværdiget,
 see Eders strange Lovbud saa bespottet,
 see ved en Son Jer selv saa dybt forhaanet;
 og tænk saa, at jeg fører Eders Sag;
 ved Eders Magt mildt tæmmer Eders Son.
 See Sagen saadan koldt, og dom mig da;
 Saa sandt I Konge er, tael som Lovgiver,
 hvad har jeg gjort som sommed ei min Post,
 mig selv, min Pligt imod min Herre Kongen!
 Kongen.

Ret, Dommer! herlig veiet er Din Tale;
 thi bær fremdeles Skaalerne og Sværdet,
 og Eders Hæder ønsker jeg maa være,
 til I opleve maa den Dag min Son
 fornærmer Jer og lyder Jer som jeg!
 Og da skal jeg min Faders Død gjentage: —
 „Held mig, som har en Mand saa djerv og
 bold,

„som over Retfærd paa min egen Son!
 „og atter Held mig, som har slig en Son,
 „der saa sin Heiherd lydig overgiver
 „i Retfærd's Haand!“ — I fængslede mig engang;
 derfor jeg fængsler her i Eders Hænder
 det rene Sværd I længst i Værelse har,
 med den Formaning: at I bruger det
 med lige djerv, retfærdig Upartiskhed,
 som fordem imod mig. Der er min Haand!
 I skal som Fader for min Ungdom være.
 Min Røst skal tale hvad I mig tilsiger;
 og hvert mit Anslag vil jeg ydmyg lempe,
 og boie efter Eders vise Raad —
 Jeg beder Jer, I Prindser samtlig! troer mig. —
 Vild er min Fader gaaet i sin Grav;

thi al min Bildskab gif i Graven med ham,
 hans Alvorsaaend i mig kun lever nu,
 for hele Verdens Mening ret at skuffe,
 tilintetgjøre Spaadom, og udslette
 den raadne Mening, som antegned' mig
 blot efter Skinnet. Blodets Strøm i mig
 gif stolt i Daarskabs høie Flod til nu.
 Nu vender Strømmen; Ebben gaaer tilbage,
 og skal sig blande med det stolte Storhav,
 og flyde hen med majestætisk Alvor.
 Vi samle nu vort høie Parlament,
 og vælge i vort Raad saa ædle Lemmer,
 at Statens store Legeme kan gaae
 i lige Rang med bedst regjeret Rige;
 saa Krig og Fred, hvad heller begge Dele,
 paa rede Haand og os bekjendt maa være; —

(til Overdommeren.)

og derfor, Fader! skal I staae i Spidsen. —
 Naar Kroningen er fuldbragt, vil vi samle,
 som jeg erindred' nys, vor hele Stat;
 og, seer i Naade Gud ned til min Billie,
 skal Prinds, saa lidt som Pair med skjellig Marsag sige:
 Gud skjære bort een Dag af Henriks lykkelige!

(de gaae.)

Tredie Scene.

Glostershire. Haven ved Dompaps Huus.

Falstaff træder ind med Dompap, Tys, Bardolph, Pagen og David.

Dompap.

Nei! I skal see min Frugthave; der vil vi sætte
 os i en Lovhytte, og spise en Pipling fra forrige
 Aar, som jeg selv har podet, tilligemed en Tallerken

Studenterskabre, og saa videre! — naa kom, Fætter
 Tys! — og saa gaae vi til Sengs.

Falstaff.

Ved min Gud! I har her en nydelig og riig
 Bolig.

Dompap.

Fattig, fattig, fattig! Stoddere alle, Stoddere
 alle tilhøbe, Sir John. — Na Gud! Luften her er
 god nok, naar man kunde leve af den. — Dæk Bor-
 det, David! Dæk, David! — Det var et godt Ind-
 fald, David!

Falstaff.

Denne David gjør Jer god Nytte. Han er
 baade Jeres Dpvarter og Volskarl.

Dompap.

Na! det er et godt Usen, et godt Usen, et hjer-
 tens godt Usen, Sir John; — ved den hellige Jom-
 fru! har jeg ikke druffet for meget Sæk til Ustens —
 et godt Usen. Nu, sid ned, sid ned! — Kom,
 Fætter!

Tys.

Ja, hvad andet! — Det er just min Mening.
 (syrger.)

„Naar altid man blot spiser, og Disken fuldt
 op staaer;

„saa takker man Gud for et godt og mun-
 tert Nar.

„Naar Kjødet bliver godt Kjøb; og Møer
 gaae i Priis,

„og Ungkarle sværme saa alt paa deres Viis,
 „saa lysteligt,

„saa gaaer det alt saa lysteligt!”

Falstaff.

Det er et muntert Gemyt! — Gode Hr.

Lys! Derfor vil jeg paa Diebliffet drikke Eders Skaal.

Dompap.

Giv Hr. Bardolph noget Viin, David!

David.

Søde Herre! sid ned! (han sætter Bardolph og Pagen ved et andet Bord.) Jeg skal strax være hos Jer, søde Herre! sid bare ned! — Hr. Page! Kjære Hr. Page! sid dog! Proficiat! — Hvad I mangler i Smul, skal I faae i Drikke. Men I maae tage til Takke! Den gode Willie gaaer for Alt.

(gaaer.)

Dompap.

Nu lystig, Mester Bardolph! — og min smaa Krigsmand derhenne, lystig!

Lys.

(singer.)

„Vær lystig! vær lystig! min Dvinde er som
hver;

„thi find mig en Dvinde, som ei er Afkermær!
„hver Mænd tilsammen er, er herligt Gild-
defærd —

„og velkommen, lystige Fastelavn!

„Vær lystig! vær lystig — o. s. v.!

Falstaff.

Jeg havde aldrig troet, at Hr. Lys var saa lystig en Mand.

Lys.

Hvem? Jeg! — Jeg har været lystig Mand vel de een og tyve Gange før i Dag.

(David kommer tilbage.)

David.

Der har I et Fad ægte Krigsøbler!

(han sætter dem for Bardolph.)

Dompap.

David! —

David.

Eders Velbyrdighed! jeg kommer strax. — (til Bardolph.) Et Glas Viin, Herre?

Lys.

(singer.)

„Et Glas Viin fra salten Rhin,
„tøm det for Alsomkjæreste min;
„thi længest lever glad Hjerte!

Falstaff.

Herlig talt, Hr. Lys!

Lys.

Ja, vi skal være lystige! — Nu kommer den:
„Naar i Nattens Rolighed“ —

Falstaff.

Skaal, Hr. Lys! og længe leve I!

Lys.

„Syld Bageret og rask begynd!
„Jeg kommer, var det end en Brønd —!“

Dompap.

Gode Bardolph! Velkommen! Dersom Du mangler nogen Ting, og Du ikke vil give Lyd fra Dig, saa gid Du times en Ulykke! — (til Pagen.) Velkommen, min lille Lækkertyv! ja velkommen! ja min Sandten! — Nu drikker jeg en Skaal for Mester Bardolph, og for alle raske Gutter i og om London.

David.

Jeg haaber dog at see London, for jeg deer.

Bardolph.

Gid jeg maatte see Jer der, David —!

Dompap.

Min Sjæl! I skal vist et Pottemaal ud med hinanden; ha ha! gjorde I ikke, Hr. Bardolph?

Bardolph.

Jo Herre! i et Topottemaal.

Dompap.

Tak skal Du have. — Knosen vil holde sig til Dig, det siger jeg god for. Han gjør ingen Afstikker; han er af ægte Art. —

Bardolph.

Og jeg vil holde mig til ham, Herre!

Dompap.

Nu! det var kongelige Ord! — Lad Eder ikke fattes paa nogen Ting; lystig! lystig! (der bankes.) See ad, hvem der er ved Døren der! — Hei! hvem banker?

(David gaaer.)

Falstaff.

(til Dvs, som kommer et fuldt Bæger.)

See saa! nu har I gjort mig Bæsked!

Dvs.

(synger.)

„Gjør mig min Bæsked!

„slaae mig til Ridder med,

„Domingo!“ —

Er det ei saa?

Falstaff.

Det er saa.

Dvs.

Er det saa? Nu da kom mig ikke og siig, at en gammel Mand ikke kan gjøre noget.

(David kommer tilbage.)

David.

Med Eder's Velbaarenheds Tilladelse, her er en
vis Pistol, som kommer fra Hoffet med Nyheder.

Falstaff.

Fra Hoffet? Lad ham komme ind!

(Pistol træder ind.)

Hvad Godt, Pistol?

Pistol.

Gud bevare Jer, Sir John!

Falstaff.

Hvilken Vind blæste Jer hid, Pistol?

Pistol.

Ikke den slemme Vind, som blæser ingen Mand
Godt til. Elskelige Ridder! Du er nu een af de an-
seeligste Riddere i hele Kongeriget.

Tys.

Det troer jeg, min Sjæl! ogsaa han er, paa
Fatter Puf i Barson nær.

Pistol.

Puf?

Et Puf i Dine Tænder; feige Ridding! —
Sir John! jeg er Din Ven og Din Pistol,
og hovedfulds er redet hid til Dig,
og bringer Tidender, og Glædskabsbud,
og gylde Tid, og uvurdeerligt Nyd.

Falstaff.

Jeg beder Dig blot, bring dem da som et Men-
neske af denne Verden.

Pistol.

Fanden i Bولد med Verden, samt dens Børn!
Om Afrika, om gylde Fryd jeg taler.

Gjalstaff.

Hvad er Dit Nyt da, Du Afsyrerslyngel?
Lad Kong Cophetua paa Stand det høre!

Tys.

(Synger.)

„Dg Robin Hood og Scarlet, samt John“ —

Pistol.

Skal Kjøterhunde trodse Helicøner?

Skal herligt Nyt forhaanes?

Pistol! saa læg i Furiens Skjød Dit Hoved!

Dompap.

Min gode Herre! jeg forstaaer mig slet ikke paa
Eders Viis og Levemaade. —

Pistol.

Nu, saa veeklag derover!

Dompap.

Tillad mig, Herre! Dersom J kommer med Nyt
fra Hove, saa gives der efter mit Skjonnende kun
to Maader, enten kommer J frem med det, eller J
beholder det for Jer selv. Min Herre! jeg tjener
Kongen i et Slags Autoritet.

Pistol.

Dg hvilken Konge, Du gemene Slubbert?
Tael eller døe!

Dompap.

Kong Henrik.

Pistol.

Fjerde? eller femte Henrik?

Dompap.

Kong Henrik fjerde.

Pistol.

Handen i Vold da med Din Post! — Sir John!
Dit fromme Daggelam nu Konge er;

Henrik den femte det er nu vor Mand.
Jeg taler Sandhed. Dersom Pistol lyver;
da maa Du knæpse mig her paa min Næse.

Falstaff.

Hvad? er den gamle Konge død?

Pistol.

Død som en Sild; hvad jeg har sagt, er rigtigt.

Falstaff.

Afsted, Bardolph! Sadel min Hest. — Hr.
Robertus Dompap! vælg hvilket Embede Dig lyster i
Landet; det er Dit. — Pistol! jeg vil lade Dig dobbelt
med Ære og Værdigheder.

Bardolph.

O glædelige Dag! — Jeg vilde ikke bytte min
Lykke med nogen Ridder.

Pistol.

Nu? bringer jeg godt Nyt?

Falstaff.

Bring Hr. Tys til Sengs! — Hr. Dompap!
Mylord Dompap! Vær hvad Du vil, jeg er Fortu-
nas Huushovmester. — Træk Dine Støvler paa! vi
vil ride hele Natten, — o, Du velsignede Pistol! —
Rap Dig, Bardolph! (Bardolph gaaer.) Kom, Pi-
stol! fortæl mig videre nyt! og udtænk derhos en eller
anden Ting, Du gjerne ønskede Dig. — Støvlerne
paa! Støvlerne paa, Hr. Dompap! Jeg veed, den
unge Konge er syg af Langsel efter mig. — Lad os
tage os Heste, ligemeget hvem de høre til; Englands
Love lystre nu mig. Lyksalige ere de, som have væ-
ret mine Venner, og Væe Hr. Overdommeren!

Pistol.

Lad Nadselgribber hakke i hans Lunger!

Hvor er mit fordomms Levet? siger man:
Her er det! O velkommen, glade Dage!

(de gaae.)

Fjerde Scene.

London. En Gade.

Retsbetjente komme trækkende ind med Bertinden Madam Raskenfart og Dorthé Lagensplitter.

Bertinden.

Nei, Du Erkeskuk! jeg vilde ønske jeg maatte
døe, paa det jeg kunde see Dig hængt. Du har re-
vet mig Skulderen reent af Led.

Første Retsbetjent.

Netten har overgivet hende i mine Hænder, og
hun skal faae Bankesjød nok, det staaer jeg inde for.
Det er kun kort siden et eller to Mennesker ere slagne
ihjel for hendes Skyld.

Dorthé.

J Tyvetrækkerknægt, J lyver. Kom an; jeg
vil sige Dig noget, Du forbandede Kallingsgeffas!
dersom det Barn, jeg nu gaaer med, farer ilde, maatte
Du for ønske, at Du havde slaaet Din Moder, Du
Skuk, med Dit Papirsgesigt.

Bertinden.

Nu, give Gud dog bare Sir John var her!
han vilde gjort denne til en blodig Dag for visse
Folk. — Men jeg beder til min Gud, at hendes Livs-
frugt maa fare ilde.

Første Retsbetjent.

Hvis det skeer, skal J igjen lægge Jer et Du-
sin Mavepuder til; for nu har J kun elleve Stykker.
Kom, J skal og maae begge gaae med mig, thi den
Mand er død, som J og Pistol vare begge om at prygle.

Dorthe.

Her, veed Du hvad, Du tynde Humlestang, jeg skal faae Jer merbanket for dette, I aselagtige Spyflue, I lumpne forfulgte Boddelsnægt! bliver I ikke merbanket, vil jeg forsværge at bruge korte Skjorter.

Første Netsbetjent.

Kom, kom, I vandrende Ridderste, kom.

Bertinden.

D at Netten skal saaledes undertrykke Magten. Ja, ja; af Lidelser kommer Glæde.

Dorthe.

Kom, I Skurk, kom! bring mig til en Fredsdommer!

Bertinden.

Ja kom, I udhungrede Blodhund!

Dorthe.

I fatter Skind og Been, I Beenrad!

Bertinden.

Du Skelet, Du!

Dorthe.

Kom, I aspillede Tingest! kom, I Slynge!

Første Netsbetjent.

Godt! Godt!

(de gaae.)

Femte Scene.

Offentlig Plads i Nærheden af Westminster-Abbedie.

To Kammertjenere træde ind og strøe Siv.

Første Kammertjener.

Flere Siv! flere Siv!

Anden Kammertjener.

Trompeterne har alt blæst to Gange.

Første Kammertjener.

Kloffen vil blive to, inden de kommer fra Kro-
ningen! Skynd Jer! Skynd Jer!

(Falstaff træder ind med Dompap, Pistol, Bardoloph
og Pagen.)

Falstaff.

Staae nu her hos mig, Hr. Robert Dompap;
jeg skal faae Kongen til at vise Jer Naade; jeg vil
smidske til ham, i det han kommer forbi, og læg saa
blet Mærke til det Ansigt, han vil gjøre til mig.

Pistol.

Gud velsigne Dine Linger, ædle Ridder!

Falstaff.

Kom hid, Pistol! staae bag ved mig! (til Dom-
pap.) O havde jeg bare haft Tid til at faae ny Li-
berier gjort, jeg vilde have spenderet de tusind Pund
derpaa, som I laante mig. Men det siger intet!
dette fattige Optog gjør bedre Virkning; det viser min
heftige Begjærlighed efter at see ham.

Dompap.

Vist gjør det!

Falstaff.

Det viser min inderlige Kjærlighed.

Dompap.

Vist gjør det!

Falstaff.

Min Omhed.

Dompap.

Vist gjør det, vist gjør det, vist gjør det!

Falstaff.

Saadan at ride Dag og Nat, og ikke at tæn-
ke paa, ikke huske paa, ikke have Tid til at flæde
mig om.

Dompap.

Vijselig!

Falstaff.

Men her at staae smudsig af Reisen, svedende af Begjærighed efter at see ham; ikke tænke paa andet, skrive alle andre Ting i Glemmebogen, som om der var ingen anden Ting i Verden at gjøre end see ham.

Pistol.

Det er semper idem; thi absque hoc nihil est. Det er saa rigtigt, som det være kan.

Dompap.

Vijselig, vijselig!

Pistol.

Jeg vil Din ædle Barm opflamme, Ridder! og rasende Dig gjøre.
Dit Hjertes Helena, Din Dorthé sidder i skændeligt, med Pestluft opfyldt Fængsel; did henslæbt af smudsigste og nederdrægtigst Gaand. — Væk, med Mectos gruelige Slange, da Hevnen op fra sorte Gules Nat, thi Dorthé sidder; — Pistol taler Sandhed.

Falstaff.

Jeg vil befrie hende.

(Fryderaab og Klang af Trompeter udenfor.)

Pistol.

Der brølte Havet og Trompeter klang.

(Kongen træder ind med sit Optogsfølge, blandt dette er Overdommeren.)

Falstaff.

Gud velsigne Din Naade, Kong Henrik! min kongelige Henrik!

Pistol.

Verommelsens heist kongelige Spire!
beskjærme og beskytte Himlen Dig!

Falstaff.

Gud bevare Dig, min søde Gut!

Kongen.

Tael til hiin Daare, min Hr. Overdommer!

Overdommeren.

Er J ved Wiid? Beed J vel, hvad J taler?

Falstaff.

Min Konge! og min Jupiter! min Skat!
til Dig jeg taler.

Kongen.

Jeg kjender Dig ei, Gubbel! beed til Gud.
Slet klæder solvgraa Haar en Nar, en Uglspil!
Jeg drømte længe om et slikt Slags Mand,
saa svulmet op, saa ryggesløs, saa ældet;
men nu opvaagnet, jeg min Drøm foragter.
Formindst Dit Legem, og formeer Din Naadel!
Lad Graadseri. Wiid, Graven mod Dig gaber
tre Gange videre end imod Andre! —
Kom ei og svar mig med et Narreindsfald.
Indbild Dig ei, jeg er den Ting jeg var;
thi Himlen veed, og det skal Verden see,
at jeg mit fordums Jeg bortjaget har;
det samme skal nu skee mit fordums Selskab!
Erfarer Du jeg er, som jeg har været,
kom da til mig, og vær hvad Du mig varst,
min Ungdoms Bildheds Lærer og dens Narer;
men nu, ved Dødsstraf jeg forviser Dig,
som al min øvrige Forførerflokk; —
ei paa ti Mile nærm Jer vor Person!
anstandigt Livsophold bevilges Eder,
at Mangel ei til Dødt skal friste Jer.

Dg høre vi, I bedre Eder, vil vi —
 alt efter Eders Kraft og Dygtighed
 forfremme Jer. Mylord! I vil see til,
 at her vort Tilfagns Indhold opfyldt vorder.
 Drag videre!

(Kongen gaaer med sit Følge.)

Falstaff.

Hr. Dompap! jeg skylder Jer et tusinde Pund.

Dompap.

Ja, skam gjør I saa, Sir John; og jeg beder
 Jer indstændig at lade mig faae dem hjem med mig.

Falstaff.

Det gaaer ikke vel an, Hr. Dompap. Men
 lad det ikke sætte Jer Bluer i Hovedet; jeg bliver
 kaldt til ham i al Stilhed, forstaaer I; han maa
 stille sig saadan an for Verdens Dine. — Vær I al-
 drig bange for Eders Befordring. Jeg bliver endnu
 den Mand, som skal gjøre Jer stor.

Dompap.

Jeg begriber ikke, hvordan det skulde gaae til.
 I maatte da give mig Eders Bams paa, og stoppe
 mig ud med Straa! — Hør, jeg beder Jer, gode
 Sir John! lad mig blot faae fem hundrede af mine
 tusinde.

Falstaff.

Herre! jeg skal være Mand for mit Ord. Det
 I her hørte, var et blot Spil.

Dompap.

Et Spil, Sir John! hvorfra I neppe gaaer
 hjem med Profitten.

Falstaff.

Vær aldrig bange for sligt et Maskeespil; kom
 med mig tilbords. Kom, Lieutenant Pistol! kom Bar-

dolph. — Han lader mig falde til sig endnu inden Aften.

(Prinds Johan kommer tilbage, fulgt af Overdommeren, Betjente o. s. v.)

Overdommeren.

Gaaer, bringer Sir John Falstaff strax i Fængsel; og tag hans hele Broderskab med ham.

Falstaff.

Mylord! — Mylord! —

Overdommeren.

Her er ei Sted; men snart vil jeg Jer høre.
Hør dem herfra!

Pistol.

Si fortuna me tormenta, spero me contenta.
(Falstaff gaaer med Dompay, Pistol, Bardolph, Pagen og Betjentene.)

Prinds Johan.

Jeg lider Kongens vakkre Fremgangsmaade.
Han har den Plan, hans fordums Selskabsbrodre
skal alle werde godt forsergede;
men alle er' forviist, til deres Omgang
sig viser mere viis og meer beskeden.

Overdommeren.

Saa har det sig.

Prinds Johan.

Kongen har sammenkaldt sit Parlament.

Overdommeren.

Det har han.

Prinds Johan.

Jeg vædde tor, før Maret endes vil,
vi fere Bergersværd og medfødt Ild
til Frankrigs Kyst; — en Tugl mon saadan sjunge,
hvis Røst, jeg troer, vel huede vor Konge.
Kom! vil I med?

(de gaae.)

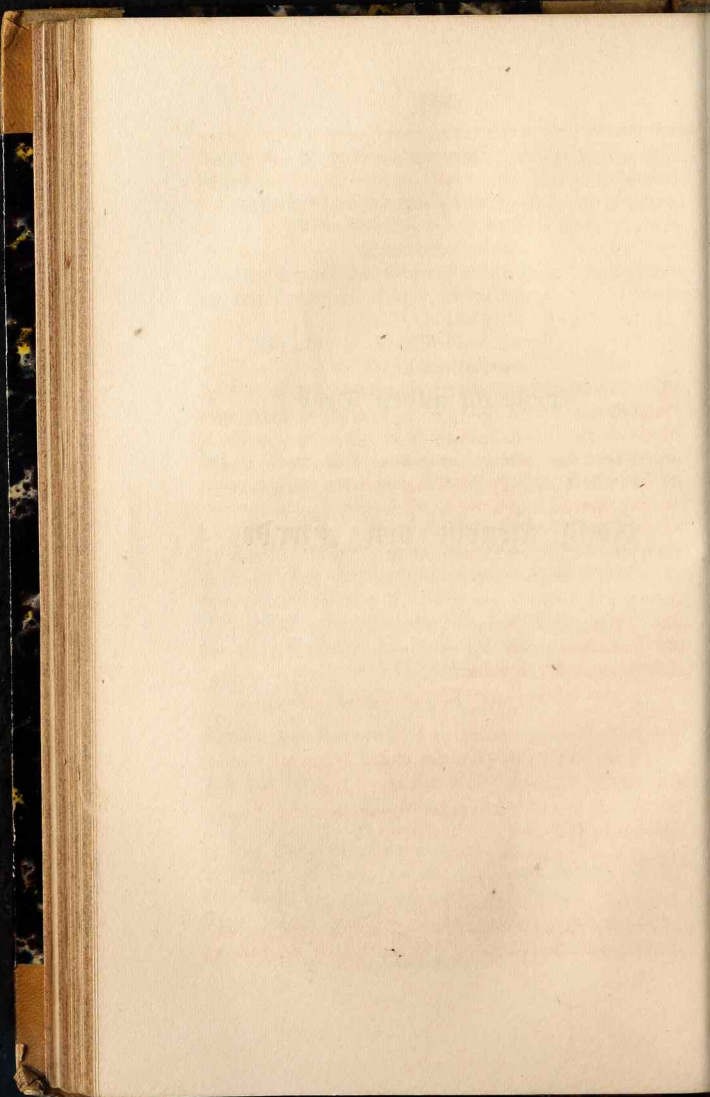

Om

første og anden Deel

af

Kong Henrik den Fjerde.

Første Deel af Henrik IV er, efter Malones Regning, skrevet Aar 1597, og anden Deel Aaret derefter, altsaa i Shakspeares 33te eller 34te Aar. — Johnson bemærker: at der af dette Stof opstod tvende Stykker, blot fordi det var for langt til at sammentrænges i eet. —

Jeg vil end videre her anføre gamle Samuel Johnsons Dom over disse to Stykker; og siden A. W. Schlegels. — Den kunstkyndige Læser domme dem da imellem!

„Jeg troer — siger Johnson — „at enhver Læser, naar han ender Læsningen af dette Skuespil, vil udraabe med Desdemona:

„O hvilken lam, hvor høist afmægtig Slutning!“

Da dette Bærf — saavidt vi vide — ikke var afdeelt i Aelter af Digteren, vilde jeg ønske, det maatte endes med Henrik den IVdes Død: —

„I det Jerusalem skal Henrik doe!“

De Scener, som nu udgjøre den femte Act af Henrik den Fjerde, kunde da være de første af Henrik den Femte; men Skade er det, at de ei føie sig ret bekvemmeligen til noget af Stykkerne. Da disse Skuespil opførtes, troer jeg, de endtes saaledes som de nu ende i Bøgerne; men Sh. synes at have havt

den Plan, at den hele Række af Handling, fra Begyndelsen af Richard den Anden til Enden af Henrik den Femte, skulde af Læseren betragtes som eet Værk, bygget paa een Plan, og blot brudt i Dele ved den Indskrænkning, Opførelsen paalagde.

Ingen af Sh's Stykker læses mere end første og anden Deel af Henrik den Tjerte. Maaskee har aldrig nogen Forfatter i to Skuespil skaffet saa megen Glæde. — Man tager stor Andeel i de vigtige Begivenheder; thi Kongerigers Bæ og Bøl berøre paa deres Udfald; de mindre betydelige Tildragelser ere morende, og, paa et Par nær, meget sandsynlige; Mellemtilfældene mangfoldiggjorte med en beundringsværdig riig Opfindelsekraft; Karaktererne ligeledes forskjelligt malede med den høieste Fjnhed af Snille, og med dybeste Kjendskab til Menneskets Natur.

Brindsen, som er Helten baade i den comiske og tragiske Deel, er en ung Mand af store Gvner og voldsomme Videnskaber; hans Ideer ere rigtige, skjøndt hans Handlinger ere vrang; hans Dyder formørkes ved Sloseri, og hans Forstand adspredes ved Letsind eller Letsindighed. — I sine orkesløse Timer er han meer Galfrands end Ridding, og naar Omstændighederne fremtvinge de Guldkommenheder, han følger, da staaer han stor, uden at hige efter det, og fjæk og bold, uden at gjøre sig til Spektakelmager. — Spøgedoktoren haver sig til Helt; og Helten daler til Spøgedoktor. Karakteren er stor, original og rigtig tegnet.

Percy er en staaalhaarde Kriger; hidsig og raff og rap til Riv; han har Krigerens Dyder: Mod og Heimodighed.

Men Falstaff, uesterlignede, uesterlignelige Falstaff! hvorledes skal jeg beskrive Dig? Du Blanding af Viid og Last, af Viid, som man kan beundre,

men ikke agte, af Last, som man kan foragte, men neppe affky. Falstaff er en Karakter, bedynget med Feil, og med Feil, som naturlighviis maae føde Foragt af sig. Han er Tyv og Graadser; feig og Storskræder, altid rede til at bedrage den Svage, plyndre den Rattige, skræmme den Frygtfomme, og haane den Bærgeløse. — Paa cengang krybende og ondskabsfuld, skjærer han Næse og Dren af dem (naar de ere fraværende), som han lever af at smigre for. Han er Staldbroder med Prindsen blot som Agent for Last, men af dette Staldbroderskab er han saa stolt, at han ikke blot sætter Næsen i Sky og er storagtig mod simple Folk, men troer sin Indflydelse af Vigtighed for Hertugen af Lancaster. — Og alligevel — denne Mand, der er saa fordærvet, saa foragtelig, gjør sig nødvendig for den Prinds, der foragter ham, og det ved den meest behagelige af alle Egenskaber: evindeligt Munterhed; ved den ham aldrig feilende Kunst at vække Latter, som man saa meget lettere overbærer med, da hans Vittighed ikke er af den glimrende, bifaldslyge Art, men bestaaer i simple Billeder og lystige Indfald, som gjøre Loier, men vække intet Nag. — Man lægge ogsaa Mærke til, at han ei er besudlet med uhyre eller blodige Forbrydelser, saa at hans Tøileløshed ei er saa stødende, at man jo kan bære over med den, paa Grund af hans Lystighed.

A. W. Schlegel kalder Shakespeares Stykker af den engelske Historie et Kongespeil, og mener, dette Speil burde gives alle unge Fyrster i Hænde. Den forlængst hensøvede Sam. Johnson havde omtrent samme Tro, i det han siger:

Moralen — som kan drages af dette Stykke, er følgende:

„At intet Menneske er mere farligt end det, som med Villie til at fordærve, forbinder den Erne at be-

hage; og at hverken Forstand eller Adelighed bør troe sig sikkert hos saadan en Selskabsbroder, naar de see Kong Henrik forledet af Galstaff."

Saavidt Johnson, og bestaaer ikke hans Kritik for Nutidens kritiske Domstol, saa vil sandelig den Moral han lægger i Arbeidet — hvad enten saa Shakspeare har tænkt derpaa eller ei — bestaae i hvert Land og til alle Tider. —

H. W. Schlegel omtaler dette Bærk saaledes: "Den første Deel af Henrik den Tjerde glimrer i de alvorlige Optrin især ved Mod sætningen af treende unge Helte: Prinds Henrik, og Percy med det karakteristiske Navn: Heedsføre. Rigtig nok er al Elskværdighed paa Prindsens Side; hver fortrolig han end gjør sig med slet Selskab, saa kan man dog aldrig forblende ham dermed; det Uædle berører ham uden at plette eller besudle ham, og hans vildeste Streger sees blot som en Ugel spegel Skalkagtighed, hvorved hans opadstræbende Aand søger at gjøre sig Lust i en paatvingen Uvirk somhed; thi ved allerførste Leilighed, som vækker ham af denne Letsindighedsdrum, udmærker han sig — og uden al Anstrængelse — paa det høist ridderligste. Percy's ubændige Tapperhed er ei ganske fri for en Blanding af raa Sæder, af Overmod og drengeagtig Halsstarrighed; men disse Feil, som berede ham en aarle Undergang, kunne ei forvandske hans ædle Ungdoms herlige Billed; man henrives af hans Ald i samme Dieblit man dadler ham. Hvorfor en saa frygtelig Opstand mod en ikke elsket, og, i Grunden, uretmæssig, Tyrste, mislykkedes, har Sh. udviklet fortræffeligt; Glendowers overtroiske Indbilledninger om sig selv, den unge Mortimers Blodhed, Percy's Ubændighed, som ei laaner Dre til noget forsigtigt Raad, Vankelmødigheden hos hans gamle Venner, Mangelen paa Enhed i Beræggrunde og Plan,

alt dette er antydet med fine, men umiskjendelige Træk. Efterat Percy er vejet bort af Skuepladsen, forsvinder rigtignok Foretagendets Glands; kun underordnede Deeltagere i Oprøret blive tilbage, som af Henrik den Fjerde bringes under Naget meer ved Statskunst, end ved Krigsdaad. — For at seire over denne Stoffets Magerhed, har Shaks. i den anden Deel af Skuespillet maattet anvende stor Kunst, da han aldrig tillod sig vilkaarligen at udpynte Historien meer, end den dramatiske Form mundgaeligt fordrerede det. Forvirrede Efterretninger fra Valpladsen aabne Stykket; det mægtige Indtryk af Percy's Fald, hvis Navn og Berømmt var skabt til at være Fjeldtskriget for et djervt og dristigt Foretagende, gjør ham, endnu efter hans Død, paa en Maade til medhandlende Person. — I de sidste Acter beskæftiges vi med den syge Konges Samvittighedsnag, hans Bekymring over Kronprindsens Vandel, og Opklaringen af Misforstaaelsen mellem Fader og Søn, der forarsager nogle rørende Optrin. — Men alt dette vilde alligevel ei forslaae til at udfylde Skuepladsen, dersom ei de alvorlige Begivenheder afbrødes ved et Lykkespil, som gennemløber begge Dele af Skuespillet, fra Tid til anden beriges med flere Figurer, og ved Slutningen af det Hele først ogsaa har sin Katastrophe, da nemlig Henrik den Femte strax efter sin Thronbestigelse i et sammenligt Tjeme bortviser sin Ungdomsvildheds Staldbrodre, som havde lovet sig Guld og grønne Skove af ham.

Falstaff er den heieste Spidse af Shakespeares komiske Opfindelseskraft. Han har ført denne Karakter gennem tre Skuespil, i stedse nye Stillinger, og det uden at udmatte sig. Figuren er tegnet saa bestemt og individuelt, at den skænker endog den blotte Læser Indtrykket af et ganske personligt Bekendtskab. — Falstaff er den behageligste og meest underholdende

Dogenicht, som nogensinde er skildret. Hans foragtelige Egenskaber lægges ei Skjul paa, gammel og derhos vellystig og liderlig; over al Maade vel ved Magt, og dog stedse betænkt paa at pleie sig ved Ude, Drik og Sovn; bestandig i Borg og Gjæld, og lidet samvittighedsfuld i Balget af Midlerne til at skaffe sig Penge; en feig Soldat og løgnagtig Praaler; en Smigrer, og en ondskabsfuld Tunge paa sine Venners Bag — oprækker han alligevel aldrig Uvillie. Man seer, at hans omhyggelige Omsorg for sit eget Jeg er uden al Blanding af Rid og Nag mod andre; kun i sin Sandseligheds behagelige Tummerumme vil han ikke forstyrres, og denne tilkjøber han sig ved sin Forstands Gestsfastighed. Altid opremt og i god Lune, altid færdig til at have andre til bedste, og stille alskens Spøg over sig selv i Lommen, saa at han retteligen bryster sig af, at han ei alene er vittig selv; men giver ogsaa andre Anledning til at være det, er han en fortræffelig Selskabsbroder for ungdommelig Lediggang og Letsind. Under et plump og flodset Udvortes følger han en yderst smidig Mand; han veed paa en Prisk at dreie af, saasnart hans dristige Spas begynder at mishage; han skjælnet skarpsindig mellem de Personer, hvis Gunst han maa beile til, og de hos hvem han tør anmasse sig en fortrolig Overmandstone. Han er saa overtydet om, at den Rolle han spiller, kun under Vittighedens Skalkfekaabe kan liste sig igjennem, at han endogsaa, stillet lige for sit eget Jeg, er aldrig ganske alvorlig, men indklæder stedse sin Vandel, sine Forhold til Andre og sin sandselige Philosophi paa en lystig Maade. — Man læse blot hans uforlignelige Monologer over Gren, over Vinens Indflydelse paa Tapperheden, hans Beskrivelser over det Tiggerpæk han har hvervet til Krigen; om Fredsdommeren Dompap

e. s. v. — Falstaff har et heelt Hof af snurrige Carikaturer om sig, som træde frem, den ene efter den anden, uden dog nogensinde at fordunkle ham. Eventyret, hvor Prindsen forklædt som Røver, frarøver ham det nys plyndrede Bytte, hvorledes begge gjensidig spille Kongens og Kronprindsens Røller; Falstaffs Aldfærd i Krigen; hans Refruthverving; hans Beskyttervæsen mod Fredsdommeren, hvormed det siden tager en saa sørgelig Ende. — Alt dette udgjør en Række af lige-saa lystige, som fint karakteristiske Optrin af det originaleste Slags, der ene kunde finde Sted i et saadant historisk Skuespil, som dette er." — —

Alt Dronning Elisabeth, som saae og beundrede Falstaffs Karaktereskildring, ønskede at see ham i en ny Stilling, og det endog som forloebt og Elsker — det er bekendt; og saaledes maatte den tykke Ridder John opstaae i Lyffspillet: de lystige Røner i Windsor, og det efter hiin store Dronnings Opfordring til Digteren. — Man veed med Visshed, at det sidstnævnte Lyffspil er givet for Elisabeth. Mange locale Beskrivelser af Windsorregnen, og en Hentydning, hvorved Husebaandsordenen paa en heist digterisk Maade forherliges, gjør det rimeligt, at dette Skuespil oprindeligen var bestemt til for første Gang at gives paa Windsor Slot, hvor Ordenen har sin Capitelsal, og maaskee var hiin Forestilling bestemt i Anledning af en Ordensfest. —

Efter dette Skuespil følger en Epilog, fremsagt af en Dandsker. Jeg har ikke oversat den, den er i Prosa, heist prosaisk, og — som Johnson siger — har blot Hentydning paa en eller anden Theaterbegivenhed. Slutningen deraf vil jeg dog hidsætte:

„Min Tunge er modig; og naar mine Been ogsaa ere det, vil jeg byde Eder god Nat, og derpaa

boie Kne for Eder; — dog — i Grunden! for at bede for Dronningen.“ — —

Jeg anførte ei engang her denne Slutning, hvis det ikke var en historisk Smurighed, Farmer har bevaret os, at det var den Tids Skuespilleres Skik, ved Enden af deres Forestillinger at bede for deres Beskyttere. — Vigesaa lidt anfører jeg de lystige Exempler, han giver os — da jeg nødig vil forstørre Bogen; og jeg desuden i flere Aar har samlet paa Et og Andet Shakspeare og den engelske Skueplads i hans Old vedkommende. — Steevens siger os, hvad dette angaaer: „at alle gamle Mellemspil, han har truffet, endes med en høitidelig Ben for Kongen, Dronningen eller Underhuset o. s. v., og derfra stammer maaskee Ordene:

„*Vivant Rex et Regina!*“

som man endnu finder under alle vore Comedieplacater.“

Paa tydsk findes disse Stykker — formoder jeg — i Eschenburgs Oversættelse, som ogsaa vel paa fransk i de la Places. Paa dansk har nogle Scener af første Deel af Henrik — de nemlig, hvori Falstaff tumler sig — været oversatte af mig for lang Tid siden, og trykte i en Pommehog for Skuespilbyndere, hvortil saavel det alt trykte, som Manuskriptet brændte i Bombardementet; de samme Scener have siden været trykte i Kvartalskriftet Theone. Det Hele har ingeninde, for nu, været fordansket; og har Oversættelsen ikke været indleveret til Skuespilbestyrelsen.

Kong Henrik den Femte.

Personer:

Kong Henrik den Femte.
 Hertugen af Gloister, } Kongens Bredre.
 Hertugen af Bedford, }
 Hertugen af Exeter, Kongens Onkel.
 Hertugen af York, Kongens Fætter.
 Greven af Salisbury.
 Greven af Westmoreland.
 Greven af Warwick.
 Erkebiskoppen af Canterbury.
 Biskoppen af Ely.
 Greven af Cambridge, }
 Lord Seroop, } Sammensvorne med Kongen.
 Sir Thomas Grey, }
 Sir Thomas Erpingham, }
 Gower, } Officiere i Kong Henriks
 Kluellen, } Hær.
 Macmorris, }
 Tamy, }
 Bates, } Soldater i samme.
 Court, }
 Williams, }
 Rym, } forhen i Falstaffs Tjeneste, nu ligesaa Soldater
 Bardolph, } i samme Hær.
 Pistol, }
 En Dreng, som opvarter dem.
 En Herold.
 Chorus.
 Carl den Sjette, Konge i Frankrig.
 Ludvig, Dauphin.
 Hertugen af Burgund.
 Hertugen af Orleans.
 Hertugen af Bourbon.
 Connetablen af Frankrig.
 Rembures, } franske Adelsmænd.
 Grandpree, }
 Commandanten i Harfleur.
 Montjoy, en fransk Herold.
 Gesandte til Kongen af England.
 Isabelle, Dronning af Frankrig.
 Catharina, Carls og Isabelles Datter.
 Alice, en Dame i Prindsesse Catharinas Følge.
 Bertinden Raskenfart, nu gift med Pistol.
 Adels herrer og Damer, Officiere, franske og engelske Krigere,
 Sendebud og Følge.

Scenen er i Begyndelsen af Stykket i England;
 men siden allene i Frankrig.

Chorus træder ind.

D! nu en Flammemusa, som besteg
Opfindelsens meest stjerneklare Himle!
et Land til Skueborg, Prindser til Spillet;
og Konger til at see de stolte Optrin!
Da skulde Krigshelt Henrik, liig sig selv,
paatage Martis Bæsen; ved hans Fodder
som Hunde koblede, Jld, Sværd og Hunger
om Arbeid tigge. — Men tilgiv, J Edle!
den matte Hverdags Aand, som vovet har
paa disse ringe Brædder at fremstille
sligt Storbærk! Kan en Plads til Hanekamp
vel rumme Frankrigs Marker? Kan vi stuve
i dette **O** af Træ de Hjelme blot,
som skrækked' Luften hist ved Agincourt?
D saa tilgiv, da i et lidet Rum,
et krumt Træk kan for Millioner gjælde;
og lad os, Nuller i hiin store Sum,
paa Eders Pantaſi nu vældigt virke!
Antag, at inden disse Vægges Belte
indsluttet' nu to svære Niger ere,

hvis Gjenbopander, høit oploftede,
det snævre Hverdags stiller fra hinanden;
Udfyld med Tanken hver en Mangel her;
Lad hver Mand gjælde for titusinde,
og skaber Hære med Inderbildningskraften!
Naar vi om Heste tale, troer I see dem
i Jorden stolte Hove slaa; thi nu
maa Eders Tanke smykke vore Konger;
føer dem fra Sted til Sted; spring over Tider;
og bringer mange Mars Tildragelser
her i et Timeglas! — For nu at naae didhen,
taal mig som Chorus for Historien;
jeg som Prolog da ydmygt bede vil:
her mildt og demmer mildt vort Skuespil!

Kong Henrik den Femte.

Første Akt.

Første Scene.

London. Et Borgemak i Kongens Pallads.

Erkebiskoppen af Canterbury træder ind med
Biskoppen af Ely.

Canterbury.

Mylord! Jeg siger Jer: just hiin Forordning
i Kraft nu sættes, som i salig Kongens
Regjerings ellerske Aar var meget nær ved
at faae sit Nam til os, hvis Tidens Virvar
og Larm ei havde slaaet Streg derover.

Ely.

Men hvordan hindre vi det nu, Mylord?

Canterbury.

Det maae vi pønsse paa. Gaaer den i Kraft,
gaaer bedste Hælvst af alt vort Gods forloren;
thi alskens verdsligt Land, som fromme Sjæle
ved Testament til Kirken skænket har,
vil man os rove; — man gjør sliig Beregning:
for det til Kongens Vre holdes kan

vel femten Grever, femten hundred' Riddere,
 Skjolddragere sex tusind og to hundred';
 til Hjælp for Syge og affældig Alder,
 for svage Skrog, som meer ei kan arbejde,
 et hundred' fattighuse rigt begaved';
 og saa til Kongens Kasse desforuden
 aarlig et tusind Pund; saa lyder Ordren.

Elv.

Det stak heel dybt i Glasjet!

Canterbury.

Det svælged' Vinen, Bægeret og Alt!

Elv.

Men hvordan hindre vi det?

Canterbury.

Kongen er
 høist naadig, og betragter hver Sag rigtig.

Elv.

Dg han er sand Ven af den hellige Kirke.

Canterbury.

Hans Ungdoms Stremgang loved' det just ei.
 Men knap affjælet laa hans Fader, før
 hiin Bildhed syntes ogsaa ded i ham.
 Ja i hiint Dieblik kom Estertanke,
 liig Cherub, og jog faldne Adam ud,
 og led hans Legem, liig et Paradiis,
 et Dphold kun for Himmelaander være.
 Ei før blev Lærling saadan flux til Mester,
 ei før kom Bedring med saa høi en Flod,
 med slig en Vandflom, og bortskylled' Feil;
 ei Hydrahovedet Halstarrighed
 saa flux har Thronen tabt, som her med eet
 i denne Konge.

Elv.

Befignet er os slig Omstiftelse!

Canterbury.

Hør ham blot tale om Religionen,
 beundrende vil I af Hjertet ønske
 og attraae, Kongen vorden var Prælat!
 Hør ham indlade sig om Statens Sager,
 I troer — det ene var hans Hovedsag.
 Hør om Krigssammer ham, og I vil finde
 selv rædsomst Slag skal klinge som Musik.
 Henleed ham nu paa noget Punkt af Statskunst,
 dens gordiske Gaardknude vil han løse
 let som sit Høsebaand; saa naar han taler,
 er Luften selv, hiin frieste Vellystling,
 tygstilte; stum Beundring lurer i
 hvert Dre, og hans Tales Genning stjæler;
 saa at det Practiske af Livets Kunst
 maa have lært ham denne Theori.
 Og Under, hvor hans Naade den har samlet,
 saasom hans Sind og Hu til Tant kun var,
 hans Selfabsbrodre dumme, raae, ulærde;
 hans Timer ødslede i Snus og Duns,
 Spor af alvorlig Flid hos ham ei mærket;
 saa lidt som Stillesiddende, og Afsondring
 fra Sviresteder og fra Sviregaster.

Ely.

Jordbær groe under Nelden; sunde Bær
 bedst trives og bedst modnes, naar de plantes
 hos mindre ædel Frugt; saa skjulte Prindsen
 sin Gøstertanke under Bildheds Slør;
 Den vist, lig Sommergræs, har været stærkest
 ved Nattetid, uset, men stærkt og frodigt. —

Canterbury.

O ja; thi ei Mirakler gives meer;
 derfor maae vi erkjende Midd'let til
 enhver Ting, som fuldbringes.

Ely.

Men, Mylord!

Hvordan formildes vel hiint Lovforslag af Underhuset? Er hans Majestæt for eller mod?

Canterbury.

Han synes ubestemt;

dog holder han nok meer paa vores Side, end han beforder Modpartiets Andrag; thi jeg har gjort hans Majestæt et Tilbud, (ved vores geistlige Tilsammenkaldning, og i Betragtning af Nutidens Grunde, dem jeg udsærlig har forklart hans Naade) hvad Frankrig angaaer, da at rede ud en større Sum, end nogen Cleresket paa eensgang yded hans Forgængere.

Ely.

Mylord! hvordan optog han dette Tilbud?

Canterbury.

Hans Majestæt modtog det naadigst; men der var ei Tid nok til at høre (hvad jeg saae hans Naade gjerne havde ønsket) hans særlige og aabenbare Udkomst og Arveret til visse Hertugdømmer; og overhovedet til Frankrigs Krone, efter hans Oldesfader Konning Edward.

Ely.

Og hvad Forhindring afbrød Eder da?

Canterbury.

Den franske Sending bad i samme Stund om Audients; nu troer jeg det er Tiden han vorder indladt. Klokken er jo fire?

Ely.

Ja.

Canterbury.

Lad os da gaae ind og høre Budet,
det lettelig jeg gjætte kan, endnu
før Franskmanden har sagt et Ord deraf.

Ely.

Jeg følger Jer, og længes det at høre.

(de gaae.)

Anden Scene.

Audientſal i Palladset.

Kong Henrik træder ind med Gloster, Bedford,
Exeter, Warwick, Westmoreland og Følge.

Kong Henrik.

Hvor er min ædle Lord af Canterbury?

Exeter.

Gi her.

Kong Henrik.

Saa lad ham kalde, gode Dufel!

Westmoreland.

Min Konge! skal Gesandten lades ind?

Kong Henrik.

End ei, min Frænde! før vi høre ham,
maaе nogle Ting af Vigtighed afgjøres,
søm ligge os paa Hjerte, os og Frankrig
angaaende.

(Erkebiskoppen af Canterbury og Biskoppen af Ely træde ind.)

Canterbury.

Gud og hans Engleskare
bevogte Eders hellige Throne, Herre!
I længe pryde den!

Kong Henrik.

Vi takke Eder. —

Vi bede Jer, bliv ved, høilærde Herre!

forklar med Ret og med Samvittighed,
om og den Saliske Lov i Frankrig hindrer,
hvad heller os ei hindrer i vor Paaftand;
og Gud forbyde, tro og kjære Herre!
J tyded' vrangt og lemped Eders Lærdom,
og vidende, spidsfindig Eders Sjæl
bebyrdede, ved at forfægte her
en ildeavlet Udkomst; en, hvis Ret
ei Sandhedens medfødt Farve bærer.
Thi Gud veed, mangen Mand, nu kærst og sund,
maa bløde for Bevistets Gylldighed,
som Eders Høiarværdighed nu fører.
Saa kom ihu, hvor J i Pant Jer sætter,
hvordan J vækker Krigens Sværd af Sovne. —
J Guds Navn, sige vi, kom det ihu!
thi aldrig kriged' tvende flige Riger,
foruden Blodstrøm randt, hvis skyldfri Draaber,
alle som een, Beeklage er og Jammer
for ham, som hvæssed uretsfærdigt Sværd,
der Livets korte Frist saa grunt forforkter.
Saadan, Mylord! besværges jeg Jer: tal nu!
Vi høre, mærke og i Hjertet troe,
at hvad J taler, i Samvittigheden
er toet reent, som Urvesynd i Daaben.

Canterbury.

Saa her da, naadigste Monark og Pairs,
som skyldte Eders Liv, Tro, Tjeneste
til denne Throne: — Intet kan indvendes
mod Eders Høiheds Fordringsret paa Frankrig,
undtagen hvad de føre frem af Pharamond —
„in terram Salicam mulieres ne succedant,“
ei arves Salisk Land af Qvindelinie.
men vrangt udtyder Fransken Salisk Land
ved Frankrigs Land og Pharamond som Stifter
af denne Lov, som udelukte Qvinder.

Dog vidne deres egne Lærde troligt,
 at dette saliske Land i Thyffland ligger
 imellem Floderne Sala og Elben,
 hvor Carl den Store, da han havde tvunget
 de Saxer, lod og Franske fæste Bo,
 som, da de agted' flet de tydske Qvinder
 for deres heel usædelige Bandel,
 gav der hiin Lov: — at nemlig ingen Qvinde
 fik Arveret udi det saliske Land,
 der mellem Floderne Sala og Elben
 — som sagt — i Thyffland hedder Meisen end.
 Heraf sees klarligt, at den saliske Lov
 blev ikke givet for det franske Rige,
 ei heller eied' de det saliske Land
 for fire hundred' et og tyve Aar
 efter Kong Pharamond var død, der vrangt
 ansees for Stifteren af denne Lov;
 han døde Aaret fire hundrede
 og sex og tyve efter Christi Byrd.
 Og Carl den Store undertvang de Saxer
 og lod de Franske fæste Bo og bygge
 hiinsides Sala otte hundrede
 og fem. Fremdeles siige deres Lærde:
 Kong Pipin, som affatte Childerick,
 paa Frankrigs Krone gjorde Krav og Paaastand
 som Gnearving, da han stammed' ned
 fra Datteren af Kong Clothar, Blithilde.
 Saa og Hugo Capet, — som røved' Kronen
 fra Carl af Lothringen, ene Mandsarving
 af Carl den Stores ægte Wt og Linie —
 for med lidt Skin af Ret sit Krav at smykke,
 (Skjendt sandt at siige, det var flet og usælt)
 gav sig for Arving ud af Frue Lingare,
 som Datter var af Carl den Skaldede,
 en Søn af Keiser Ludvig, hvilken Ludvig

var Carl den Stores Søn. Dgsaa Kong Ludvig den Tiende, og Gnearving efter Boldherfkeren Capet formaaede ei at nyde Ro i sin Samvittighed ved Frankrigs Krone, før man ham beviste, at hiin den skønne Dronning Isabella hans Bedstemoder steg i lige Linie ned fra Frue Gruningard, en Datter af nysnævnte Hertug Carl af Lothringen; ved hvilket Egtteskab nu Linien af Carl den Store blev paany forenet med Frankrigs Krone.

Saa at saa klart som Sommersol det sees: Kong Pipins Aldkomst, Hugo Capets Paastand, Ludvigs Beroligelse, alle grunde paa Dwindelinien's Ret og Aldkomst sig; saa Frankrigs Konger gjør' den Dag i Dag, kjendt fro de saae den saliske Lov i Kraft, før Eders Heiheds Krav fra Dwindesiden at udelukke; og dem lysted' heller sig i et Ret at skjule, end før Dagen fremlægge deres Krogveis Aldkomster, dem de har revet Jer og Eders Fædre.

Kong Henrik.

Kan jeg med Ret og god Samvittighed da gjøre denne Paastand?

Canterbury.

Strange Herre!

Lad denne Synd kun falde paa mit Hoved! thi i den fjerde Mosebog staaer skrevet: „naar Sennen doer, skal Arveloddet falde til Datteren;“ thi paaftaae, naadige Herre! hvad Eders er; lad Eders Blodslag vaie! Skue op til Eders mægtige Forfædre;

gaae hen til Eders Oldfaders Grav,
 fra hvem I leder Eders Fordring; paakald
 hans Helteaand og Eders store Dnfels
 Edwards, hiin sorte Prinds, som forte op
 paa Frankrigs Grund et Sergeispil og ned slog
 dets hele Hærmagt, mens hans holde Fader
 stod paa en Høi og smiled' ved at see
 sin Løveunge møtte sig med Blod
 af Frankrigs Adel. O de Adels-Britter,
 som med en Hælv af Magt sig maalte med
 al Frankrigs Stolthed, mens den anden Hælv
 stod leende, aldeles ørkesløs,
 og frøs, fordi den ei fik Haand i Spillet!

Elly.

Væk Mindet op om disse tappre Døde;
 forny med stærk Arm deres Heltedaad.
 Som Arving sidder I paa deres Throne;
 det Blod og Mod, som gjorde dem berømte,
 i Eders Arer gaaer, og, store Konge!
 I staaer i Eders Ungdoms Mai, og moden
 til Heltegjerninger og mægtigt Størværk.

Greter.

Og Eders Fyrstebrodre, Jordens Konger
 forvente alle, I vil stande frem,
 som Eders Kongebloods henfarne Løver.

Westmoreland.

De vide, I har Grund og Magt og Midler!
 det har I og; ei nogen engelsk Konge
 har meer rig Adel og meer tro Folk havt,
 hvis Hjerter efterlade Legemerne
 i England her, og slaae alt Leir i Frankrig.

Canterbury.

Lad Legemerne følge, ædle Konge!
 at Eders Ret ved Ild, Sværd, Blod maa vindes,

for det at fremme vi hos Geistligheden
vil reise Eders Høihed saa svar en Sum,
som Cleresiet aldrig før paa cengang
til nogen ydet har af Eders Fædre.

Kong Henrik.

Vi maae ei væbne, blot for at angribe
de Franske; men maae tage Forholdsregler
til at forsvare os mod Skotterne,
som vist med Held et Indfald ville prøve.

Canterbury.

De hist paa Grændserne, min naadige Fyrste!
vil være os en Muur, som noksom skal
vort Fædreland mod Alskens Plyndring værgе.

Kong Henrik.

Her tales ei om Streiftog af Snaphaner;
vi Skottens hele Hovedmagt befrygte,
som var fra Uvilds Tid urolig Nabo;
thi see, I læse kan, min Oldesader
drog med sin Hærmagt ind i Frankrig ei,
jo Skotten i hans uforvarte Rige
fremskrytred', Havflod liig i Digerevne,
med rigt og topmaalt Bylde af sin Styrke
tog hede Tag i nojent plukket Land,
omgjordet' Berg og Stad med grum Beleiring,
saa England, som var blottet for alt Forsvar,
tidt skjalv for sligt et usælt Nabolag. —

Canterbury.

Min Konge! Skrækken større var end Skaden;
thi her nu England tale selv sin Sag!
Da hendes Ridderstab i Frankrig var,
og hun bedrovet Snke for de Edle,
hun havde ei blot selv sig værget godt;
men fanget og indspærret Skotlands Konge
som en Dmstreifer, den hun sendte over

til Frankrig, før at fylde Edwards Stornavn
med fangne Konger, og saa rig paa Priis
at gjøre Eders Kronike, som Havets
dyndfulde Bund paa Brag af sjunkne Skibe
og paa utalte Skatte.

Westmoreland.

Men vi har

et Ordsprog saare gammelt og sandfærdigt:

„Lyfter Dig Frankrig at vinde,

Skotland Du først have inde!“

Thi flyver Englands Drn blot ud paa Rov,
saa sniger flux den skotske Væsel sig
til dens vagtlose Rede op, og drikker
dens kongelige Wg, og spiller Muus
der, medens Kat ei hjemme er, besudler
og lægger øde meer end den kan æde.

Exeter.

Saa selgelig skal Ratten blive hjemme;
fordømt dog være slig Nødvendighed.

Vi har jo Laas og Gjemme at bevare
vort Forraad i; og nette Musfælder
for de smaa Tyve; mens bevæbnet Arm
i Frankrig fægter, værger sig her hjemme
det godt, viist raadte Hoved; thi Regjering,
skjendt hoi og lavere og allerlavest
i Dele skilt, dog holder Harmoni
og, liig Musik samstemmer i en fuld
og reen Opløsning.

Canterbury.

Sandt! thi deler Himlen

Menneskets Stand i heel forskjellige Rald;
holder Bestræbelsen i evig Gang,
og sætter den til Maalet: Lydighed.
Thi saa arbeide Henningbierne,

Smaaafkabninger, som ved Naturens Regel
 os lære, hvordan Kongeriger ordnes.
 De har en Konge, derhos Embedsmænd,
 hvis Rang forskjellig er, da nogle hjemme,
 som Dyrighedspersoner holde Ave;
 Andre, liig Kjøbmænd, drage ud paa Handel,
 Andre, som Krigsmænd, væbnede med Braaden,
 udplyndre Comm'rens fleielsblode Knopper,
 og bringe Rovet hjem i munter Marsch
 til deres Keisers fyrstelige Telt;
 han slittig i sin Majestæt betragter
 hvordan de syngende Smaamurere
 opbygge gylde Tag.
 De stille Borg're ælte Honningen;
 den fattige Dagleiersflok henstimer
 med svære Byrder for den snævre Port.
 Den strenge Dommer, med sit Alvors Brummen
 til blege Bødler overgiver nu
 den dovnede Vandbi. — Nu som saa jeg slutter:
 at mange Ting som stemme sammen til
 een Samklang, kunne virke høist forskjelligt,
 som mange Pile, sigted' her- og derfra
 til eet Maal gaar;
 som mange Veie mødes i een Stad;
 som mange friske Strømme i een Sø;
 som mange Streger i Solstivens Midtpunkt; —
 saa Virken, tusindfold, blot bragt i Gang,
 tør ende i eet Meed og alt med Held
 og Seier kronet. — Thi, til Frankrig, Konge!
 Det skønne England deel i fire Parter;
 en Fjerdepart J tager med til Frankrig;
 med den faaer J al Gallia til at bære,
 hvis hjemme her vi med hiin Magt tredobbelt
 ei værge kan vor Humsder imod Hunden,

da slid som Trælle os; da gid vort Følf
Verom for Statskunst og for Djarvhed tabe!

Kong Henrik.

Kald ind de Sendebud, Dauphin os skikker.

(En af Følget gaaer; Kongen bestiger sin Throne.)

Nu min Beslutning staaer; og næst Guds Hjælp
og Eders, vores Styrkes ædle Sener,
da Frankrig vort er, vil vi ave det,
hvis ei, da søndersplintre det. Vi ville
udstrække Spiret mægtigt over Frankrig
og dets fast kongelige Hertugdømmer;
hvis ei, mit Stov i ringest Urne hvile
foruden Gravsteen og foruden Minde.
Vor Kronike skal enten med fuld Mund
fortælle frit vor Daad; eller vor Grav,
liig tyrkisk Stum, blot have Mund ei Tunge,
og hædres ei paa Skjaldens hvide Blad.

(De franske Sendinge træde ind.)

Nu er vi rede til at vide hvad
vor elskelige Frænde Dauphin lyfter;
thi, som vi høre, ei fra Kongen kommer
den Hilsen. I os bringe, men fra ham.

Gesandten.

Vil Eders Majestæt tillade os
frit her at rygte hvad der er os paalagt,
hvad heller skal vi sjernt blot pege paa
hvad Dauphins Mening er, og hvad vort Erind'?

Kong Henrik.

Vi er Tyran ei; men en kristen Konge,
hvis Videnskab er Naaden underkastet,
saa fast som lanket Skurk i vore Fængsler;
derfor med fri, ubunden Ligefermhed
fortæl os Dauphins Tid!

Gesandten.

Vel da, med saa Død:

Nys sendte Eders Høihed Bud til Frankrig,
og fordred' nogle Hertugdømmer der,
paa Grund af Eders store Stammefader
den tredie Edwards Ret. Til Svar herpaa
vor Prinds og Herre siger nu som saa: —
„J lugter end vel stærkt af Eders Ungdom;
„han siger Jer forsand: i Frankrig Intet
„kan vindes i en lystig Springedands;
„J der ei Hertugdømmer Jer tilsvirer;
„thi sender han, hvad Eders Hu meer passer,
„en Skat i denne Tønde; og forlanger
„derfor, J lader ei de Hertugdømmer,
„hvorpaa J Paastand gjør, meer høre fra Jer.“
Saaledes lyder Dauphins Hilsen til Jer.

Kong Henrik.

Nu Dnkel, hvilken Skat?

Exeter.

Hjerbolte, Herre!

Kong Henrik.

Det glæder mig, Dauphin saa gantes med os.
Tak for hans Gave og for harte Moie.
Naar vi til disse Bolte først har udføgt
Raquetter, vil vi med Guds Naades Bistand
i Frankrig spille et Parti, hvori
hans Faders Krone komme skal paa Spil.
Siig ham, han gaaer i Leg med sliq en Spiller,
at alle Frankrigs Hoffer angstes skulle
ved Bolteslagningen. — Vi godt forstaae ham,
han forekaster os vor Bildskabs Tid,
ei anende, hvad Brug vi gjorde af den.
Vi skatted' aldrig denne smule Throne
i England høit; hjernt derfor fra dens Glands

vi levede, og overgav os til
 ubændig Bildhed; som man hver Dag seer
 Folk allermuntrest, naar de er fra Hjemme.
 Men siig Dauphin: — jeg havde vil min Rang,
 en Konge ligne, og min Storcheds Seil
 ret heise høit, naar paa mit Frankrigs Throne
 jeg sætter mig; — derfor min Majestæt
 tilside lagde jeg, og trælled' liig
 en Dagarbeider; men hist vil jeg opstaae
 i Glands, saa hele Frankrig blandes skal,
 ja, Dauphin vorde blind ved os at flue;
 og siig min muntre Prinds — at denne Spot
 forvandlet har hans Bolte til Stykkugler;
 og svart hans Sjæl betynges vil af Hvernen,
 som med dem flyve skal; thi tusindviis
 skal Enfer spotte denne Prindsens Spot
 paa deres Magers Liig; hans Spot skal Modre
 affpotte deres Born; nedspotte Borge,
 og mange, end Usædte, skal faae Grund
 til at forbande denne Dauphins Haan.
 Dog, paa Guds Villie beroer alt dette;
 paa ham beraaber jeg mig; i hans Navn
 siig I til Dauphin, at jeg komme skal,
 for mig at herne, som jeg kan, og løste
 retfærdig Heltearm i hellig Sag.
 Saa drager hen i Fred, og siger Dauphin:
 hans Spog vil synes lurvet Vittighed,
 naar faa har leet, men tusind grædt derved! —
 Nu giv dem sikker Leide! — Farer vel!

(Gesandterne gaae.)

Greter.

Det var mig ret, et lystigt Budskab, det!

Kong Henrik.

Vi haabe rodt at gjøre Senderen!

(Stiger ned fra Thronen.)

Thi spilder ingen gunstig Stund, Mylords!
 som fremme kan vort Værk; thi nu vi har
 een Tanke i os kun, og det er Frankrig,
 undtagen dem paa Gud, der gaae for Alting.
 Derfor lad Midlerne til dette Togt
 snart sankes, og hver enkelt Ting betænkes,
 som med viis Hast kan føie flere Tjer
 til vore Binger; thi er Gud med os,
 vi Dauphin i hans Borg selv byde Trods.
 Derfor lad hver Mand nu sin Tankekraft anspænde,
 at Værket, skjont begyndt, maa snartlig heldigt ende!
 (de gaae.)

Anden Akt.

Chorus træder ind.

Chorus.

Nu hele Englands Ungdom staaer i Blod,
 og silkebløde Tant er lagt paa Hylden;
 nu trives Baabensmed, og Grens Tanke
 regjerer ene i enhver Mands Bryst.
 De sælge Mark nu, for at kjøbe Hest;
 og følge alle christne Kongers Speil,
 bevingede, liig engelske Mercureer.
 Thi nu Forventning sidder høit i Luften,
 og skjuler der et Sværd, fra Greeb til Od,
 med Keiser- Konge- og med Greve-Kroner,
 forjettede Kong Henrik og hans Helte.
 De franske, heel vel underrettede
 om denne høist forfærdelige Rustning,

af Angest ryste, og med blegen Statskumst
 de sege at afvende Englands Planer. —
 O England! — Billed paa din indre Storhed
 et lidet Legem liigt med mægtigt Hjerte, —
 Ha! mægted' du ei Alt, hvad Gren bød dig,
 naar hvert af dine Børn var godt og ægte!
 Men see din Feil! Frankrig har i dig fundet
 en Redefuld af hule Barne, dem
 den fylder med forræderiske Kroner;
 tre Riddinger, een, Richard Greve af Cambridge,
 Henrik Lord Scroop af Masham, og den tredje
 Sir Thomas Grey, Ridder af Northumberland, —
 har for det slette franske Guld (Ha! Slethed!)
 sig sammensvoret med det bange Frankrig;
 ved dem skal dette Ziir for Konger døe,
 er' Helved og Forræderi ordholden;
 betalt er Summen; Riddingbanden enig;
 fra London Kongen reist, og Skuepladsen
 er flyttet til Southampton nu, I Edle!
 før han til Frankrig gaaer. Og i Southampton
 forlanger Eders Taalmod, overbær med
 Fjernhedens Misbrug, hvortil Spillet tvinges,
 der er vor Skueborg, der maae I sidde;
 derfra til Frankrig trygt vi Eder bringe,
 og atter hjem; og smallen Hav besværges
 god Beer at give; thi, hvis vi formaae,
 skal fra vort Spil ei søeslyg Gen bortgaae.
 Naar Kongen kommer frem, ei før, herfra
 vi til Southampton flytte Scenen da.

(gaaer.)

Første Scene.

London. Gade i Eastcheap.

Rym og Bardolph træde ind fra forskellige Sider.

Bardolph.

Glædeligt Møde, Corporal Rym!

Rym.

God Morgen, Lieutenant Bardolph!

Bardolph.

Nu, er Fædrik Pistol og I endnu gode Venner?

Rym.

Jeg for min Part bryder mig ikke derom; jeg siger kun lidet; men naar Tid kommer, skal vi maaſtee ſee venligt til hinanden; — dog det være ſom det vil. Jeg kan ikke fægte; men jeg vil lukke Dinene, og holde min Hellebard for mig; det er en ſimpel Tingeft; men hvad ſiger det? man kan riſte Dſt paa den, og den kan døie Kulde, ſaa godt ſom nogen anden Mands Sværd kan; ſee det er Humeuret af Tingen.

Bardolph.

Jeg vil punge ud med en Frokøſt, for at gjøre Jer gode Venner, og vi vil alle Tre gaae ſom ſvorne Brødre til Frankrig; lad det blive ſaaledes, gode Corporal Rym.

Rym.

Paa min Sjæl! jeg vil leve ſaa længe jeg kan, det er viſt og ſandt; og naar jeg ikke kan leve længer, ſaa vil jeg bære mig ad ſom jeg kan; det maa jeg forſtaa; det er Enden paa Legen.

Bardolph.

Det er viſt nok, Corporal! at han er gift med Lene Raſſenſart; og viſſelig gjorde hun Uret mod Jer, da I var ordentlig trolovet med hende.

Rym.

Jeg veed ikke ret; Tingene maa gaae ſom de kan; Folk kan ſøre, og paa den Tid have deres Struher ubeſtaarne; og nogle ſige, at Knive have Egge. Det maa gaae ſom det kan; Taalmodighed er en

udafet Skindmær; dog humper hun affted. Der maa blive Ende paa Alting. Ja, jeg veed ikke ret selv.
(Pistol træder ind med Bertinden Madam Raskenfart.)

Bardolph.

Her kommer Jændrif Pistol og hans Kone, — gode Corporal, vær taalmodig nu. — Hvordan gaaer det, min gode Bert Pistol?

Pistol.

Du Gaareluns! Du tør mig kalde: Bert?
Ved denne Haand! jeg spytter ad slig Tittel;
og Lene skal ei meer herberge Gjæster.

Mad. Raskenfart.

Nei, min Tro, ikke længe; for vi kan ikke have en tolv til fjorten smukke Jomfruer i Kost og Logis, og som leve honet ved deres Naalepude, for man strax paa Timen troer, vi holdt Jomfruhuns. (Nym trækker sit Sværd.) O Du Fredsens Gud! bare han nu ikke trækker fra Læder! O Herre Gemini! der er Corporal Nym med sin — nu skal vi see, forsætligt Hoer og Mord begaaes. — Gode Lieutenant Bardolph, — gode Corporal, kommer ikke i Haar sammen her!

Nym.

Bah!

Pistol.

Ja Bah til Dig, Du islandske Hund; Du selvskogene Røter fra Island!

Mad. Raskenfart.

Gode Corporal Nym, viis Mands Mod og Hjerte og stik Dit Sværd i Balgen.

Nym.

Vil I sjadste affted? Jeg vilde have Jer solus.

(han stikker Sværdet i Steden.)

Pistol.

Solus, Du Erkehund? D lumpne Fiirbeen!
 Det Solus her i Dit tyvagtige Tjæs;
 det Solus i Din Kjæst, og i Din Hals,
 i Dine hundske Lunger, ja i Mave;
 og, hvad er værre, i Din stygge Mund!
 Dit Solus skal Du faae i Dine Tarme;
 thi let jeg fanger; spændt er Pistols Hane,
 og Jld og Knald vil følge!

Nym.

Jeg er ei Barbason; J kan ikke besværges mig.
 Mit Humeur staaer til at give Jer et upaaflageligt
 Livfuld Prygl. — Hvis J bliver grov mod mig, Pi-
 stol! vil jeg polere Jer med min Kaarde, det jeg med
 Gud og Uren kan; vil J gaae Jeres Gang, havde
 jeg nok Lyst til at prikke lidt i Ederes Tarme, som
 jeg med al Ure kan; og det er Humeuret ved Tingen.

Pistol.

D feige Pralhans! Ha, fordomte Knægt!
 Din Grav alt gaber; Døden har Dig kaaret;
 derfor hal ud!

(Pistol og Nym trække.)

Bardolph.

Hør mig, hør mig hvad jeg siger; — den, som
 først slaaer til, ham render jeg mit Sværd i op til
 Tæstet, saa sandt jeg er en Soldat!

(han trækker.)

Pistol.

En Sed af mægtig Magt og Raseri skal dæmpes.
 Giv mig Din Næve; eller giv mig Poten;
 Dit Mod er saare stærkt.

Nym.

Jeg vil skjære Halsen af Dig engang, naar det
 saa skeer, i al Ure og Respect; det er just Humeuret
 ved Sagen.

Pistol.

Coupe le gorge? saa siger Du? — Jeg trodser
Dig paany,

Cretenser Hund! Du lurser paa min Mager?

Nei! gaar i Hospital!

og ud af Skjændselsvedetønden hent Dig
den ælle Høg med Gressida beslagtet,
kaldt Dorthes Lagersplitter; ægt Du hende.

Jeg vil ansee den Quondam Raskenfart
for eneste Hun; og pauca; dermed Punctum!

(Drengen kommer ind.)

Drengen.

Hr. Bert Pistol! I maa endelig komme til
min Herre, — og I, Bertinde! — Han er meget
syg og vilde tilfængs. — Gode Bardolph! stik Din
Næse mellem hans Lægener og tjen ham som et Bar-
mebækket; — min Tro! han er meget ilde deran.

Bardolph.

Bæk med Dig, Gæstgæst!

Mad. Raskenfart.

Gaar den Skam! han vil give Kragerne en
feed Smaas een af Dagene. Kongen har gennem-
boret hans Hjerte. — Kjæreste Mand, kom hjem jo
for jo heller!

(Madam Raskenfart og Drengen gaar.)

Bardolph.

Nu kom! skal jeg gjøre Jer to til Venner? —
Vi skal til Frankrig sammen; hvi Djævelen skulde vi
bære Knive hos os, til at skjære Halsen af hinanden?

Pistol.

Lad kun Syndfloden svulme! og lad Helved'
om Gode hyle!

Nym.

Vil J ikke betale mig de otte Shillings, jeg vandt fra Jer i Bæddemaal?

Pistol.

En lumpen Træl betaler!

Nym.

Men nu vil jeg have dem; det er Humeurret ved det.

Pistol.

Sligt Manddom skal voldgiste; kom! fald ud!

Bardolph.

Ved dette Sværd, han som giver det for sin Stod, støder jeg ned; ved dette Sværd! jeg gjør det.

Pistol.

Sværd er en Gød, og Gød gjælde maae.

Bardolph.

Corporal Nym! Vil Du være gode Venner, saa vær Ven, vil Du ikke det, saa vær Uven med mig ovenikjebet. — Og nu beder jeg Dig: stik ind!

Nym.

Saaer jeg mine otte Shillings, jeg vandt fra Jer i Bæddemaal?

Pistol.

En Rosenobel skal Du faae, og strax;
og Drik jeg ligesaa vil skænke Dig,
og Venskab skal forene os som Brødre;
hos Nym jeg lever; Nym hos mig skal leve; —
det Ret er; thi jeg bliver Marktetenter
i Leiren; der kan lægges Skilling paa Skilling. —
Giv mig Din Haand.

Nym.

Saaer jeg min Rosenobel?

Pistol.

J klingende Mynt rigtig betalt.

Nym.

Nu vel da, det er Humeuret af det.

(Madam Raskensart kommer tilbage.)

Mad. Raskensart.

Saa sandt J ere fødte af Dvinder, saa kommer hurtig ind til Sir John. Al, den arme Sjæl! Han ryster saadan af en Dvotidian-Tertian, at det er hoist ynkeligt at see derpaa. — Søde Sjæle! kom til ham!

Nym.

Kongen har heldt slette Humores i ham; det er det Sande ved Sagen.

Pistol.

Nym, Du har Sandhed talt, hans Hjerte det er brudt og repareret.

Nym.

Kongen er en god Konge; men man maa tage det som det falder. Der er forskjellige Humeurer og Spring hos ham.

Pistol.

Kom, lad os condolere Ridderen! thi nu saa fromt som spæde Lam vi leve.

(De gaar.)

Anden Scene.

Southampton. Raadsalen.

Greter træder ind med Bedford og Westmoreland.

Bedford.

Ved Gud! hans Raade alt for dristig er, hvis de Forrædere endnu han troer.

Greter.

De vorde fængslede om foie Tid.

Westmoreland.

Hvor glat og sledst gebærde de sig ei!
som Underdanighed sad dem i Hjertet,
af Bergersind og Kongetroskab kronet.

Bedford.

Kongen opsnappet har en fuld Beretning
om deres hele Plan; det dem ei ahner.

Greter.

Nei; men at Kongens Sovestammerat,
den Mand, med Gunst og Naade overvældet,
at han for fremmed Guld saa sælge skulde
sin Fyrstes Liv til Drab og Høiforraad! — —

(Klang af Trompeter. Kong Henrik træder ind med
Scroop, Cambridge, Grey, Lorder og Følge.)

Kong Henrik.

Nu har vi gunstig Veer og vil ombord.
Mylord af Cambridge, — kjære Lord af Masham,
og I, min vakkre Ridder, — sig mig nu:
troer I ei, at de Følk vi føre med os,
vil Bei sig gjennem Frankrigs Styrke bane,
og fuldelig tilendebringe Sagen,
hvorfor vi har forsamlet dem i Hærmagt?

Scroop.

Bisnoks, min Konge! naar hver gjør sit Bedste.

Kong Henrik.

Det troer jeg vist; thi jeg er sikker paa,
vi føre herfra med os intet Hjerte,
som jo i renest Samklang slaaer med vores;
og efterlade intet Hjerte her,
som ønsker jo os Held og Seir maa følge.

Cambridge.

Aldrig var Fyrste frygtet meer, meer elsket,
 end Eders Majestæt; jeg troer ei nogen
 i Riget sidder sorgfuld og misnoiet
 i Eders Regimentes milde Skygge.

Grey.

Selv de, som vare Eders Faders Tjender,
 har honningsvædet Galden, og Jer tjene
 med Hjerter, dannede af Pligt og Trofskab.

Kong Henrik.

Thi har vi stor Grund til Taknemmelighed,
 og skal for glemme vor Haands Tjeneste,
 end Gjengjæld for Fortjeneste og Dyd,
 alt som dens Størhed og dens Værd udfordrer.

Scroop.

Saa Tjenesten med Kjempekraft skal stræbe,
 og Møie skal oplive sig med Haab om
 at tjene Eders Naade idelig.

Kong Henrik.

Det haabe vi. — — Dnkle af Greter,
 giv løs den Mand, der fængslet blev i Gaar,
 som skjeldte vor Person; thi vi betænke,
 at Overflod af Viin ophidsed' ham;
 nu, han besinder sig, er ham tilgivet.

Scroop.

Det Naade er, men og formegen Tryghed;
 straf ham, min Konge! at ei slikt Exempel
 paa Mildhed flere slige Feil skal avle.

Kong Henrik.

O lad os desuagtet vise Naade!

Cambridge.

Det kan og Eders Høihed, og dog straffe.

Grey.

Stor Naade er det om ham skænkes Livet,
naar først han strengelig er bleven tugtet.

Kong Henrik.

Al! Eders Kjærlighed og Omfjerg for mig
er svære Benner mod den arme Stakkell. —
Maae vi ei lukke Diet for en Smaaaseil,
begaaet i Ruus; med hvilket Straffeblik
skal vi da see, naar Høisforræderi
staaer for os tygget, svelget og fordoiet?
Alligevel vi lade hiin Mand løs,
skjendt Cambridge, Scroop og Grey — af kjærligst
Omhu

og emmest Baretægt for vor Person,
vil han skal straffes. — Nu til de franske Sager;
Hvo ere de, hvem Fuldmagt nys meddeelt?

Cambridge.

Jeg een, min Kongel!
J bed mig at begjære den i Dag.

Scroop.

Saa bed J ogsaa mig, min naadige Herre!

Grey.

Og mig, min kongelige Herfker!

Kong Henrik.

Nu, Richard, Grev af Cambridge, der er Eders! —
Der, Mylord Scroop af Masham; — og Hr. Ridder
Grey af Northumberland, den er til Eder. —
Læs dem, og seer, jeg indseer Eders Værd! —
Lord Westmoreland og Dnkel Greter,
vi gaae ombord i Nat! — Hvad nu J Herrer?
Hvad sees i hvers Papir, hvorved hver taber
sit Ansigts Rødme? — See hvor de forvandles!
hver Kind er hvidt Papir. — Hvad staaer da der,

som skræmmer saa og jager Eders Blod
fra Eders Nafn?

Cambridge.

Jeg tilstaaer min Brøde,
og bøier mig for Eders Høiheds Naade.

Grey og Scroop.

Den alle tillidsfuldt vi haabe paa.

Kong Henrik.

Den Naade, som nys leved' i vort Bryst,
er undertrykt og dræbt ved Eders Naad.
Skam Jer og vover ingen Lyd om Naade;
thi Eders Grunde vende sig imod Jer,
liig Hunden, der sin Herre jenderslider. —
Seer Tyrster, og I adle Pairs! seer her —
vort Englands Uffkum. Mylord Cambridge! her —
I veed hvor redbon vort Venstab var
til at tilstaae ham, at forsyne ham
med hvert et Fortrin, som tilkom hans Vre;
og denne Mand har for saa slette Kroner
slet sammensvoret sig med Frankrigs Rænker,
for os at myrde her i Hampton. — Him,
vor Gudhed mindre skyldig ei end Cambridge,
det samme svoret har. — — Men, o Lord Scroop!
hvad skal jeg sige Dig; Du grusomme,
Du vilde, utaknemmlige Uhyre!
Du Nøglen har til alle mine Naad,
Du kjendte selve Bunden i min Sjæl,
Du kunde fast til Guld mig have myntet,
hvis til Din Binding Du mig vilde loffet?
Er det da muligt, at en fremmed Sold
af Dig en Gnist af Dndt uddeage kunde,
som sveed mig blot et Haar? Det er saa sølsomt,
at skjendt dets Sandhed stikker frem saa stærkt
som Sort paa Hvidt, vil knap mit Die see det.

Forraderi og Mord holdt stedsse sammen,
 ret som et Spand af Djævl, santmensverne,
 og saa plumpst virkende i simplest Sag,
 at over dem Forundring ei streg op;
 men Du, tvert mod alt Forhold, lader Studsen
 her følge paa Forraderi og Mord;
 og hvo endog den trædste Djævel var,
 som virked' saa forvendt paa Dig, har Helved
 eenstemmig udraabt ham til Mesterdjævel;
 de andre Djævl, som Forraderi
 indskyde, flikke dog Fordommelsen
 med skjenne Lapper, og med Billeder,
 som Fromheds falske Helgenstin den laaner;
 men han, Dig stemte, bød Dig stande op,
 og gav Dig til Forraderi ei Grund,
 undtagen den: „Forraderang han gav Dig;“
 hvis denne Dæmon, som bedrog Dig saa,
 gif med sin Løvegang al Verden rundt,
 han vendte hjem til øden Tartarus,
 han sagde Regionerne: — „ei vinder
 jeg Sjæl saa let som denne Engelskmands.“
 O hvi har Du med Mistro saa forgiftet
 den søde Tillid! — Lader Een ret trofast?
 Saa lod og Du. Han synes lærd, alvorlig?
 Saa syntes Du. Kom han af Adelsæt?
 Det kom og Du. Han lader from, gudsfrygtig?
 Saa lod og Du; og er han tarvelig,
 fri fra grov Lidenskab saavel i Brede
 som Munterhed og Fryd; og fast af Aand;
 af Blodets Strøm uroffet; smykket, prydet
 med rige Gaver; derhos skjønt besfeden;
 ei troende sit Die uden Dret;
 og Ingen troende, før han holdt Prøve? —
 Saa reen, saa høist fuldkommen syntes Du;
 thi efterlod Dit Fald nu et Slags Plet,

som bedst begavet Mand selv vil betegne
med et Slags Mistro. — Jeg vil græde for Dig;
thi see, Dit Oprør synes mig at være
et andet Syndesald. — Klar Broden er;
J fængsle dem, for at tilsvare Loven;
og Gud friskjende dem for deres Ranker!

Greter.

Jeg fængsler Dig for Høisrødderi ved Navnet Ri-
chard, Greve af Cambridge.

Jeg fængsler Dig for Høisrødderi ved Navnet Henrik
Lord Scroop af Masham.

Jeg fængsler Dig for Høisrødderi ved Navnet Tho-
mas Grey Ridder af Northumberland.

Scroop.

Retfærdigt Gud vor Plan har bragt for Lyset;
min Feil mig smerter mere end min Død!

Jeg beder Eders Høihed hiin tilgive,
endssjendt mit Legem nu dens Priis betaler.

Cambridge.

Hvad mig angaaer — ei Frankrigs Guld mig loffed;
endssjendt jeg antog det som en Bevæggrund,
til snarere mit Anslag at udføre.

Men lovet være Gud, som hindred' det;
jeg i min Lidelse derved skal frydes,
og bede Gud og Jer tilgive mig.

Grey.

Aldrig kan trofast Undersaat meer glædes,
naar farligt Høisrødderi opdages,
end nu jeg i mit Hjerter glæder mig,
da fra en Helvedudaad jeg forhindres;
min Feil tilgiv; men ei mit Legem, Herre!

Kong Henrik.

Gud albarmhjertige friskjende Eder! —

Hør Eders Dom: J har Jer sammensvoret
imod vort kongelige Liv, i Ledtog
med vor erklærte Fjende, af hans Kister
modtaget Guld-Haandpenge paa vor Død.

J Eders Konge vilde have solgt
til Morderkniv; hans Prinds'er og hans Pairs
til Slaveri, hans Folk til Tryk og Haan;
hans hele Land til Ddelæggelsen.

Hvad vor Person angaaer, ei Hvern vi attraa;
men vi vort Rigets Sikkerhed maa pleie,
hvis Fald J søgte; thi til Rigets Love
vi overgive Jer. Gaaer derfor hen

J arme Syndere, til Eders Død,
hvis Bitterhed Gud af sin Naade give
Jer Daalmod til at døie, og sand Anger
for Eders svare Brøde! — for dem bort!

(de Sammensvorne gaae under Bagt.)

Dg nu til Frankrig, Lorder! hvilket Tog
skal være ærefuldt for os som Eder.

Vi nære ingen Tvivl om Krigens Held;
da Gud saa naadig har ført frem for Lyset
det Heiserraad, som lured' paa vor Vel,
for strax at standse os, saa troe vi fast,
hver Hindring paa vor Bane jernet er.

Thi, kjære Landsmand! op! lad os betro
vor Magt i Herrens Haand, og usfortøvet
den føre til vort Værks Guldbyrdelse.

Blink da til Sees! — Heit tone Malmets Tunge.
Gi Englands meer, bli'er jeg ei Frankrigs Konge.

(de gaae.)

Tredie Scene.

London. Madam Raskenfarts Huus i East-cheap.

Pistol træder ind med Madam Raskenfart,
Nym, Bardolph og Drengen.

Mad. Raskenfart.

Jeg beder Dig, sukkersøde Mand; lad mig dog
følge Dig til Staines.

Pistol.

Nei, thi mit tappre Hjerte skriger i mig! —
Bardolph, fat Mod! — Nym, væk Din Praleraare;
Dreng! Modets Berster reis! thi død er Falstaff;
og derfor maae vi skrige Al og Bee!

Bardolph.

Jeg var tilfreds jeg var hos ham, hvor han
saa er, enten i Himmel eller i Helvede!

Mad. Raskenfart.

Nei, sikkerlig, han er ikke i Helvede; han er i
Arthurs Skjød, dersom nogentid Nogen gik til Arthurs
Skjød. Hans Endeligt var deiligt, og han gik hen
saa stille, som et Barn i sit Christentoi; han foer he-
den netop mellem Tolv og Et, just som Ebbe og
Flod skulde skifte; thi da jeg saae ham pille i Læge-
nerne, og lege med Blomster, og smile til sine Fin-
gerender, saa vidste jeg han havde kun stakket Bei til-
bage; for hans Næse var saa spids som en skaaren
Pen og han snakkede vildt om grønne Marker. Nu,
Sir John! sagde jeg, Ih, Mand! vær ved godt Mod!
Saa udraabte han: Gud! Gud! Gud! tre eller fire
Gange; for nu at troste ham, sagde jeg, han skulde
ikke tænke paa Gud; jeg haabede, han endnu ikke
havde nødig at pine sig med deslige Tanker. Derpaa
bad han mig lægge ham flere Klæder over Fødderne;
jeg stak min Haand ind i Sengen og sølte paa dem,

og de vare saa kolde som en Steen; derpaa følte jeg til hans Knæ, og saa immer høiere og høiere opad, og hver Ting var saa kold som en Steen.

Nym.

Der siges, at han gjorde et Udraab over Sæk.

Mad. Raskenfart.

Ja, det gjorde han.

Bardolph.

Og over Fruentimmer.

Mad. Raskenfart.

Nei, det gjorde han ikke.

Drengen.

Jo, det gjorde han, og sagde, de vare Djæble med Kjød og Been.

Mad. Raskenfart.

Ja Kjød kunde han aldrig lide, og Been endnu mindre.

Drengen.

Han sagde engang, at Djævelen vilde faae ham i sine Kloer for Qvinderne's Skyld.

Mad. Raskenfart.

Ja, paa en Maade berørte han rigtignok Fruentimmerne; men da var han rheumatisk, og talte om den babiloniske Gore.

Drengen.

Gusser I ikke, han saae en Leppe sidde paa Bardolph's Næse; og han sagde, det var en sort Sjæl, der brændte i Helvedes Ild.

Bardolph.

Nu, det Brænde er til Ende, som vedligeholdt denne Ild; det er al den Rigdom, jeg samlede i hans Tjeneste.

Rym.

Skal vi bryde op? Kongen er vist allerede borte fra Southampton.

Pistol.

Kom, lad os gaa! — Min Slut, giv mig Din Læbe.
Pas paa mit Hundsgeraad og min Besætning.
Adlyd Fornuft! „Drik og betal!“ er Løsnet;
Tro Ingen!

En Ged er Straa, og Tro og Love Vasler,
og Grihan er den bedste Hund, min Hene!
thi lad caveto være Din Raadgiver.

Ler Dine Dines Perler! — Vaabenbrødre!
Afsked til Frankrig! Gutter! for som Igler
at suge, suge Blod, det rene Blod!

Drengen.

Og det er kun usund Tode, siger man.

Pistol.

Rør hendes blide Mund, og derpaa Marsch!

Bardolph.

Farvel, Vertinde!

(kysser hende.)

Rym.

Jeg kan ikke kysse; det er just Humeuret ved
det; men farvel!

Pistol.

Viis Dig i Huset flink! Hold tæt! saa jeg Dig hyder.

Mad Raskens fart.

Farvel! Adieu!

(de gaae.)

Fjerde Scene.

Frankrig. Sal i den franske Konges Pallads.

Kong Carl af Frankrig træder ind med Følge.

Dauphin, Hertugen af Burgund, Con-
netablen og flere.

Kong Carl.

Saa rykker Englands Hærmagt da imod os;

og meer end Alt det os paaligger nu,
 at stille kongeligt os frem til Forsvar.
 Thi skal Hertugen af Berry, af Brabant,
 af Orleans, Bretagne, gaae i Marken —
 og I, Prinds Dauphin, — med al mulig Hast,
 for vore Fæstninger paany at styrke
 med Folk af Mod og sikke Forsvarsmidler;
 for England styrter frem saa rast og vild
 som Havets Bølge mod en Maelstrøms Svalg.
 Thi sommer os al den Forsynlighed,
 som Frygten lærer af mangt friskt Exempel,
 det uheldsvangre og forsejnte England
 paa fransk Bund efterlod.

Dauphin.

Min høie Fader!

Det rigtigt er, vi væbne os mod Fjenden,
 thi Fred selv bør ei sløve saa et Rige,
 (skjøndt ei der hystedes om Krig og Trist)
 at Mynstring je, og Landeværn og Væbning
 forsamles, drives, og vedligeholdes,
 som Krig for Derren stod. Thi siger jeg,
 det rigtigt er, vi alle drage ud,
 for Frankrigs svage Dele at besee,
 det lad os gjøre uden Skin af Frygt;
 saa lidt, som om vi havde hørt at England
 sig loved' til en morisk Dands til Pindsen;
 thi kun til tom Pragt Englands Throne staaer;
 dets Spiir, min Konge! saa fantastisk fores
 af en ukyndig, vild og svimmel Ungling,
 at Frygt ei følger det.

Connetablen.

O tie, Prinds Dauphin!

I tager mægtigt feil af denne Konge.
 Sporg, Eders Naade, blot Gesandterne, —

med hvilken Heihed han vort Budskab hørte,
 hvor rigt med ædelt Raad han er forsynet,
 hvor blid, naar han modsiges, og derhos
 hvor frygtelig i sin Beslutnings Fasthed. —
 Og I vil see hans fordums Vildskabsliv
 kun Idresiden var af Romas Brutus,
 der skjulte Klogskab under Narrekappe;
 som Gartneren med Møg de Rødder skjuler,
 der skulle skyde først og vende lækkrest.

Dauphin.

Saa er det ikke, min Hr. Connetable!
 men det ei skader, om vi troe det saa,
 hvor det om Forsvar gjælder, er det bedst,
 at troe sin Fjende stærkere end han synes,
 ret Maal og Forhold derved naaer vort Forsvar,
 som, hvis det svagt og karrikt rustes sig,
 er Snier liig, der for lidt Toi at spare,
 bedærver Kjolen.

Kong Carl.

Vi troe Henrik stærk,
 og Prindsen! rustes Eder stærkt mod ham.
 Hans Fædre har bespiist sig med vort Kød,
 og han nedstammer fra hiin blodige Linie,
 der os paa Hjemmets Dei og Sti har jaget;
 det vidner vor for mindesværdige Skam,
 hiin Dag, da Cressy's Banheldsslag blev kjæmpet,
 og alle vore Prindsen fangne af
 hiint sorte Navn, Eduard, den sorte Prinds
 af Wales; mens hans bjerghøie Fæder stod
 høit paa et Bjerg, med Solens Straaler kronet,
 og saae sin Heltesæd, og saae med Smil,
 han sendersleed Naturens Værk, og skjæmmed'
 de Billeder, som Gud og franske Fædre
 skabte i tyve Aar. Han er en Green

af hiin feirfronte Stamme; lad os frygte
den ham medfødt Heltekraft og Skjæbne.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Gesandtere fra Henrik, Englands Konge
begjere at staae frem for Majestæten.

Kong Carl.

Vi strax vil høre dem. — Gaae, seer dem ind.

(Budet og nogle Hofmænd gaae ud.)

J seer, man hedser stærkt paa denne Jagt.

Dauphin.

Vend Jer, og Jagten stands! thi feige Hunde
mest bruge Munden der, hvor Vildt, knap truet,
alt flyer. Vær kort, min ædle Herre Konge!
mod disse Engelskmænd, og lad dem vide,
for hvilket Monarki J Hoved er.
Selvfjærlighed er ei saa lav en Synd,
som Selvtilfidsfattelse, min Konge!

(Hofmændene komme tilbage med Greter og Følge.)

Kong Carl.

Fra vores Broder England?

Greter.

Just fra ham;
og saadan Eders Majestæt han hilser.
J den almagtige Guds Navn han fordrer,
at J afferer Jer og lægger hen
en borget Heihed, som ved Himlens Gave,
Natur- og Folke-Ret tilkommer ham
og Arvinger; og det er nemlig Kronen,
og alle Herligheder, som tilhøre
(ifølge Sæd og Skik og Tidens Bud)
den franske Krone. Paa det J kan vide,
at denne Paaastand ei er vrang, lovstridig,

ei i mølædt Arkiv fra Oldtid funden,
ei heller raaget frem af Glemsels Støv,
han sender dette vigtige Slagtrejster,

(han overrækker et Papir.)

i hver en Green klart og bevisende,
og beder Jer betragte dette Stamtræ.
Og naar I finder, han nedstammer lige
fra ham, som størst var blandt hans store Fædre,
Edward den Tredie, han byder Eder
nedlægge Kronen, den I uretmæssig
forholder ham, den fødte, sande Eier!

Kong Carl.

Hvad følger ellers?

Ereter.

Ellers blodig Tvang;
thi skjultes Kronen end i Eders Hjerte,
han der den søgte. — Derfor kommer han
i vildest Storm, i Torden og i Jordstjælv,
en Zeus liig, (glipper Tordring, vil han tvinge!)
og byder Jer, ved Guds Forbarmelse!
at afstaae Kronen, og forbarmes over
de Stakler, efter hvem den hungrige Krig
sit Gab alt aabner; og paa Eders Hoved
han kaster Enkers, Faderløses Taarer,
de Slagnes Blod, forladte Moers Jamren
for Mand, for Fædre og Trolovede,
som skal i denne Tvistighed opluges.
Det er hans Paastand, Trudsel og mit Budskab;
hvis ei Dauphin just er tilstede her,
til hvem jeg særskilt Hilsen har at bringe.

Kong Carl.

Hvad os angaaer, vil vi det overveie;
i Morgen skal I bringe fuld Bescjed
til England hjem.

Dauphin.

Dg hvad Dauphin angaaer,
da staaer han her. Hvad sender England ham?

Greter.

Haan, Trods og Ringeagt, ja selv Foragt,
og Alt, hvad ei den store Sender er
usømmende at nærne, værd han troer Jer!
Det er min Konges Ord: hvis Eders Fader ei,
ved fuldelig hver Paastand at opfylde,
den bitter Spot forføder, I ham sendte,
da kræver han Jer til slikt glohedt Regnskab,
at hver en Hule, hver en buget Hvalving
i Frankrig skal af Eders Spot gjenlyde,
og Eders Haan betale Jer tilbage
i Gjengjæld af hans Styffers Tordenstræld.

Dauphin.

Siig, hvis min Fader gunstigt Svar mon give,
det mod min Villie er; thi jeg vil Intet,
undtagen Tvist med England; derfor sendte
jeg ham Pariserboltene som Gaver,
der passe til hans Ungdom og hans Daarskab.

Greter.

Dg derfor skal Pariserlouvre zittre,
var det end Dronning blandt Europas Hoffer!
Dg troe mig, I vil finde mægtig Forskjel
(hvad vi hans Undersaatter fandt med Undren)
imellem det, hans yngre Dage loved',
og dem han styrer nu; hver Stund han veier
nu paa et Haar; i egne Nederlag
vil I det see, hvis han i Frankrig tøver.

Kong Carl.

I Morgen skal I høre vores Mening.

Greter.

Affærdiger os flux, at ei vor Konge

selv kommer her og spørger, hvi vi nøle,
thi han har allerede Fod i Landet.

Kong Carl.

J snart affendes skal med billigt Forslag.
En Nat er kun et Aandedrag, for kort til
i sligt et stort Unliggende at svare. —

(de gaae.)

Credie Akt.

Chorus træder ind.

Chorus.

Saadan paa indbildt Binge Scenen rast
henslyver, med ei mindre Hurtighed
end Tankens. Troer, J Kongen saae, stærkt rustet,
fra Hamptonbro sin Kongemagt indskibe;
mens Flaadens Silkeseil fra høien Naa
oppvisted' Kjoling til den unge Phobus! —
Med Phantasten leeg; og see i den
Skibsdrenge entre op i Tov og Taffel,
hør Pibens Skingren bringe Orden i
forvirret Lyd; seer Seilets Liin, høit baaret
af Vinden, som usynlig sig fremsniger,
i Havets Plougmark svare Kjøle trække,
og lyde Bryst mod braden So. O tank blot,
J staae paa Stranden, og J see en Stad
hen over lette Bolger dandsende;
saa majestætisk sees den Orlogsmagt,
som styrer Cours ad Harfleur. Følger, følger!
Nagl Jer i Tanken fast til Flaadens Roer,
forlader England stille som en Midnat,

af Gubber, Børn og gamle Qvinder vogtet,
 hvis Kraft og Marv deels svandt, deels ei er modnet;
 thi hvo er den, hvis Hage er beriget
 blot med eet Duun, og ei vil følge med
 hiin høistudvalgte Ridderhær til Frankrig?
 Trist op! og seer i Tanken en Beleiring!
 seer paa Lavetterne Kartover gabe
 med Dødsbælg mod det stærkt berendte Harsleur!
 Sæt, Frankrigs Sendebud tilbage kommer,
 og melder Henrik: — Kongen ham tilbyder
 sin Datter Catharina, og til Udstyr
 et Par smaa, magre Hertugdømmer med.
 Slikt Tilbud smager ei; flur Kanoneren
 med Lunten rører Helvedeskartoven

(Krigsbulder og Raab, Kanoner løsnes.)

til Knuds og Drabning. Værer os blot hulde;
 hvad Scenen skorter, tank Jer det tilfulde!

(gaaer.)

Første Scene.

Frankrig. For Harsleur.

Vaabenbulder. Kong Henrik træder ind, fulgt af
 Greter, Bedford, Gloster og Soldater med
 Stormstiger.

Kong Henrik.

End cengang op i Breschen, fjære Venner!
 hvis ei, da stuver den med vore Liig!
 I Fredstid klæder Intet saa en Mand
 som Udmyghed og blid besfeden Stillehed;
 men naar Krigsstormen blæser i vort Dre,
 da efterligner Tigern i Udsfærd.
 Spænd Senerne, stævn Blodet frem og skjul
 Naturens Mildhed med vild, rædsom Råsen;
 laan Diet saa et Rædselsblik; det stirre

ud gjennem Pandens Skjudehuller, liig
 Kartovens Malmfølg; Brynet rage frem
 derover, truende forfærdeligt
 som et hensmildret Fjeld, der vidt ud hænger
 over brøstfældig Grundvold, den det vilde
 umættelige Hav har skyllet i sig.
 Nu Tander skjær, spíl Næseborer vidt;
 hold Manden, og pust op hver Gnist af Liv
 i Ild og Blus! — Frem, fremad, Englands Adels,
 hvis Blod udsprang af Faderheltelander,
 af Fædre, der, enhver en Alexander,
 her fægtet har fra Daggrø og til Dvalden,
 og først stak Sværd i Balg, naar Stridsgrund mangled'.
 Banærer Eders Mødre ei; bevist nu
 at de, I kaldte Fædre, avled' Eder!
 Nu Mynstre vær for meer grovblodige Følk,
 og lær dem krige! — Og Du, vakkre Landværn!
 hvis Lemmer vorte ud i England, viis os
 nu Fædremerkens Kraft; o lad os sværge,
 Du var Din Pleie værd; det ei omtvivles;
 thi Ingen af Jer er saa lav og ussel,
 at han jo bærer ædel Glands i Diet.
 Jeg seer Jer staae, Jagthunde liig i Vinen,
 paa Ansats gridske; alt er Bildtet reist;
 følg Eders Mod, og i Stormløbet raaber:
 „Vær Gud for Henrik! England! og Sanct Georg!“
 (De gaar ud. Baabengny og Kanontorden.)

Anden Scene.

Samme Steds.

Tropper gaar over Skuepladsen. Derpaa træder
 Nym, Bardolph, Pistol og Drengen ind.

Bardolph.

Frem, frem, frem, frem, frem! til Breshen, til
 Breshen!

Nym.

Her, Corporal! holdt! Smækkene ere for hede;
og hvad mig angaaer, har jeg kun et Liv at miste.
Humeurret i det Hele er for hedt; det er det rigtige
Omqvød.

Pistol.

Et herligt Omqvød! See her vrimler af Humeurer;
Smæk gives og Smæk faaes; og Guds Vasaller dratte;
og Sværd og Skjold
paa blodig Vold
faaer Evigheds Verom.

Drengen.

Jeg vilde ønske, jeg sad i et Ohuus i London.
Jeg vilde give hele mit Verom for en Pot Ol og
Sikkerhed.

Pistol.

Sligemaade! —
hvis Dnsker kunde nytte mig,
mit Forsæt vist ei glipped' mig,
men didhen flux jeg foer.

Drengen.

Saa reent ud og grant,
dog ikke saa sandt,
som Tuglen synger paa Qvist.

(Fluellen træder ind.)

Fluellen.

Guts hellige Blod! op til Prescherne, I Slynge-
ler! vil I ikke op til Prescherne?

(han driver dem afsted.)

Pistol.

Vær naadig, store Helt! mod Stovets Born!
Din Råsen dæmp, dæmp Din mandhaftige Råsen!
Din Råsen dæmp, Du store Helt!

min Triffthyr! dæmp den blot, og vær os blid, min
Putte!

Nym.

Det er gode Humeurer! — Jeres Tre sætter
Folk kun i slet Humeur.

(Nym, Pistol og Bardolph gaar; Bluelien følger dem.)

Drengen.

Saa ung end jeg er, har jeg anstillet mine
Betragtninger over disse tre Pralhanser. — Jeg tje-
ner dem som Dreng alle tre; men alle tre, om de
vilde tjene mig, kunde ikke være Mand for mig; thi
sandelig tre saadanne Narrisasser kan ikke beløbe sig
til een Mand. Hvad Bardolph angaar — saa er
hans Hjerte ligesaa lille, som hans Næse er stor; des-
aarsag lugter han nok Krudtet, men han fægter ikke.
Hvad angaar Pistol — da har han en Tunge som
en Ragnekniv, men et Sværd, som aldrig kommer af
Balgen, hvorfor han kun ogsaa brækker Halsen paa
Bers, men beholder sit Bærg heelt. Hvad Nym an-
gaar — han har hørt, at Mand af saa Død ere de
djerveste, og derfor læser han ikke engang sin daglige
Ben, paa det man ikke skulde ansee ham for en Cu-
jon; men hans saa flette Død ere parrede med lige-
saa saa gode Gjerninger; thi han stødte aldrig noget
Menneske for Hovedet undtagen sig selv, og det var
imod en Wandpost, da han var drukken. De stjæle
alt hvad det skal være, og det kalde de — Handels-
speculation. — Bardolph stjæl et Futteral til en Luth,
har paa det tolv Miles Wei, og solgte det for tre
Styver. Nym og Bardolph ere Fostbrødre i Napse-
ri, og i Calais stjæl de et Stykke Reeb, hvoraf jeg
strax saae, at de tragtede efter Høihed til Slutning.
De ville gjøre mig ligesaa bekendte med Folks Lem-
mer, som deres Handsker og Tørklæder; hvilket er

fornærmende for min Mandighed; thi hvis jeg skulde tage af en Andensomme og putte det i min, var det jo aabenbare at stifte noget iommen. Jeg maa forlade dem og være mig om en bedre Tjeneste; deres Lumpneri er min svage Mave imod, og jeg kan ikke beholde det i mig.

(gaaer.)

(Bluellen kommer tilbage, strax derpaa Gower.)

Gower.

Captain Bluellen! J maae strax komme til Minerne; Hertugen af Gloster vil tale med Jer.

Bluellen.

Til Minerne? Siig J til Hertugen, at det er ikke saa rart at komme til Minerne; for, seer J, Minerne ere ikke accorderende med Krigsdisciplinerne; Concavitaten derudaf dem er ikke tilstrækkelig; thi seer J? Adversarius (hvilket J, seer J, udsørligere kan udføre for Hertugen) har gravet sig fire Alen under Contraminerne. Ved Hiesus! troer jeg ikke, han vil plæse os alle op til Himmelen, hvis der ikke blive pedre Directioner.

Gower.

Hertugen af Gloster, som er Overbefalingsmand ved Beleiringen, lader sig styre ene og alene af en Irlander, en meget tapper Herre, min Sjæl!

Bluellen.

Det er Capitain Macmorris, er det ikke?

Gower.

Jeg troer det er ham.

Bluellen.

Ved Hiesus! Han er det største Usen i Guds Rige, det vil jeg pevidne lige i hans Kneppelspart; han haver ikke mere Directioner i Krigens sande Di-

discipliner, seer J, udaf de romerske Discipliner, end en Hundehvalp.

(Macmorris og Jamy træde ind i Baggrunden.)

Gower.

Der kommer han og den skotske Captain, Captain Jamy er med.

Fluellen.

Captain Jamy er en forunderlig præv Herre; det er vist; og af stor Færdighed og Kundskab i de gamle Krige, efter min særdeles Kundskab til hans Directioner. Ved Giefus! han vil forsvare sit Argument saa godt, som nogen militairist Mand i Verden, hvad Disciplinerne i Romernes gamle Krige sig anpelanger.

Jamy.

Jeg siger godt Dag, Captain Fluellen.

Fluellen.

Gud være med Jeres Velspyrdighed, pedsteste Captain Jamy.

Gower.

Hvad er det, Captain Macmorris? har J forladt Minerne? Har Skandsegraverne opgivet Arbeidet?

Macmorris.

Ah! ved Christi Jesus! de'r slet gjort. Arbeidet de'r opgivet, Trompetet blæser til Retirade. Ved mit Haand, og ved min Faders sin Sjæl, sværger jeg, Arbeidet hun er slet gjort; d'er overgivet; jeg vilde have blæst Staden op i mindre end en Time, ja see, saa sandt Christi hjælpe mig. D! d'er slet gjort; d'er slet gjort; ved mit Haand, d'er slet gjort!

Fluellen.

Captain Macmorris, jeg peder Jer nu, vil J værdiges mig, seer J, nogle saa Disputationer med Jer, tildeels perørende eller anpelangende Krigens

Discipliner i de romerske Krige, i ordentlig Disputa-
tion, og venskabelig Communication, deels for at pe-
styrke min Mening, og deels, seer J, for at retfær-
diggjøre min Dom anpelangende Directionen af den
militairiske Disciplin; dette er Hovedpunctet.

Jamy.

Det vil være meget goot, min Dro! beffe J
gote Captainer, of jeg skall, med Eders Tilladelse, of-
saa komme frem med mine Arkumenter; det skal jeg,
min Dro!

Macmorris.

D'er intet Tid til Discoureren, saa sandt hjælpe
mig Chriss! Dagen er heedt, og Veiren, og Krigen
og Kongen og Hertugerne; d'er intet Tid til Discou-
reren! Stedet bliver berendt, og Trompeten hun kal-
der os til Breshen; og vi snakke, og ved Chriss! vi
gjøre ingenting. D'er Skam for os alle, saa sandt
hjælpe mig Gud! D'er et Skam at staae stille; d'er
Skam ved mit Haand! og d'er Struber at overskjære,
og Arbeid at tage Haand i, og der bliver ingenting
gjort, saa sandt hjælpe mig Chriss!

Jamy.

Bed Guds Sacrament! for disse mine Gine lække
sig til at sofe, vil jeg gjøre goot Tjeneste; eller of
vil jeg lifke i Jorten, ja! eller gaae i Døten. Of
jeg vil betale saa tappert, som jeg det kan; det vil
jeg vist; dette er Summa Summarum derudaf. Min
Dro! jeg havde gjerne hørt en Disput iblandt Jer
befke.

Fluellen.

Captain Macmorris! jeg tænker, seer J, under
mulig Berigtigelse af Eder, at der ikke ere mange udaf
Eders Nation.

Macmorris.

Udaf min Nation? Hvad er min Nation? D'er

en Slynge, og en Horeunge, og en Skurk, og en Kjeltring? Hvem snakker om min Nation?

Fluellen.

Seer J, hvis J tager Sagen anderledes, end den var meent, Captain Macmorris, skulde jeg muligen troe, at J ikke pegegnede mig med den Høflighed, som J fornuftigviis purde pegegne mig med, seer J, saasom jeg er ligesaa prav en Mand som J, paade i Krigsdisciplinen, og hvad min Fødsels Herkomst samt andre Particulariter sig anpelanger.

Macmorris.

Jeg veed ikke, at J er saa brav en Mand, som jeg; saa sandt hjælpe mig Chriss, jeg vil afkappe Jer Eders Hoved.

Gower.

J begge gode Herrer! J misforstaae hinanden.

Jamy.

Au! det er en garstig Feil!

(Der blæses til Parlementering.)

Gower.

Trompeten siger os, at Staden forlanger en Samtale.

Fluellen.

Captain Macmorris! naar engang en mere pedre Leilighed attraaes, seer J, saa vil jeg sige Eder, at jeg kjender Krigens Discipliner; og dermed Punctum! (de gaae.)

Tredie Scene.

Sammestedt. Udenfor Harsleurs Porte.

Commandanten, og nogle Borgere paa Murene de engelske Dropper nedensfor. Kong Henrik træder ind med sit Følge.

Kong Henrik.

Hvad har nu Stadens Commandant besluttet?

For sidste Gang tilstaae vi Jer Samtale;
 thi overgiv Jer til vor bedste Naade,
 eller, som Folk, stolt' af at lægges øde,
 os til det Værste ægg! thi saa sandt jeg Soldat er,
 (en Titel, der mig synes bedst mig sommer)
 begynder jeg paany Beshydningen,
 jeg slipper ei det alt halvbundne Harsleur,
 for det begravet ligger i sin Aske.
 Tillukte werde alle Naadens Porte,
 mordtørstig Kriger — raa og haard af Hjerte —
 skal i blodstænkte Hænders Frihed rase
 med en Samvittighed saa viid som Helved',
 og, Græs liig, Eders Moer og Spæde meie.
 Hvad bryder det da mig, om Krigens Dæmon,
 med Glammer smykket liig Belzebub,
 med sit besmurfte Mafyn gjer hver Udaad,
 som Ddelæggelse og Plyndring følger?
 Hvad bryder det mig, naar I selv er Marsag,
 at Eders rene Moer falde i
 den brunstige og stærke Voldtagts Arme?
 Hvad Lemme kan vel holde frækken Dndskab,
 naar ned ad Bjerget i Gallop den farer?
 Saa hensigtsløs vort Herreord vi spille
 paa Krigeren, naar han i Plyndring raser,
 som om vi sendte Bud til Leviathan
 og bed den gaae i Land. Thi, Mænd af Harsleur!
 forbarmes over Eders Stad og Folk,
 mens end min Hær mon lystre mine Bud;
 mens Naadens kjelige og blide Vind
 endnu bortdriver Dræbnings, Plyndrings, Dndskabs
 pestsvangre og væmmelige Stormsky.
 Hvis ei, da seer paa Stand den blodige,
 den blinde Stridsknægt med sin fule Haand
 sebudle Lofferne af Eders Moer,
 mens deres Angstskrig svingrer høit mod Himlen!

Seer Eders Fædre slægt ved Solverskjægget
 og sneehvid Jøse knust mod Væg og Mmur,
 de nøgne Spæde spiddede paa Piler;
 mens Moderraseriets Hylen spalter
 Skyhvælvingen, liig Jodelandets Qvinder
 hist for Herodis blodige Klapjagts Bødler!
 Hvad? Vil I slikt undgaae ved Jer at give?
 Hvad heller værge Jer, og alle slagne blive?

Commandanten.

I Dag er vor Forhaabningstid til Ende;
 Dauphin, hvem vi om Hjælp anraabte, svarer,
 at ei hans Hær end mægtig er at hæve
 sliq svar Beleiring. Derfor, strenge Konge!
 vi til Din milde Naade overgive
 vor Stad og Liv. Drag ind ad vore Porte,
 og skalt og valt med os og hvad er vores;
 thi vi ei længere kan Modstand gjøre.

Kong Henrik.

Mahn' Eders Porte! — Dnkel Greter,
 Drag I i Harsleur ind! der bliver I
 og stærkt befæster det mod Frankrigs Magt.
 Wiis Naade mod enhver. Vi, elskte Dnkel —
 da Vintren kommer paa, og Sygdom vorer
 blandt vores Følk — gaae til Calais tilbage.
 I Nat i Harsleur er vi Eders Gæst;
 i Morgen til Calais vi spore Hest.

(Klang af Trompeter. Kongen, med Følge
 og Krigere drage ind i Staden.)

Fjerde Scene.

Rouen. Et Bærelse i Palladset.

Catharina og Alice træde ind.

Catharina.

Alice, tu as esté en Angleterre, & tu
 parles bien le language.

Alice.

Un peu, madame.

Catharina.

Je te prie, m'enseignes; il faut que j'apprenne à parler. Comment appelez vous la main en Anglois.

Alice.

La main? elle est appelée, *de hand*.

Catharina.

De hand. Et les doigts?

Alice.

Les doigts? ma foy, je oublie les doigts; mais je me fouviendray. Les doigts? je pense, qu'ils sont appelé *de fingres*; ouy, *de fingers*.

Catharina.

La main, *de hand*; les doigts, *de fingres*. Je pense, que je suis le bon escolier. J'ay gagné deux mots d'Anglois vistement. Comment appelez vous les ongles?

Alice.

Les ongles? les appellons *de nails*.

Catharina.

De nails. Escoutez; dites moy, si je parle bien: *de hand*, *de fingres*, *de nails*.

Alice.

C'est bien dit, madame; il est fort bon Anglois.

Catharina.

Dites moy en Anglois, le bras.

Alice.

De arm, madame.

Catharina.

Et le coude.

Alice.

De elbow.

Catharina.

De elbow. Je m'en faitz la repetition de tous les mots, que vous m'avez appris dès a present.

Alice.

Il est trop difficile, madame, comme je pense.

Catharina.

Excusez moy, Alice; escoutez: *de hand, de fingre, de nails, de arm, de bilbow.*

Alice.

De elbow, madame.

Catharina.

O Seigneur Dieu! je m'en oublie; *de elbow.* Comment appelez vous le col?

Alice.

De neck, madame.

Catharina.

De neck; et le menton?

Alice.

De chin.

Catharina.

De Sin. Le col, *de neck*: le menton, *de sin.*

Alice.

Ouy. Sauf vostre honneur; en verité, vous prononcès les mots aussi droits que les natifs d'Angleterre.

Catharina.

Je ne doute point d'apprendre par la grace de Dieu, et en peu de temps.

Alice.

N'avez vous pas déjà oublié ce que je vous ay enseignée?

Catharina.

Non, je reciteray a vous promptement.
De hand, de fingre, de mails —

Alice.

De nails, madame.

Catharina.

De nails, de arme, de ilbow.

Alice.

Sauf votre honneur, *de elbow.*

Catharina.

Ainsi dis je; *de elbow, de neck et de sin;*
comment appelez vous le pieds et la robe?

Alice.

De foot, madame, et de con.

Catharina.

De foot et de con? O seigneur Dieu!
Ces sont mots de son mauvais, corruptible,
grosse et impudique, et non pour les dames
d'honneur d'user. Je ne voudrais prononcer
ces mots devant les seigneurs de France pour
tout le monde. Il faut *de foot et de con*
neant moins. Je reciterai une autre fois ma
leçon ensemble: *de hand, de fingre, de nails,*
de arm, de elbow, de neck, de sin, de foot,
de con.

Alice.

Excellent, madame.

Catharina.

C'est assez pour une fois; allons nous a
disner.

(De gae.)

Femte Scene.

Et andet Bærelse i Palladset.

Den franske Konge træder ind, fulgt af Dauphin, Hertugen af Bourbon, Connetablen af Frankrig og flere.

Kong Carl.

Biskop! han er alt over Sommesloden

Connetablen.

Og sættes der ei med ham, lad os meer ei boe i Frankrig, lad os Alt forlade, og til Barbarer give hen vort Viinland!

Dauphin.

O Dieu vivant! Skal da faa Døiste af os —
ldtommelsen af vore Fædres Bøllyst,
de, vore Imper, i vild Stamme poded',
saadan med eet mod Skyen skyde op,
og deres Bødemest're oversee!

Bourbon.

Normanner, blot Bastarder af Normanner!
Mort de ma vie! hvis uangrebne de
gaae frem, jeg sælge vil mit Hertugdømme,
og kjoeb mig en ussel, smudsfig Uvls-gaard
hist i det forbjergrige Albion.

Connetablen.

Dieu de batailles! Hvor fik de sliq Id fra?
Er deres Lust ei taaget, raa og dorst,
hvorpaa, fast som med Haan, bleg Solen nedseer,
og dræber deres Frugt med mørke Blik?
Kan sedet Vand, en Drif for sprængte Heste,
kan deres Bygsodd til sliq tapper Hede
opføge deres kolde Blod; og skal
vort raske Blod, af Rankens Saft begejstret,
see ud som frossent? D, ved Landets Vre!

Lad os ei hange liig Jistapper paa
vort Huustag, mens et mere froesent Folk
mon sveede tappre Ungdoms Heltedraaber
paa vore rige Marker, dem vi kun
kan kalde fattige i deres Herrer.

Dauphin.

Ved Tro og Ere!
Jeg paastaar, vore Damer spotte os,
og sige ligefrem, vor Jld er udbrandt;
de vil hengive deres Legemer
til Englands Ungdoms Belyst, og paa ny
forsyne Frankrig med en Hær Bastarder.

Bourbon.

De vise os til Englands Dandsefkoler,
at lære Springedandse; ja de sige,
vor Ere sidder kun i vore Hale,
og vi er' Løbere af forste Skuffe.

Kong Carl.

Hvor er Montjoy, Herolden? Send ham bort.
Han hilse England med vor skarpe Treds. —
Op, Prindsen! og med Mod af Gren skjærpet,
meer skarpt end Eders Sværde, drag i Marken!
Charles de la Bret, Frankrigs Storeconnetable,
J Herrer Orleans, Bourbon og Berry,
Alençon, Brabant, Bar, og J Burgund,
Jaques Chatillon, Rambures, Vandemont,
Beaumont, Grandpree, Roussi og Fauconberg,
Foix, Lestrale, Bouciqualt og Charolois,
Hertuger, høie Prindsen og Baronier,
og Riddere, for Eders store Lehn
nu frier Eder fra den største Skam!
Spær Henrik England, han som gennemfarer
vort Land med Hennesker bemalede
med Harsleus Blod; styrt Eder paa hans Hær,

liig smeltet Snee nedstyrter sig i Dalen,
 hvis lave Tjenersæde Alperne
 sin Graade tømmer og nedspytter paa;
 gaaer lige paa ham — I har Styrke nok, —
 og i en Vogn ham fangen bringer til
 Rouen!

Connetable n.

Slig Tale semmer sig den Store!
 Det gjør mig ondt, hans Antal er saa lidet,
 hans Krigshær syg, og hungret ud paa Marschen;
 thi vist jeg veed, naar han vor Hærmagt seer,
 hans Hjerte synker ned i Frygtens Afgrund;
 istedenfor at hente Guld fra Frankrig,
 vil han os Guld til Løsepenge byde.

Kong Carl.

Derfor, Sterconnetable, skynd paa Montjoy;
 han England siige, vi forhøre vil,
 hvad Løsepenge han vil villig give.
 Prinds Dauphin! i Rouen hos os I bliver!

Dauphin.

Ei saa, jeg beder Eders Majestæt.

Kong Carl.

Vær rolig; thi I skal hos os forblive. —
 Nu, Connetable, op! og Prindsen alle!
 og bring os snart det Bud, at England flux skal falde!
 (de gaae.)

Sjette Scene.

Den engelske Leir i Picardiet.

Gower og Fluellen træde ind.

Gower.

Nu, hvordan gaaer det, Captain Fluellen? Kom
 I fra Broen?

Fluellen.

Jeg forsikrer Eder, der er overmaade ypperlig Tjeneste forrettet ved Proen.

Gower.

Er Hertugen af Exeter i Sikkerhed?

Fluellen.

Hertugen af Exeter er saa heltemodig som Agamemnon; og en Mand, den jeg elsker og ærer udaf min ganske Sjæl, og udaf mit Hjerte, og min Pligt, og mit Liv, og mit Leveprød, og min alleryderste Magt! Han er ikke (saa Gud være lovet og priset!) plesset i ringeste Maade; men han forsvare Proen høist tapperlig, med den ypperligste Disciplin. — Der er en Vandrik der ved Proen, — ved min bedste Samvittighed! jeg troer han er saa tapper som Marcus Antonius, og han er en Mand af ingen Anseelse i Verden, men jeg saae ham gjøre herlig Tjeneste.

Gower.

Hvad kalder I ham?

Fluellen.

Han hedder Vandrik Pistol.

Gower.

Jeg kjender ham ikke.

(Pistol træder ind.)

Fluellen.

Kjender I ham ikke? Her kommer Manden.

Pistol.

Captain! jeg beder Dig mig Gunst at vise; Viid, Hertug Exeter Dig elsker høit.

Fluellen.

Ja, jeg priser min Gud, for at jeg haver for-tjent nogen Indest af ham.

Pistol.

Bardolph, en Krigsmand, fast og stærk af Hjerte,
med lystigt Mod, — har ved en grusom Skjæbne,
og den ustadige Fortunas Hjul,
hiint blinde Væsen,
som stander paa en Steen, der rasles ruller —

Fluellen.

Med Eders Tilladelse, Fædrik Pistol! Fortuna
afmales plind, med et Pind for sine Dine, for at
tilkjendegive, at Lykken er plind; og hun afmales yder-
mere med et Hjul, for at give Eder tilkjende, hvilket
er Moralen derudaf, at hun er afverlende og usta-
dig, og Omstiftelse og Foranderligheder; og hendes
Fod, seer I, er sat paa en kugelformig Steen, som
ruller, og ruller, og ruller. — I Sandhed, Poeten
han haver gjort en høist fortræffelig Beskrivelse over
Fortuna; Fortuna, seer I, er en fortræffelig Moral.

Pistol.

Hun Bardolphs Fjende er, seer snart til ham;
han en Monstrans har stjaalet, og skal hænges.
Fordømte Død!

Lad Mand gaae fri; for Hund blot Galgen gabe;
og lad ei Næb af Hamp hans Lustrer kvæle;
Men Greter har affagt Dødens Dom
for ubetydelig Monstrans.

Thi gaae og tael; Hertugen Dig vil høre;
og lad ei Bardolphs Livstraad klippes af
ved skarpen Skillingsreeb og lumpen Skjændsel.
Tael for hans Liv! jeg skal gjengjælde Dig!

Fluellen.

Fædrik Pistol, jeg fatter saa nogenlunde Eders
Menning.

Pistol.

Nu vel! fryd Dig derfor!

Fluellen.

Bisføelig, Fandrik! det er ingen Sag til at fryde sig over; thi dersom, seer I, han var min Broder, saa vilde jeg pede Hertugen at handle med ham alt efter sin bedste Behag, og lade ham erequire; thi Disciplinerne tør haandhaves. —

Pistol.

Doe, faer til Helved! ligo for Dit Venfkab!

Fluellen.

Det er godt.

Pistol.

Den spanske Figen!

Fluellen.

Meget godt!

(Pistol gaaer.)

Gower.

Gi! det er en topmaalt Erkepitskeb, nu hufker jeg ham; en Kobler, en Lommetyr!

Fluellen.

Jeg tør forfikkre Eder, at han ved Proen lod høre saa prave Ord, som man vil fee paa en Sommerdag. Men det er meget godt; hvad han har talt til mig, det er meget godt, det staaer jeg Eder inde for, naar Tid og Leilighed kommer.

Gower.

Gi! det er en Snyder, en Nar, en Skjælm, som nu og da gaaer med i Krigen, for ved sin Hjemkomst til London at bramme med Soldaterudføendet. Og flige Karle flaae om sig med store Feldtherrers Navne, og de lære uden ad, hvor der er gjort god Tjeneste; — ved den og den Skandse, ved den og den Bresche, ved denne eller hiin Bedækning; hvem der kom derfra med Ore, hvem der blev fludt, hvem der stod til Skamme; hvilke Stillinger Fjenden havde inde; og

alt dette kan de fuldkommen i Krigs sproget, som de pynte ud med nymodens Eder. Og hvad Kraft et Skjæg af samme Snit som Generalens, og en vild Fjeldtpaaklædning har mellem skummende Glasfer, og ollede Hoveder, det er forbausende at tænke paa! men I maa lære at kjende disse vor Tids Rakkelevnshelte, eller ogsaa I vil tidt blive forunderligt taget ved Næsen.

Fluellen.

Jeg vil sige Eder noget, Captain Gower; — jeg mærker nok, han er ikke den Mand, som han gjerne vilde indpilde Verden han er; derjom jeg finder et Hul i hans Kjole, saa vil jeg sige ham min Mening.

(Trommen røres.)

Hører I, Kongen kommer, og jeg maa tale med ham anpelangende Broen.

(Kong Henrik træder ind, fulgt af Gloster og Krigere.)

Fluellen.

Gud velsigne Eders Majestæt!

Kong Henrik.

Nu, Fluellen! kommer Du fra Broen?

Fluellen.

Ja, til Eders Majestæts Tjeneste. Hertugen af Exeter har paa det praveste holdt Broen. De Franske have pakket sig; og der er sammesteds øvet vakkre og prave Pedrifter. Min Tro! Sjenden han havde Broen i Besiddelse; men han blev tvungen til at vige tilpaa, og Hertugen af Exeter er Mester af Broen. Jeg kan sige Eders Majestæt, at Hertugen er en prav Mand.

Kong Henrik.

Hvad Folk har I mistet, Fluellen?

Fluellen.

Sjendens Tap har været meget stort, visseelig

saare meget stort. Min Tro! jeg ser min Part troer, at Hertugen haver ikke tapt en Mand, een undtagen, som formodentlig skal henrettes, fordi han haver pestjaalen en Kirke, en vis Pardolph, hvis Eders Majestæt kjender Manden. Hans Ansigt er lutter Philipsenser, og Borter og Knepper og Ildplus, og hans Læper plæse ham lige op i Næsen, og den er ligesom en Kulprand, sommetider plaa og sommetider rød; men hans Næse er nok henrettet, og hans Ild er slukket.

Kong Henrik.

Vi ville have alle lignende Forkrydere udryddede som denne, — og vi give den udtryffelige Befaling, at paa vor Marsch gjennem Landet maa Intet af twinges Landsbyerne og Intet tages, uden der betales for det; ingen af de Franske skjældes eller mishandles med haanende Tiltale; thi naar Mildhed og Grusomhed spiller sammen om et Kongerige, tager den sagtmodigste Spiller snarest Gevinsten hjem.

(Der stodes i Trompeter. Montjoy træder ind.)

Montjoy.

J veed af min Alædedragt, hvo jeg er.

Kong Henrik.

Nu vel, jeg veed det. Hvad skal Du lade mig vide?

Montjoy.

Min Herres Villie.

Kong Henrik.

Forkynd den!

Montjoy.

Saa siger min Konge: — Siig Du til Henrik af England: skjøndt syntes vi døde, sov vi dog blot. Fordeel er en bedre Soldat end blind Fervøvenhed. Meld ham, vi kunde have lyset ham hjem for Harfleur; men vi funde ei for godt at skjære i

Fornærmelsen, for den var fuldmoden. — Nu svare vi paa vort Stikord, og vor Stemme er befalende: England skal angre sin Daarskab, indsee sin Svaghed og beundre vor Langmodighed. Vyd ham derfor være betænkt paa sine Løsepenge, som maa være forholdsmaessige til de Tab, vi have lidt, de Undersaatter, vi have tabt, den Skam, vi har maattet doe; som, naar den med rigtigt Maal og Bægt tilbagebetalt, vilde hans Smaahed krympe sig derunder. Hvad vore Tab angaaer, er hans Skatkammer for fattigt; for Udgydelsen af vort Blod er hans Kongeriges hele Mandtalsliste for ringe Tal, og for den os tilfoiede Haan, hans egen Person, knalende ved vore Fodder, kun en svag og værdiløs Hyldestgjørelse. Foi nu hertil trodsende Udadskning; og meld ham tilsidst og Slutning, han har forraadt sine Folk, hvis Fordømmelse er fældet. — Saa vidt min Konge og Herre; saa vidt mit Grind!

Kong Henrik.

Hvad er Dit Navn? — Dit Embed kjender jeg.

Montjoy.

Montjoy.

Kong Henrik.

Du rygter flinkt Dit Grind'. — Vend nu hjem! Din Konge siig, jeg søger ham ei nu; men ønsked' heller at gaae til Calais ubindret; thi at jeg skal Sandhed siige, (skjøndt det er uviist at tilstaae saa meget for en snild Hjende, og som Fordeel har). Min Hær af Sygdom meget svækket er, min Magt formindsket, og de saa jeg har, er' neppe bedre end saa mange franske; men, var de friske, siger jeg, Herold! Dig, jeg troer at paa et engelsk Par af Been

tre Franskmænd kunde gaae. — Dog Gud forlade,
 at saa jeg brouter! — Eders franske Luft
 har mig hiin Laft indblæst; og jeg den angrer.
 Thi gaae og meld Din Herre: her jeg staaer;
 de Løsepenge jeg vil give, vorder
 mit Legem blot af Stov, det jeg ei ændser;
 min Hær er kun en svag, syg Bagtparade.
 Dog, Gud for os! siig, vi skal see til ham,
 om Frankrig selv, og nok en saadan Nabo
 i Weien stod. Tag dette for Din Umag!
 Gaae, beed Din Herre noie at betænke:
 Kan vi gaae frem, saa vil vi; hvis vi hindres,
 vort røde Blod skal Eders brune Jordbund
 omfarve; og nu, Montjoy, far vel!
 Det hele Indhold af vort Svar er dette:
 Som nu vi ere, søge vi ei Slag;
 ei heller skye vi Slag, som nu vi ere.
 Saa Eders Herre siig!

Montjoy.

Det skal jeg; og jeg takker Eders Gæihed.

(Montjoy gaaer.)

Gloster.

Jeg haaber, de angribe os ei nu.

Kong Henrik.

I Guds Haand staae vi, Broder! ei i deres.
 Marscheer til Broen; Matten falder paa; —
 hiinsides Strømmen ville vi slaae Leir,
 og længer fremad den i Morgen flytte.

(de gaae.)

Syvende Scene.

Den franske Leir ved Agincourt.

Connetablen af Frankrig træder ind, fulgt af Herren af Rambures, Hertugen af Orleans, Dauphin og flere.

Connetablen.

Gi! hvad! jeg har den bedste Rustning af Verden. — Jeg ønskede, det var Dag!

Orleans.

J har en fortræffelig Rustning; men lad min Hest vederfares Ret.

Connetablen.

Det er den bedste Hest i Europa.

Orleans.

Vil det da aldrig blive Morgen!

Dauphin.

Min Hertug af Orleans, og I Hr. Storconnetable! I tale om Heste og Rustning. —

Orleans.

J er saa godt forsynet med begge, som nogen Prinds i hele Verden.

Dauphin.

Hvor denne Nat er lang! — Jeg bytter ikke min Hest bort for nogen, som gaaer paa fire Hove. *Ca, ha!* den springer fra Jorden, som om dens Indvolde vare Haar; *le cheval volant*, Pegasus, *qui a les narines de feu!* Naar jeg kommer paa den, saa svæver jeg i Luften; jeg er en Falk; den traver paa Luften; Jorden synger, naar den berøres af den; det ringeste Horn i dens Hove er mere musicalsk end Hermes's Pibe.

Orleans.

Den er af Farve som Muskatnødden.

Dauphin.

Og af Hede som Jagesfar. Det er et Dyr for Perseus; den er blot Luft og Ild; og aldrig mærkes Jordens og Vandets dorste Elementer i den, uden i dens taalmødige Rolighed, medens dens Rytter bestiger den. Den er i Sandhed en Hest, og alle erige Skindmære kan man kalde — Bæster. —

Connetablen.

I Sandhed, min Brinds! det er en aldeles fuldkommen og fortræffelig Hest.

Dauphin.

Den er Tyrsten blandt alle Pragtheste. Dens Brinsten er lig en Monarks Bud, og dens Mafsyn afsvinger Hyldning.

Orleans.

Nu ikke videre, Fætter!

Dauphin.

Jo! — Det Menneske har hverken Biid eller Sands, som ikke, fra Lærken stiger op til Dam gaae i Fjeld, kunde afveje med Lov og Priis over min Ganger! det er et Thema, saa rigt som Havet; omflak hvert Sandkorn til en veltalende Tunge, og min Ganger vil være Text nok for dem alle; det er en Gjenstand for en Monark at tale over, og for Monarkers Monark at ride paa; saa at saavel den os bekendte som ubekendte Verden bør lægge alt andet tilside, og blot beundre den. Engang digtede jeg en Sonnet til dens Priis, og den begyndte saaledes:

„D Du Naturens Underværk!“ —

Orleans.

Jeg har hørt en Sonnet til en Kjæreste begynde saaledes.

Dauphin.

Saa har man efterlignet det hvad jeg digtede til min Ganger; thi min Hest er min Kjæreste.

Orleans.

Eders Kjæreste bærer Jer godt.

Dauphin.

Ja, mig godt; og det er netop Dyden og Tuld=kommenheden hos en ret Kjæreste.

Connetablen.

Ma foy! forgangen Dag tyktes mig dog, Eders Kjæreste rystede Jer, saa det knagede i Eders Rygrad.

Dauphin.

Det gjorde maaskee Eders med.

Connetablen.

Min var ikke lagt Tomme paa.

Dauphin.

D! saa var den rimeligviis aflægs og spagsfærdig, og I reed maaskee, som en irlandsk Kerner, uden Eders franske Viidbuxer, blot i Eders snevre Strambuxer.

Connetablen.

I er meget kunstforstandig paa Rytteri.

Dauphin.

Saa lad mig advare Jer; de, som ride saaledes, og ikke forsigtigt, plumpe i ækle Pole; for vil jeg have min Hest til Kjæreste.

Connetablen.

Jeg saae ligesaa gjerne, at min Kjæreste var en Hoppe.

Dauphin.

Jeg siger Dig, Connetable, min Kjæreste bærer sit eget Haar.

Connetablen.

Det samme kunde jeg ligesaa sandsfærdigt prale af, ifald min Kjæreste var en Co.

Dauphin.

Le chien est retourné à son propre vomissement, et la truie lavée au boubier; Du betjener Dig af hvad det skal være.

Connetablen.

Da betjener jeg mig dog ikke af min Hest til Kjæreste; eller af slige Dødsprog, som saa lidet passe til Sagen.

Rambures.

Gr. Connetable! den Rustning, jeg i Nat saae i Eders Telt, er det Stjerner eller Sole, som ere derpaa?

Connetablen.

Stjerner, min Herre!

Dauphin.

Nogle af dem ville falde i Morgen, haaber jeg.

Connetablen.

Dg dog skal min Himmel ikke fordunkles.

Dauphin.

Det kan saa være; thi I bærer mange af dem til Overflod, og det vilde være mere Gæde for Jer, isald nogle vare borte. —

Connetablen.

Netop som Eders Hest bærer Eders Løvtaler; den vilde trave ligesaa godt, isald nogle af Eders Pralerier bleve Græsryttere.

Dauphin.

Jeg ønskede jeg var i Stand til at lægge al dens Fortjeneste paa den! — Vil det da aldrig blive Dag? — I Morgen vil jeg trave en Miil, og min Dei skal blive brolagt med engelske Dren og Næser.

Connetablen.

Det vil jeg ikke sige, af Frygt for jeg selv mu-

ligt kunde hente mig en Næse paa Veien. Men jeg ønskede det var Morgen; for jeg vilde gjerne isærd med de engelske Dren.

Rambures.

Hvem vil slaae et Kast Terninger med mig om en Snees engelske Fanger.

Connetablen.

J maae først slaae selv, inden J faaer dem.

Dauphin.

Det er Midnat; jeg vil gaae og væbne mig.

(gaaer.)

Orleans.

Dauphin langes efter Morgen.

Rambures.

Han langes efter at æde Englænderne op.

Connetablen.

Jeg troer, han æder op alle dem, han dræber.

Orleans.

Ved min Dames snehvide Haand, han er en tapper Prinds!

Connetablen.

Swærg ved hendes Fod, paa det hun kan træde Sporet af Eden ud.

Orleans.

Han er uimodsigelig den meest virksomme Herre i Frankrig.

Connetablen.

Virksomhed og Activitet er et og det samme; og han er stedse i Activitet.

Orleans.

Jeg har aldrig hørt, at han har gjort nogen Mand Skade.

Connetablen.

Det gjør han heller ikke i Morgen; dette gode Navn og Rygte vil han stedsse bevare.

Drleans.

Jeg veed at han er tapper.

Connetablen.

Dette har En sagt mig, som kjender ham bedre end J.

Drleans.

Hvem er det?

Connetablen.

Jo! han sagde mig det selv; og han sagde, han brød sig ikke om det, isald alle Folk fik det at vide.

Drleans.

Det behøver han heller ikke; han skjuler ikke nogen Dyd for Noget.

Connetablen.

Jo, ved min Tro! det gjør han, Herre! Aldrig saae nogen den, uden hans Kammervend; det er Tapperhed med Hætte over, som Falkens; den slog vift ned og slog Kjo i; — men den kan aldrig saae Dinene op.

Drleans.

Uren taler aldrig vel.

Connetablen.

Paa dette Ordspog vil jeg svare Eder: Ben smigrer altid. —

Drleans.

Og saa vil jeg svare Jer igjen: Lad selve Sætan vederfares Ret!

Connetablen.

Vel sagt: der staaer Eders Ben for Satan. Jeg siger hvad man ellers i daglig Tale siger: jeg bryder mig Satan om det.

Drleans.

J er stærk i Ordsprog; der er ogsaa eet som lyder som saa: en Nar siger alting reent ud. —

Connetablen.

Den Gang skjed J forbi.

Drleans.

Det er imidlertid ikke første Gang man sigtede paa Jer.

(Et Bud træder ind.)

Buddet.

Hr. Connetable! de Engelske ligge neppe femten hundrede Skridt fra Eders Telt.

Connetablen.

Hvo har maalt Grunden?

Buddet.

Herren af Grandpree.

Connetablen.

En tapper og meget erfaren Herre. — Jeg ønskede det var Dag! — Alf, den stakkels Henrik af England! Han længes ikke efter Dagningen som vi.

Drleans.

Hvad denne Konge af England er en jammerlig og dum Karl, som med sine tykhovedede Svende driver os lige i Hænderne!

Connetablen.

Dersom Engländerne havde fundt Sands, rendte de deres Bei. —

Drleans.

Men fund Sands mangler dem; thi hvis deres Hoveder havde nogen aandelig Rustning, kunde de aldrig bære saadanne Hjelme.

Rambures.

Den D England frembringer meget modige Kreaturer; deres Bulbidere have et mageløst Mod.

Orleans.

Dumme Kjetere! som rende lige luft ind i Gabet af en russisk Bjørn og lade deres Hoveder mases, som raadne Ebler. I kunde ligesaa godt sige: det var en tapper Leppe, som turde spise sin Frokost paa en Løves Læber.

Connetablen.

Meget rigtigt! og Menneffene ligne Bulbiderne i stærke og vilde Angreb; de lade deres Forstand blive hjemme hos deres Qvinder; og giv dem derhos svære Maaltider af Drekjød og Fjern og Staal, saa vil de æde som Ulve og fægte som Dævle.

Orleans.

Ja, men disse Engelskmænd ere nu bandsat ka-put, hvad Drekjødet angaaer.

Connetablen.

Saa tør vi finde i Morgen, at de have blot Appetit til at æde, men ingen til at fægte. Nu er det Tid at tage Rustning paa. Kom! skal vi give os ifærd dermed?

Orleans.

See nu er Klokken to; men før den ti har slaget, hver af os vist har hundred' Britter taget.

(de gaae.)

Fjerde Akt.

Chorus træder ind.

Chorus.

Nu vækker Forestilling om en Tid,

da sagte Mumlén og det stirrende Mulum
 opfylder Himmelhvælvingen. Fra Leir
 til Leir igjennem Nattens mørke Skjed
 henlyder sagte begge Hæres Summen,
 saa de udstilte Poster fast fornemme
 den duse Hvidsken af hverandres Bagter.
 Bagtild mod Bagtild staaer; ved blegen Flamme
 Slagorden seer Slagordens brune Ansigt.
 Hest truer Hest; høit pralende de vrinske
 i Nattens dørste Dre; og fra Telte
 gaaer Baabensmed og fuldt udruster Helten,
 mens slittig Hammer nitter Harnisket,
 og rædsom Forberedelse bebuder.
 Nu galer Landsbyhanen; Kloffen slaaer,
 og søvnig Morgens tredie Stund forkynder.
 Stolt af sit Dal, og sikker paa sin Sag
 den dristige og overgivne Franskmænd
 nu kaster Tærning om slet agtet Britter,
 og skjælder Natten, som paa Krykke gaaer,
 og halter, liig en gammel Her, saa kjedsomt
 affted. — De stakkels alt fordømte Britter,
 liig Dfferdyr ved deres vaagne Bagtsted
 taalmodig sidde, stille grundende
 paa Morg'kens Fare; og den mørke Mine
 paa gustne Kind, i Krig afflidte Klæder
 fremstillér dem for Maanens Stirreblik
 som rædelige Gjensfærd. D, kom, see nu
 hiin slagne Drops høistkængelige Fører
 at gaae fra Bagt til Bagt, fra Telt til Telt,
 og udraab da: „Priis, Væ paa hans Hoved!“
 thi ud han gaaer, sin hele Hær besøger,
 „God Morgen!“ hver med venligt Smil han byder;
 og Broder, Ven og Landsmand hver han kalder.
 Gi paa hans Kongeaasyn sees Spor af,
 hvor rædsom Fjendehær ham mon omringe;

ei helliger han mindste Skin af Farve
 til modigen igjennemvaaget Nat;
 men seer frisk ud og underkuer Mathed
 med muntret Blik og huldriig Majestæt;
 saa at hver Staffel, nylig bleg og gusten,
 seer ham, og af hans Afsyn henter Trost.
 En ubegrændset Mildhed, Solen liig,
 hans Dje gavmildt skænker til Enhver,
 og optøer falden Frygt. — Thi Høi og Lav!
 Seer nu, hvordan Uværdighed udkaster
 et Skyggetræk af Henrik i hiin Nat.
 Og nu vor Scene maa til Slaget flyve,
 hvor vi. (O Spot!) med saa Par rustne Klinger
 slet ordnede, fast latterligt, til Fægtning,
 vi skal vanstabe Navnet Agincourt!
 Dog sidder ned, og husk, hvad vi fremstilled',
 er af hiint Helteværk ikkun et Skyggebillede.

(gaaer.)

Forste Scene.

Den engelske Leir ved Agincourt.

Kong Henrik træder ind med Bedford og Gloster.

Kong Henrik.

Stor er vor Fare, Gloster! det er Sandhed;
 men derfor større skal vort Mod og være. —
 God Morgen, Broder Bedford. — Nu, ved Gud!
 der er i onde Ting en Godhedskraft,
 hvis vi forstod den rigtig at uddrage.
 Slet Nabo gjør os hver til Morgenmand,
 det godt er for vort Huus og Pengestriin;
 han er og vor Samvittighed fra uden,
 og præker for os, og paaminder os,
 at smukt til Enden vi os skal berede.
 Saa kan vi samle Honning selv af Ufrugt,
 og bruge selve Djævelen som Moral.

(Erpingham træder ind.)

God Morgen, gamle Thomas Erpingham!
 En god blod Pude for Dit selvgraa Hoved
 Dig bedre var end Frankrigs magre Grensbar.

Erpingham.

Ei saa! mit Leie huer mig langt bedre;
 jeg siige kan: jeg ligger som en Konge.

Kong Henrik.

Godt er det, naar Exemplet lærer os
 vor Modgangsfærd at elske; Anden lettes,
 og lives Sindet op, da sikkert opstaaer
 ethvert Organ, som nys laa død og kraftløst,
 og gjennembryder dorsten Grav, og rører
 sig med nyspraglet Ham, ny Freidighed.
 Laan mig Din Kappe, Thomas! — Mine Brødre!
 I anbefale mig til Leirens Prindsen;
 Siig dem god Morgen fra mig, og strax derpaa
 beed hver forsoie sig hid til mit Telt.

Gloster.

Det skal vi, ædle Tyrste!

Erpingham.

Skal jeg følge
 med Ederes Høihed?

Kong Henrik.

Nei, Du gode Ridder;
 med mine Brødre gaae til Englands Vorder.
 Jeg og min Varm maa gaae paa Raad en Smule;
 og der jeg fleres Samqvem ei mig ønsker.

Erpingham.

Dig signe Gud i Himlen, ædle Henrik!
 (Erpingham gaaer.)

Kong Henrik.

Dig signe Gud i Himlen, gamle Svend!
 Du taler freidigt.

(Pistol træder ind.)

Qui va là?

Pistol.

En Ven.

Kong Henrik.

Pistol.

Forklar Dig! sig mig: est Du Officier?
Hvad heller est Du lav, gemeen Soldat?

Kong Henrik.

Nei! jeg er Herer for et Compagni.

Pistol.

Dg sig mig: svinger Du det vældige Spær?

Kong Henrik.

Netop! Dg hvad er J?

Pistol.

Saa god en Adelsmand som Keiseren.

Kong Henrik.

Saa er J da altsaa bedre end Kongen?

Pistol.

En rask Gut Kongen er; en Englesjæl,
en Tyr med Liv, en Wrens Spire,
af ædle Fædre, og høist vældig Nave.
Hans smudsige Sko jeg kysser; og af Hjertet
høitelsker jeg den elskelige Slagsbro'er.
Hvad er Dit Navn?

Kong Henrik.

Henrik Le Roy.

Pistol.

Le Roy? Et corniss Navn? Est Du af Cornwallst
Et?

Kong Henrik.

Nei, jeg er en Walliser.

Pistol.

Kjender Du Fluellen?

Kong Henrik.

Ja.

Pistol.

Saa sig ham da, jeg vil hans Læg ham slaae omkring hans Pandebraast St. Davids Dag.

Kong Henrik.

Var I ikke Eders Dolk i Eders Hue den Dag, at han ikke slaaer den om Eders!

Pistol.

Er Du hans Ven?

Kong Henrik.

Ja, og hans Brænde med.

Pistol.

Vel sig for Dig da!

Kong Henrik.

Jeg takker Jer; Gud være med Jer!

Pistol.

Mit Navn det er Pistol!

Kong Henrik.

Det passer ret godt til Eders Bramarbasbræsen.

(Bluellen og Gower træde ind fra forskellige Sider.)

Gower.

Captain Bluellen!

Bluellen.

Saa i Hiesu Chriss' Navn! tael dog sagtere. Det er den allerstørste Forundring i hele Verden, naar de ægte og gamle Krigsprærogativer og Love, ikke holdes over. Dersom I paresten vilde have den Umage at undersøge den store Pompei Krige, da skal I finde, det forsikkrer jeg Eder, at der fandtes hverken Slidder-Sladder eller Pittpjat i hans Leir; jeg forsikkrer Eder, I skal finde Krigens Ceremonier og

Narvaagenhed og Former og Udruelighed og Pestedenhed at være ganske anderledes.

Gower.

Men hvad! Tjenden er heirostet; vi har jo hørt ham hele Natten.

Fluellen.

Dersom Tjenden er et Ufen og en Daare, og en sladderagtig Narrisaa, er det derfor passende, synes Jer, at vi skulde ligesaa, seer I, være et Ufen og en Daare, og en sladdersyg Narrisaa? Nu svar, paa Eders Vre og Samvittighed!

Gower.

Jeg vil tale sagtere.

Fluellen.

Jeg peder og anmoder Eder, at I vil det.

(Gower og Fluellen gaae.)

Kong Henrik.

Skjøndt yttres det lidt gammeldags, der er Mod og Narvaagenhed hos den Walliser.

(Bates, Court og William træde ind.)

Court.

Broder Johan Bates, er det ikke Morgenens, som gryer hift henne?

Bates.

Jeg troer det er; men vi har ikke nogen Grund til at ønske Dagens Ankomst.

William.

Vi see hift Dagens Begyndelse! men jeg tænker, vi skal aldrig faae see dens Ende. — Hvo gaaer der?

Kong Henrik.

En god Ven.

William.

Under hvilken Captain tjener I?

Kong Henrik.

Under Sir Thomas Erpingham.

William.

En god, gammel Anferer, og en heift venlig Herre. Siig mig, hvad tænker han om vor Tilstand?

Kong Henrik.

Netop som om Folk, der ere strandede paa et Sandrev, og har al Udsigt til at blive skyllet bort ved næste Flodtid.

Bates.

Har han ikke sagt Kongen sine Tanker?

Kong Henrik.

Nei, og det var heller ikke rigtigt, om han gjorde det. Thi, skjøndt jeg siger det til Jer, troer jeg dog, at Kongen er kun et Menneske som jeg er. Violen lugter for ham ligesom for mig. Firmamentet viser sig for ham ligesom for mig. Alle hans Sandser have blot menneskelige Egenskaber; naar hans Ceremonier lægges tilside, viser han sig i Røgenhed blot som et Menneske; og skjøndt hans Følelser tage en høiere Flugt end vore, saa dog, naar de dale, dale de paa samme Binge; derfor, naar han seer Grund til Frygt, som vi gjøre, er hans Frygt upaatvivlelig af samme Natur som vores; dog fornøstigtviis burde ingen Mand indtage ham med mindste Skin af Frygt, paa det han ikke, ved at vise den, skal betage sin Hær Modet.

Bates.

Han kan vise saameget Mod udbortes som han vil; men jeg troer, at i saa kold en Nat som denne er, kunde han ønske sig i Themsen op til Halsen, og der vilde jeg ønske han stod, og jeg hos ham, hvor-
dan det end gif, naar vi blot vare vel herfra.

Kong Henrik.

Bed min Tro! nu vil jeg tale om Kongen som min Samvittighed byder mig; jeg tænker, han ønsker sig ikke noget andet Sted end der, hvor han er.

Bates.

Saa vilde jeg ønske han sad her mutters alene, saa var han sikker paa at han blev udlost, og mange stakkels Menneſkers Liv blev sparet.

Kong Henrik.

Jeg tør sige, I vilde ikke ønske ham saa ilde, at han sad her mutters ene; endstjondt I maaskee taler saaledes, for at prøve Andres Tanker; mig synes, jeg kunde ikke doe noget Sted saa tilfreds som i Kongens Selskab, da hans Sag er retfærdig og hans Dviſt ærefuld.

William.

Det er mere end vi vide.

Bates.

Ja, eller mere end vi ſkulde ſpørge om; thi vi veed nok, naar vi vide, at vi ere hans Undersaatter; hvis hans Sag er ſlet, ſaa udſlettes al Skyld hos os ved vor Lydighed mod Kongen.

William.

Men derſom Sagen ikke er god, har Kongen ſelv en ſvar Regning at opgjøre; naar alle de Been og Arme og Hoveder, ſom hugges af i et Slag, ſerene ſig atter paa den hyderſte Dag, og ſkrige alle: — „Vi døde der og der;“ nogle bandende, nogle ſkrigende paa en Saarløge, nogle paa deres Koner, ſom de efterlod i Armod, nogle paa den Gjæld, de ſkyldte bort, nogle paa deres Børn, de efterlod uopdragne. Jeg er bange, at kun ſaa doe vel, ſom doe i Slag; thi hvorledes kunne de chriſteligen ordne nogen Ting, naar Blod er deres eneſte Hovedſag? Naar nu diſſe Men-

nefter ikke doe vel, vil det være en flem Sag for Kongen, som førte dem dertil; da det vilde være mod al Underdanigheds Orden ikke at adlyde ham.

Kong Henrik.

Naar altsaa en Son, som af sin Fader sendes ud for at handle, skifter sig slet og syndigt paa Seen, skulde, efter Gders Regel, Tilregnelsen af hans Rygesløshed skydes paa hans Fader, som sendte ham, eller, hvis en Tjener, som, efter sin Herres Befaling, bringer en Sum Penge et Sted hen, bliver overfalden af Røvere, og doer i mange uaffenede Skjændigheder, kan I kalde Herrens Haandtering Dphavsmand til Tjenerens Fordømmelse; — Kongen er ei forpligtet til at staae til Ansvar for sine Soldaters særskilte Endeligt; ei heller Faderen for sin Son, lige saa lidt som Herren for sin Tjener; thi de foresatte sig ei deres Død, i det de foresatte sig Brugen af deres Tjeneste. Desuden, der er ikke og har aldrig været nogen Konge, som naar det kommer til Sværdenes Voldgiftning, kunde skifte Sagen med blot rene og aldeles feilsfri Soldater. Mogle af dem have maaskee paa deres Samvittighed forud overlagt og forsætligt Mords Brode; Andre have bedraget Møer med Meeneds aabne Segl; Mogle have gjort Krigen til deres Velværk, som før have blodstankt Fredens sneehvide Barm med Plyndring og Røv. Dersom nu disse Folk have gjort Loven til Intet, og ere løbne fra deres naturlige Straf, saa, skjendt de kunne løbe fra Mennesker, have de dog ei Binger til at flye fra Gud med. Krig er hans Bøddelsknægt, Krig er hans Tugtensriis; saa at her Mennesker straffes i Kongens nuværende Strid for forudgaaet Dvertrædelse af Kongens Lovbud. Hvor de frygtede Døden, kom de derafra med Livet; og hvor de troede sig at være sikke, der omkomme de; dersom de da doe uberedte, er Kon-

gen ikke mere Skyld i deres Fordømmelse, end han forhen var skyldig i hine Ugudeligheder, for hvilke de nu hjem søges. Enhver Undersaats Pligt tilhører Kongen; men enhver Undersaats Sjæl tilhører ham selv. Derfor skulde enhver Soldat i Krigen gjøre som hver syg Mand paa Sottesengen, vaske ethvert Støvgran af sin Samvittighed, og naar han saaledes doer, er Døden ham Binding; eller om han ikke doer, var den Tid velsignelsesrigt tabt, i hvilken sliq Forberedelse blev vunden; og hos ham, som slipper derfra, er det ingen Synd at tro, at i det han gjer Gud et saa frit Tilbud, lader han ham overleve denne Dag, for at see hans Storhed, og lære andre, hvorledes de skulde berede sig.

William.

Det er vist og sandt, hver Mand, som doer ilde, maa tage det paa sin egen Regning, og Kongen har ikke at staae til Ansvar derfor.

Bates.

Jeg ønsker ikke, han skulde staae til Ansvar for mig, og dog har jeg besluttet at sægte drabelig for ham.

Kong Henrik.

Jeg har selv hørt Kongen sige, at han vilde ikke kjøbes løs.

William.

Ja, det sagde han, for at faae os til at sægte freidigen; men naar der først er gjort Raal paa os, kan han lade sig kjøbe løs, og vi ere ikke et Haar bedre deran for det.

Kong Henrik.

Hvis jeg lever og seer det, vil jeg aldrig tro hans Ord mere.

William.

Gilledød! da gjør I ham ret en Skade! Det er et forfærdeligt Skud af en Hyldebøsse, som en stakkels enkelt Mands Misnoie kan gjøre mod en Monark! I kunde ligesaa godt give Jer isærd med at ville forvandle Solen til Iis, ved at vifte den i Ansigtet med en Paaafuglesjer; I vil aldrig troe hans Ord mere! Naa; det er noget naragtigt Sludder, det!

Kong Henrik.

Jerens Trettesættelse er lidt vel grov; jeg burde blive vred paa Jer, dersom Tiden passede sig til det.

William.

Lad os afgjøre Striden imellem os, isald I bliver i Live.

Kong Henrik.

Jeg modtager Udadskningen.

William.

Hvordan skal jeg kjende Dig igjen?

Kong Henrik.

Giv Du mig et eller andet Pant, saa vil jeg bære det paa min Hue; naar Du da nogensinde tør vedkjende Dig det, vil jeg hype Striden.

William.

Der er min Handske; giv mig nu en af Dine!

Kong Henrik.

Der!

William.

Denne vil jeg ligeledes bære paa min Hue; dersom Du nogensinde, efter den Dag i Morgen er forbi, kommer til mig og siger: „Dette er min Handske“, ved denne Haand! saa skal Du have en Dretæve af mig!

Kong Henrik.

Hvis nogentid jeg lever og seer Handsken, vil jeg fordrø den tilbage.

William.

Du turde før lade Dig hænges.

Kong Henrik.

Godt! jeg skal gjøre det, om jeg endog træffer Dig lige i Kongens Selskab.

William.

Hold smukt Dit Ord; far vel!

Bates.

Værer Venner, I engelske Narissjser, værer Venner! Vi har franske Klammerier i Skokketal, naa! I bare forstod at regne dem sammen.

Kong Henrik.

I Sandhed! de Franske kunne vædde tyve franske Kroner mod een, at de ville slaae os; thi de bære dem paa deres Skuldre; men hos en Engelsemand er det intet Forræderi at besejre den franske Krone, og i Morgen vil Kongen selv være dens Beslapper.

(Soldaterne gaae.)

Altting paa Kongen! — Lægger Liv og Sjæle,
og Gjæld og bange Biv og Børn og Synder
paa Kongens Skuldre; — vi maae bære Alt!
O haarde Stilling! Høiheds Tvillingbroder,
dybt underkastet hver en Daares Ande,
hvis Sands ei føler meer end egen Smerte!
Hvor mangen Fryd maa Kongen ei undvære,
som jevne Borger nyder?
og hvad har Kongen vel, som hiin ei har,
undtagen kjedsom, evig Ceremoni?
Dg hvad est Du, Du Afgud Ceremoni?
Siig, hvad Slags Gud Du est, som lider meer

af jordisk Rød end Dine Dyrkere?
 Hvad er Din Indkomst? Hvad er Dine Renter?
 D viis mig blot Dit Værd, Ceremoni!
 D siig, Tilbedelse! hvad er Din Sjæl?
 Est Du vel andet, end blot Post, Rang, Form,
 som skaber Frygt hos andre Mennesker?
 hvor Du er mindre lykkelig, som frygtes
 end de, som frygte?
 Hvad drifter Du istedetfor sød Gyldest
 tidt andet vel end giftigt Smigreri?
 Bliv syg, o Storhed! byd Din Ceremoni
 helbrede Dig! troer Du Din Feber viger
 for Tittler, Hyfleriet Dig tilblæser?
 Gaaer den sin Vej for Buk og Boininger?
 Kan Du, som byder over Tiggerknaet,
 og byde over sammes Sundhed? — Nei,
 Du stolte Drøm, som med en Konges Ro
 saa listig leger; jeg en Konge er,
 og grant Dig fjender, og jeg veed det er
 ei Balsamet, ei Spiret og Rigsæblet
 ei Sværdet, Staven eller Herskerkronen,
 ei Hjortelen med Guld og Perler virket,
 ei opblæst Titel, som foran ham løber,
 Thronen, han sidder paa, ei Pragtens Fled,
 som slaaer mod denne Verdens høie Strand,
 nei, ei al hiin uhyre Ceremoni,
 nei ei alt det, i Kongepragtseng lagt,
 saa sødt kan sove som den usle Slave,
 der med et stuvet Legem og tom Sjæl
 sig lægger, mæt af suurt erhvervet Brød;
 seer aldrig rædsom Nat, hiint Barn af Helved';
 men, en Drabant liig, fra Sol-Op- til Nedgang
 svejdes i Phœbi Blik, og hele Natten
 sødt sover i Elysium; og saa ved Daggrø
 staaer op, hjælper Hyperion paa sin Ganger;

og følger saadan Mærets rastløse Kredslob
 med fordeelagtig Møie til sin Grav.
 Dg var Ceremoni ei, da slig Staffel,
 som trækker Dagen hen, henøver Natten,
 for selve Kongen havde Rang og Fordeel.
 Slaven, som Medlem er af Landets Fred,
 den nyder; men hans tykke Hjerne veed ei,
 hvor sovnløs Kongen er, for Fred at have,
 hiin Fred, hvis Timer baade Bonden meest.

(Erpingham træder ind.)

Erpingham.

Min Konge, Eders Adel, høist urolig
 ved ei at see Jer, søger Jer i Leiren.

Kong Henrik.

Forsaml' dem alle, gode, gamle Ridder!
 da ved mit Telt; jeg der for Du skal være.

Erpingham.

Det skal jeg efterkomme, adle Konge!

Kong Henrik.

O Du, Hærskarers Gud! Forstaal i Dag
 blot mine Krigsmænds Bryst! Nam dem med Skræk ei;
 berøv dem Regnesands, hvis Fjendens Antal
 slaaer deres Mod! — O Herre! ei i Dag,
 o ei i Dag Du ihukomme Broden,
 min Fader øved' ved at gribe Kronen!
 Jeg har paa ny begravet Richards Legem,
 og ydet det fleer bittere Ungers Taarer,
 end Mordersværd det aftrang Draaber Blod.
 Fem hundred' fattige jeg aarlig nærer,
 som daglig tvende Gange række op
 mod Himlen visne Hænder, for at bede
 om Naade for hiin Blodsfyld; to Capeller
 jeg bygget har, hvor streng=ærværdige Præster

synge for Richards Sjæl. Jeg meer vil gjere,
 skjendt alt, hvad jeg formaaer, er intet værdt;
 thi efter Alt min bittre Anger kommer,
 og raaber om Forbarmelse.

(Gloster træder ind.)

Gloster.

Min Konge!

Kong Henrik.

Min Broder Glosters Stemme? Ja jeg kjender
 Dit Grend, og strax vil følge Dig.
 Dag, Venner, Alting venter nu paa mig!

(de gaae.)

Anden Scene.

Den franske Leir.

Dauphin træder ind med Orleans, Rambures
 og flere.

Orleans.

See, Solens Skin forgylder vore Vaaben!
 Frist op, I Herrer!

Dauphin.

Montez à cheval! min Hest! valet! lacquay!

Ha!

Orleans.

O brave Mod!

Dauphin.

Via! — les eaux et la terre —

Orleans.

Rien puis? l'air et le feu —

Dauphin.

Ciel! Fætter Orleans. —

(Connetablen træder ind.)

Nu, min Hr. Connetable?

Connetablen.

Hør vore Heste, hvor de vrinske efter
at bruges ufortøvet.

Dauphin.

Saa bestig dem,
og hugger Slænger gennem deres Hud,
at hedt Blod sprøjte maa i Brittens Dine,
og slukke dem med overslødigt Mod.
Ha!

Rambures.

Hvad! skal han græde Blod af vore Heste?
Hvordan skal vi da see hans egne Taarer?

(Et Bud træder ind.)

Bud.

Slagfærdig Britten staaer, I franske Pairs!

Connetablen.

Til Hest, I vakre Tyrster! strax til Hest!
See blot hiin lurvede, forfulnede Skare.
Blot Synet af Jer deres Sjæl udsuger,
og levner dem af Mennesket kun Skallen.
Der bli'er ei Arbeid nok for vore Hænder;
knap Blod i deres syge Arter til
at plette hvert af vore blanke Sværd,
dem skjæffe Franskmand drage skal, og atter,
da Bytte mangler reent, i Valgen stikke.
Lad os blot puste til dem; Aanden af
vor Tapperhed skal slaae dem overende.
I Herrer! det er umodsigeligt,
vort overslødige Tjenerskab og Bønder,
som i unyttig Virksomhed omsværme
vor Slagtnings Ordner — ja de vare nok til
at rense Marken fra sliq udsel Tjende;
skjændt vi paa Bjerget her end fatted' Post
som ledige Tilskuere, hvad Vren

os dog formener. Nu! hvad er at sige?
 en lille bitte Smule lad os gjøre,
 og Alt er gjort. Thi lad Trompeten klinge
 da til Opfædning og til Jagtens Aabning;
 thi vores Fremkomst Marken saa skal strække,
 at England knæle skal, og frygtssom Vaaben strække!

(Grandpree træder ind.)

Grandpree.

Hvi tøve I saa længe, franske Herrer?
 Hiint Eilands Madsler, nu mistvivlende
 om Skindets Bergning, klæde Morgenmarken
 affhyeligt; løst flagrer Fanens Pjalter,
 vor Luft gaaer gjennem dem og haant dem ryster.
 Mars synes han bankerot i Stodderhæren,
 svagt seer han gjennem rustede Visir.
 Hestfolket ligner fast opslagne Kærter,
 med Lysepiberne i deres Hænder;
 den usle Skindmær hænger med sit Hoved,
 og sjadsket hænger Huden om dens Hoster;
 i dens dødblege Die klæber Sliim,
 og i dens matte Mund Bidstykket ligger
 stotstille, og med tygget Græs besmudset;
 og deres Arvinger, de fule Krager,
 omsværme dem, og længes efter Timen.
 Beskrivelsen kan sig i Ord ei føie,
 for at afmale sliig Slagordens Liv,
 i Live livløs alt; saa den sig viser.

Connetablen.

De har læst deres Bon og vente Døden.

Dauphin.

Skal vi dem sende Mad og friske Klæder,
 og give deres sultne Heste Foder,
 og derpaa slaaes med dem?

Connetablen.

Jeg venter blot paa
mit Banner og dets Fører; frem i Marken!
Jeg af en Trompet tager Jenniken,
og bruger den af Hastværk. Kom, til Slag!
Solen staaer høit; bortødsler ei vor Dag!
(de gaae.)

Tredie Scene.

Den engelske Leir.

Engelske Krigsfolk træde ind. Gloster, Bedford,
Greter, Salisbury og Westmoreland.

Gloster.

Hvor er Kong Henrik?

Bedford.

Han selv reed ud at see Slagordenen.

Westmoreland.

De har godt tredsindstyve tusind Stridsmænd.

Greter.

Saa fem mod een; og de er' alle friske.

Salisbury.

Gud slaae med os! Slig Overmagt er rædsom.
Guds Fred, I Prindsen! Jeg vil paa min Post.
Sees vi ei mere her, saa sees vi frydsfuldt
i Himlen hist, — min ædle Lord af Bedford, —
Mylord af Gloster, — Mylord Greter, —
og I, min Frænde, — Krigsmænd, far nu vel!

Bedford.

Farvel, min Salisbury; og Held Dig følge!

Greter.

Farvel, min ædle Lord! sægt kjæft i Dag.
Dog det er Uret, jeg om slikt Dig minder;
thi Du est af den ægte Helteskole.

(Salisbury gaaer.)

Bedford.

Han er saa fuld af Kjæthed, som af Fromhed;
i begge fyrstelig.

(Kong Henrik træder ind.)

Westmoreland.

D var nu her

titusind blot af hine Mand i England,
som sidde orkesløst!

Kong Henrik.

Hvo ønsker sligt!

Min Frænde Westmoreland? — Nei, vakkre Frænde!
er' vi bestemt til Døden, er' vi nok
til Tab for Fædrelandet; skal vi leve,
jo færre Mand, jo større Lod af Ære!
Guds Villie skee! — Hør, ønsk ei een Mand meer,
Bed Jupiter! ei efter Guld jeg tørster;
ei ændser jeg, hvem paa min Regning lever;
ei vredes, naar man slider mine Klæder;
ei staaer min Gu til slige ydre Ting;
men er det Synd at tørste efter Ære,
er jeg den største Synder vist af Verden.
Nei, Frænde! ønsk os ei een Mand fra England,
ved Gud! jeg gav ei for mit bedste Haab
Slip paa saa stor en Ære, som mig synes
een Mand fra England vilde dele med mig!
D ønsk derfor en Eneste ei meer!
Udraab langt heller, Westmoreland! i Høren,
at den som ingen Lyft at sægte har,
lad ham gaae hjem; hans Pas skal vende udstædt,
og Kroner stufne i hans Pung til Rejsen;
vi ville ikke doe i slig Mands Selskab,
som frygter for at doe i Dag med os.
I Dag har vi St. Crispiani Fest.
Han, som den overlever, og naaer Hjemmet,

vil springe høit, naar denne Dag man nærner,
 og have sig ved Navnet Crispianus.
 Hvo denne Aften seer, og bliver gammel,
 vil aarlig Helligaften give Gilde,
 og sige: — „det er Crispiani Fæst i Morgen;“
 saa stryge Ormet op, og vise Skrammer,
 og sige: „de er' fra Crispiani Dag!“
 De Gamle glemme let, ja! Alt skal glemmes,
 men han vil huske, og med mangt et Tillæg,
 hvad Daad han øved'. Da skal vore Navne
 saa hjemme i hans Mund, som hverdags Ord,
 Kong Henrik, Bedford, derhos Greter,
 Warwick og Talbot, Salisbury og Gloster, —
 paa ny ved deres fulde Bægre mindes;
 den gode Mand hiint Sagn sin Son skal lære,
 og Crispiani Dag skal ei forbigaae
 fra denne Dag til Verdens sidste Dag,
 undtagen vi paa den erindres skulde;
 vi saa, vi lykkelige Brodrehob;
 thi, hvo med mig i Dag sit Blod udgyder,
 min Broder er; han være nok saa ringe,
 den Dag i Dag hans Stand høit adle skal,
 og Englands Adels herrer, nu i Senge,
 engang forbande skal, de var ei her;
 og fele sig blot Smaafolk, naar een taler,
 som stred med os Sanct Crispiani Dag.

(Salisbury træder ind.)

Salisbury.

Min Konge! nu bereder Jer i Hast;
 stolt i Slagrækker still't de Franske staae,
 og om en liden Stund vil os angribe.

Kong Henrik.

Altting er rede, naar vort Mod er rede.

Westmoreland.

Doe hver, som lader nu sit Mod tilbage!

Kong Henrik.

Du ønsker ei meer Hjælp fra England, Brænde?

Westmoreland.

O, gid Gud vilde, I og jeg alene,
foruden Hjælp nu Slaget stride maatte!

Kong Henrik.

Saa! nu har Du fem tusind Mand bortønsket;
hvad bedre huer mig end een os ønske. —
Hver veed sin Post; Gud være med Jer alle!

(Trompeter. Montjoy træder ind.)

Montjoy.

End eengang skal jeg spørge Dig, Kong Henrik,
om Du om Dine Løsepenge nu
vil enes, før Dit visse Nederlag;
thi sandelig Du Svælget er saa nær,
Du maa opsluges. Af Forbarmelse
anmoder Connetablen Dig desuden,
Du vil paaminde Dine Følgesvende
at gjøre Bod, at deres Sjæle kunde
en fredelig og salig Bortgang nyde
fra denne Mark, hvor deres Legemer,
(de Stakler!) skulle ligge og forraadne.

Kong Henrik.

Hvo har nu sendt Dig?

Montjoy.

Frankefrigs Connetable.

Kong Henrik.

Jeg beder, bring mit sidste Svar tilbage;
og beed dem, først at undertvinge mig,
saa kan de siden sælge mine Been.
Min Gud! hvor de en stakkels Mand dog haane?

Den Mand, der forduum folgte Levens Gud,
 før den var dræbt, blev dræbt ved den at jage.
 En Slump af vore Legemer vil her
 vist finde en naturlig Grav, paa hvilken,
 det haaber jeg, et Vidne leve skal
 i Ertis, om vores Bærf i Dag. Thi de, som
 i Frankrig lade deres Heltebeen,
 og døe som Mand, skjøndt I begrave dem
 i Møddinger, heremt dog skulle vende;
 før der skal Solen hilse dem, og drage
 til Himlen deres Vre rygende;
 mens deres Jordeel quæler Eders Lust,
 og Stanken deraf avler Pest i Frankrig.
 Mærk her nu Tapperhedens Dverslod
 hos vore Britter, som skjøndt døde, liig
 Strejfkugler fra Kanoner, bryde ud
 i nok en uheldsvanger Fart, og dræbe
 i selve Dødeligheds Lærninger.
 Nu lad mig tale stolt: — Meld Connetablen
 vi er blot Krigere for Søgnedage,
 vor Stads og vor Forgyldning er besmudset
 af vaade Marscher i en mejsom Mark.
 Der er ei Stump af Hjer i vores Hær,
 (Beviis nok, haaber jeg, vi Flugt ei tage)
 og Tiden har afflidt vor vante Nethed,
 men vore Hjerter er', ved Gud! høist smukke,
 og mine stakkels Folk fortælle mig,
 at de før Nat vil være frist opklædte,
 hvis ei, af Frankrigs Stridsmand vil de rive
 de pæne Kjørtler over Hovedet,
 og jage dem af Tjenesten. Hvis saa,
 (og med Guds Hjælp det skeer) min Løsesum
 er samlet snart. — Herold! spar Du Din Meie.
 Kom, raskre Mand! ei meer om Løsepenge!
 De ingen faae, det sværger jeg Dig til,

undtagen disse mine Ledemed;
der, faae de dem, sem jeg dem efterlader,
dem lidt vil baade. *Slig det Connetablen.*

Montjoy.

Kong Henrik! det jeg skal; og nu farvel!
Du aldrig faaer Herold at høre meer.

(gaaer.)

Kong Henrik.

Jeg frygter, at Du muligt end engang
tilbagekomme tør om Løsepenge.

(Hertugen af York træder ind.)

York.

Min Konge! ydmygst knælende jeg beder,
at jeg maa fere første Dræbning an.

Kong Henrik.

Anser den, brave York. Til Slag da nu;
og Kampens Gang, o Gud! den styre Du!

(de gaae.)

Fjerde Scene.

Balpladsen.

Krigstummel. Angreb. En fransk Soldat træder ind
med Pistol og Drengen.

Pistol.

Overgiv Dig, Koter!

Den franske Soldat.

Je pense, que vous estes le gentilhomme
de bonne qualité.

Pistol.

Kvalitet kalder Du mig? Forklar mig: er Du
en Adelsmand? Hvad er Dit Navn? Slig frem!

Den franske Soldat.

O Seigneur Dieu!

Pistol.

D Signior Dio er vel en Adelsmand!
Betænk min Tale, Signior Dio, og mærk vel: —
D Signior Dio! Du doer her for min Klinge,
med mindre, o Signior! Du giver mig
en mægtig Løsesum!

Den franske Soldat.

O prenez misericorde! ayez pitié de moy!

Pistol.

Tie! — hvis Du Løsepenge flux ei udspyer,
jeg Mellemgulbet Dig af Halsen river,
i Purpuraadrenes Blod.

Den franske Soldat.

Est il impossible d'eschapper la force de
ton bras?

Pistol.

Om Force sluddrer Du?
fordømte, geile Alpe=Steengeed, Du? —
— kom hid, Du Dreng, spørg mig paa Fransk hiin Træl,
hvad han vel hedder.

Drengen.

Escoutez! comment estes vous appelé?

Den franske Soldat.

Monsieur le Fer.

Drengen.

Han siger, hans Navn er Hr. Fer.

Pistol.

Hr. Fer! — Jeg vil til Tartarus ham færgе;
jeg vil ham færgе, hærgе, tærgе!
forklar ham det paa Fransk.

Drengen.

Jeg kjender ikke de franske Ord for hærgе og
tærgе.

Pistol.

Beed ham berede sig, thi flux hans Strube
jeg overskjære vil.

Den franske Soldat.

Que dit il, monsieur?

Drengen.

Il me commande de vous dire, que vous
faites vous prest; car ce soldat ici est dis-
pose tout à cette heure de couper vostre gorge.

Pistol.

Hvis ei Du g'ler mig Kroner, mange Kroner,
Du ligger flux, gjort Kaal paa ved mit Sværd!

Den franske Soldat.

O je vous supplie pour l'amour de Dieu,
me pardonner! Je suis gentilhomme de bonne
maison; gardez ma vie, et je vous donneray
deux cents escus.

Pistol.

Hvad siger han?

Drengen.

Han beder Jer spare hans Liv; han er en Adels-
mand af et godt Huis, og til Besæpunge vil han give
Jer to hundrede Kroner.

Pistol.

Slig ham, mit Raseri nu tager af,
og Kronerne jeg tage til mig vil.

Den franske Soldat.

Petit Monsieur, que dit-il?

Drengen.

Encore qu'il est contre son jurement, de
pardonner aucun prisonnier; neantmoins, pour
les escus que vous l'avez promis, il est content
de vous donner la liberté, le franchisement.

Den franske Soldat.

Sur mes genoux je vous donne mille remerciemens, et je m'estime heureux que je suis tombé entre les mains d'un chevalier, je pense, le plus brave, valiant, et très distingué seigneur d'Angleterre.

Pistol.

Forklar det for mig, Dreng!

Drengen.

Han siger Jer paa sine Knæ tusinde Tak; og han anseer sig lykkelig ved, som han troer, at være falden i Hænderne paa den braveste, tappreste og mest udmærkede Herre af England.

Pistol.

Saa sandt som jeg har Kød og Blod, jeg vil barmhjertig være! — Følg mig nu, Du Hvalp!

(Pistol gaaer.)

Drengen.

Suivez vous le grand capitaine!

(Den franske Soldat gaaer.)

Jeg har aldrig hørt saa fuld en Stenunge komme ud fra saa tomt et Hjerte! Men Ordspøget er sandt: — Den tomme Potte har den stærkeste Klang. Bar-dolph og Nym havde ti Gange mere Mod end denne brølende Djævel af den gamle Comedie, hvem enhver kunde stjæle Neglene paa med en Trædolk; og begge de ere hangte; og det vilde han ogsaa have været, hvis han havde haft Driftighed nok til at stjæle nogen Ting. — Jeg maa blive hos Trosknægtene, ved Leirens Vagage. Franskmændene kunde gjøre en god Fangst, hvis han havde Nys derom; thi der er ingen til Bevogtning uden Dreng.

(gaaer.)

Femte Scene.

En anden Deel af Balpladsen.

Krigstummel. Dauphin træder ind med Orleans, Bourbon, Connetablen, Rambures og flere.

Connetablen.

O diable!

Orleans.

O seigneur! — le jour est perdu, tout est perdu!

Dauphin.

Mort de ma vie! Alt er forloret! Alt!

Foragt og evig Skjændsel haanende

paa vore Hjelme sidder! — O meschante fortune! —
Flyer ei!

Connetablen.

Hvad! vore Rætter ere brudte!

Dauphin.

O evige Skjændsel! — Lad os dræbe os!

Er' det de Uslinger, vi spille om?

Orleans.

Er det den Konge, hvem vi sendte Bud til
om Løsepenge?

Bourbon.

Skjændsel! evig Skjændsel!

Kom! doer i Kamp! Endnu engang tilbage!

Dg han, som nu ei følge vil Bourbon,

han gaar, og med sin Hue i sin Haand,

lig lumpnest Kobler, holde Kammerdøren,

mens af en Træl, ei bedre end min Hund,

hans fagreste blandt Døtre bli'er besudlet!

Connetablen.

Herden, som os styrter, hjælp os nu!

Kom! lad os Hobeviis vort Liv tilbyde
til disse Britter, eller dee med Ere.

Orleans.

End er vi nok af levende i Marken,
til Britten i vor Sammensværm at quæle,
naar blot vi nogen Orden kunde holde.

Bourbon.

Til Helved' Orden nu! Jeg vil til Trængslen bort;
for lang bli'er Skjændslen her, hvis Livet ei bli'er kort!
(de gaae.)

Sjette Scene.

En anden Deel af Balpladsen.

Baabentummel. Kong Henrik med Tropper, Greter og flere træde ind.

Kong Henrik.

Det gjorde vi som Karle, tappre Landsmænd!
men Alt ei gjort er: Fjenden holder Marken.

Greter.

Dorf anbefaler sig til Jer, min Konge!

Kong Henrik.

Han lever? gode Dnkel! trende Gange
i denne Time saae jeg ham at falde;
og trende Gange reise sig og søgte.
Fra Hjelm til Spore var han luttet Blod.

Greter.

I hvilken Pynt den brave Stridsmand ligger,
som Slettens Pryd, og ved hans blodige Side,
(Staldbroder i hans ærefulde Saar)
den ædle Greve Suffolk ligger med.
Først døde Suffolk; Dorf, fast sanderhugget,
did kommer, hvor han laae og svam i Blod;
hans Skjæg han griber, kysker hine Bunder,

som blodigt i hans Ansigt gabede,
 og raaber heit: — „Lov, kjære Brænde Suffolk!
 „min Sjæl til Himlen Din skal holde Selskab.
 „Vie, hulde Sjæl! paa min; saa sammen opsvæv,
 „som i hiin herlige velstridte Kamp
 „vi holdt tilsammen i vor Ridderfærd!“
 Da kom jeg, bød ham være frist tilmøde;
 han smilte op til mig, bød mig sin Haand,
 mat trykte den, og sagde: „Elste Lord!
 „min Konge anbefal min Tjeneste!“
 Nu vendte han sig; over Suffolks Hals
 han slog den saarede Arm, kysed' hans Læber;
 formælt med Døden, han med Blod besegled'
 et ædelt sluttet Venskabs Testament.
 Den skjønne, hulde Adfærd herved afgang
 mig disse Bænder, dem jeg vilde standset;
 men der var ei saa meget Mand i mig,
 at jo min Moders Sind kom mig i Diet,
 og gav mig hen til Graad.

Kong Henrik.

Jeg ei Jer dadler;
 jeg selv med mine sorgbespændte Dine
 nu maa forlige mig; thi ellers randt de.

(Krigstummel.)

Men, tys! hvad ny Alarm er dette nu? —
 De Franske har de spredte Folk forstærket. —
 Saa dræbe hver Soldat da sine Fanger;
 Giv Ordren videre!

(de gaar.)

Hyvende Scene.

En anden Deel af Marken.

Baabengny. Fluellen og Gower træde ind.

Fluellen.

Alt dræbe Drengene, og hvad der hører til Paa-
gagen! det er udtryffeligen imod al Krigsret; det er
saa skjændelig en Pitspupestreg, som man kan høre i
Verden. Paa Eders Samvittighed, er det ikke?

Gower.

Det er vist, de har ikke ladet en eneste Dreng
beholde Livet; og just de feige Skurke, som rendte fra
Slaget, har øvet dette Blodbad; desuden har de brændt
og bortført Alt hvad der var i Kongens Telt, hvor-
for og Kongen, som ikke var mere end fortjent, har
ladet enhver Soldat skjære Struben over paa sin
Tange. O det er en herlig Konge!

Fluellen.

Ja han blev født i Monmouth, Captain Go-
wer! Hvorledes kalde I den Stad, hvor Alexander
den prede blev født?

Gower.

Alexander den Store.

Fluellen.

Gi! jeg peder Eder, er ikke pred stor? den prede
eller den store, eller den mægtige, eller den Gewaltige,
eller den heihjertede, ere alle een og samme Ting,
undtagen at Talemaaden er lidet forandret.

Gower.

Jeg troer, Alexander den Store var født i Ma-
cedonien; hans Fader kaldtes — Philip af Macedo-
nien, saavidt jeg veed.

Fluellen.

Jeg troer det er i Macedonien, hvor Alexander

plev født. Jeg siger Eder, Captain — dersom I vil see paa Verdens Kort, forsikker jeg Eder, I skal ved Sammenligninger mellem Macedonien og Monmouth finde, at Stillingerne af begge snart ere eens. Der er en Flod i Macedonien, og der er ligesaa ydermere en Flod i Monmouth; den i Monmouth kaldes Wy; men jeg har skrevet i Glemmepogen, hvad den anden Flod hedder; dog det petyder Intet, de ligne hinanden som mine Fingre ligne mine Fingre, og der er Lax i dem pegge. Dersom I ret studerer Alexanders Levnet, saa følger Henrik af Monmouths Liv ret vel derpaa; thi der ere Figurer i alle Ting. — Alexander (Gud veed det, og I veed det ogsaa) har i sit Raseri, og sin Brede, og sin Hidslighed, og sin Hefstighed, og sine onde Limer, og sin Galde, og sit Mishag, og sin Opprusen, og derhos, fordi han havde seet lidt for dybt i Pægeret, har han i sine Dlvir og Forpittrelse, seer I, dræbt sin bedste Ven Clytus.

Gower.

Deri ligner vor Konge ham ikke; han dræbte aldrig nogen af sine Venner.

Fluellen.

Det er ikke smukt gjort, forstaaer I mig, at I tager mig min Historie ud af Munden, forend den er fuldendt og pragt til Ende; jeg taler plot i dens Figurer og Sammenligninger. Saasom: Alexander dræbte sin Ven Clytus ved Dlvir; saa ligerviis Henrik Monmouth, da han var ved sin rette Bliid og gode Sands, har portjaget den fede Ridder med den store Pugvams; han var fuld af Lyfthigheder og Indfald, og Kneep og Narrestreger; jeg haver forglemt hans Navn.

Gower.

Sir John Talstaff.

Fluellen.

Det er ham; jeg kan sige Eder, der fødes
prave Følk i Monmouth.

Gower.

Her kommer Hans Majestæt.

Baabentummel. Kong Henrik træder ind med en
Deel af de engelske Tropper; Warwick, Gloster,
Greter og flere.

Kong Henrik.

Jeg var ei vred, fra den Tid jeg fik Fod
i Frankrig, førend nu. Tag en Trompet,
Herold! Riid op til Henriks Hestfolk hist;
hvis de vil slaaes med os, da byd dem komme;
hvis ei, da romme Marken. Synet af dem
vort Die harmer; afflaaes begge Dele,
vi komme vil til dem, og væk dem seie
i saadan Flugt, som Stene kastedes
i Oldtid fra Ælsyrrerslyngen. Derhos
hver Mand vi fik, skal springe over Klingen;
og ei een Mand af dem, vi end mon tage,
skal Naade faae. — Gaae og forkynd dem dette!
(Montjoy træder ind.)

Greter.

Min Konge! her er Frankrigs Herold atter.

Gloster.

Hans Blik er mere ydmygt end det pleied'.

Kong Henrik.

Nu! Hvad er det, Herold? Veed Du da ei,
jeg har tilbudet disse mine Been
til Løsepenge? Kommer Du igjen
om Løsepenge?

Montjoy.

Nei, min store Konge.

Jeg kommer hid om huld Forlov af Dig,
 at vi maae vandre over denne Blodmark,
 for vore Liig at tælle og begrave,
 at skille Adel fra den ringe Mand;
 thi fleer' af vore Prindsar — Bee os! — ligge
 i Leiesvendes Blod nedlagt' og drukned'.
 (Saa dypper og vor Pøbel grove Lemmer
 i Fyrsteblood) og deres saarede Heste
 op over Hoven gaae i Blod, og vildt
 med væbnet Fod paa døde Herrer stampe,
 og dræbe dem paany. Tillad, o Konge!
 at trygt vi Marken maae bese, og ordne
 de Faldnes Liig.

Kong Henrik.

Jeg siger Dig, jeg veed ei
 for vist, om vi har seiret eller ikke.
 Thi mange see vi end af Eders Hestfolk
 at fare over Marken.

Montjoy.

J har seiret.

Kong Henrik.

Priis være Gud, og ei vor Kraft derfor! —
 Hvad kaldes Borgen, som her tæt ved staaer?

Montjoy.

Den hedder Agincourt. —

Kong Henrik.

Saa hedde dette:

Slaget ved Agincourt, som søgtet blev
 paa Sanct Crispini Crispiani Dag!

Fluellen.

Eders Oldesader, høilovlig Ihukommelse, med
 Eders Majestæts Tilladelse, og Eders Grandonkel,
 Edward, den sorte Prinds af Wales, som jeg ha-

ver læst i Kronikerne, fægtede et meget pragt Slag her i Frankrig.

Kong Henrik.

Det gjorde de, Fluellen!

Fluellen.

Eders Majestæt har meget Ret; dersom Eders Majestæt erindrer det, gjorde Walliserne god Tjeneste i en Hæder, hvor der vorede Løg, og pære Løg paa deres Monmouthshuer; hvilket Eders Majestæt veed er til denne Stund et ærefuldt Tegn i Felten; og jeg troer Eders Majestæt ikke anseer det Eder for ringe at pære Løg paa St. Davids Dag.

Kong Henrik.

Jeg bærer det som Hæders Mindetegn; J veed, jeg er Walliser, gode Landsmand.

Fluellen.

Alt Vandet i Wyefloden kan ikke vaske Eders Majestæts Walliserplod ud af Eders Legeme; det kan jeg sige Eder; Gud velsigne og bevare det, saalange det behager hans Naade, og Eders Majestæt oveni-
kjøpet.

Kong Henrik.

Jeg takker, min gode Landsmand.

Fluellen.

Ved Giefus! jeg er Eders Majestæts Landsmand, jeg pryder mig ikke om, hvem der veed det; jeg vil pejsende det for hele Verden; jeg behøver ikke at skamme mig ved Eders Majestæt, Gud være lovet, saalange Eders Majestæt er en ærlig Mand.

Kong Henrik.

Gud lad mig stedse blive det! — Herolder nu følge ham tilbage! — Bring mig Liste

paa dem, som faldt i Dag i begge Hære. —
Kald frem den Svend hist henne.

(han peger paa Williams. Montjoy og flere gaar.)

Greter.

Soldat! J skal komme hid til Kongen.

Williams

(træder frem.)

Kong Henrik.

Soldat! Hvorfor bærer Du denne Handske paa Din Hue?

Williams.

Med Eders Majestæts Tilladelse, det er et Pant fra En, jeg skulde gaar ud for Haanden med, isald han endnu er i Live.

Kong Henrik.

En Engelskmand?

Williams.

Med Eders Majestæts Tilladelse, en Slubbert, som laar og squadronerede for mig afvigte Nat; dersom han lever, og nogeninde tør fordr sin Handske, har jeg svoret paa at give ham et Dask paa hans Dre; eller hvis jeg kan see min Handske paa hans Hue (og han svor paa, saasandt han var Soldat, og blev i Live, vilde han bære den der) saa vil jeg slaar ham den af Huen, saa det skal sive til ham.

Kong Henrik.

Hvad mener J, Captain Fluellen! Er det Ret, at denne Soldat holder sin Sed?

Fluellen.

Han er en Kryster og en Skurk, hvis han ikke gjør det, med Eders Majestæts Tilladelse; det siger jeg paa Ver og Samvittighed.

Kong Henrik.

Det kunde dog hælde sig, hans Modpart var en Adelsmand af hei Rang, og aldeles fritagen for at svare til en Udæfning af en Mand af saa ringe Stand.

Fluellen.

Og var han endog saa gammel Adelsmand, som Peelsespup og Lucifer selv, seer I, Eders Naade, er det nødvendigt, at han holder Gød og Drd; dersom han bliver meenedig, seer I vel, saa er hans Reputation saa skammelig en Skurk og Narrisak, som nogetid med sine sorte Sko haver trædet paa Guds Jord og Rige; ja, paa min Samvittighed; seer I vel?

Kong Henrik.

Saa hold Din Gød, Kammerat! naar Du træffer Karlen!

Williams.

Det vil jeg, Eders Majestæt, saafremt jeg lever.

Kong Henrik.

Under hvem tjener Du?

Williams.

Under Captain Gower, min Konge!

Fluellen.

Gower er en prav Captain, og er forsynet med god Kundskab og Litteratur i Krigsvæsenet.

Kong Henrik.

Kald ham hid til mig, Soldat!

Williams.

Det skal jeg, naadigste Herre!

(gaaer.)

Kong Henrik.

Her, Fluellen! bær Du dette Gæstegn for mig,

og fæst det paa Din Hue. Da Alencon og jeg laae paa Jorden sammen, rev jeg denne Handske af hans Hjelms; dersom nogen Mand fordrer den tilbage, er han en Ven af Alencon og en Fjende af vor Person; hvis Du møder nogen saadan Karl, saa hold ham fast, saa sandt Du elsker mig.

Fluellen.

Eders Naade bevise mig saa stor Ære, som nogen Undersaats Hjerter kan pegjere! Jeg vilde nok see det Menneſke, der plot gaaer paa to Been, som vil finde sig fornærmet ved denne Handske; det er Alt. Men jeg vilde dog gjerne engang see det, og gid det behage Gud naadeligen at lade mig see det!

Kong Henrik.

Kjender Du Gower?

Fluellen.

Maa det behage Eders Naade, saa er han min dyrepære Ven.

Kong Henrik.

Saa hør, søg ham op, og bring ham til mit Telt!

Fluellen.

Jeg skal pringe ham.

(gaaer.)

Kong Henrik.

Mylord af Warwick og min Broder Gloster, følg nu Fluellen fluk i Hælene.

Den Handske, jeg ham gav som Værestegn, indbringer muligt ham en Dretøve;

Den er Soldatens; efter Løfte skulde

jeg selv den bære. Følg ham, Fætter Warwick!

Isald Soldaten slaaer ham, (og jeg slutter af Karlens Plumphed, at han holder Ord)

kan en Ulykke muligt deraf opstaae;

Bluellen, veed jeg, er en tapper Mand,
 og tirres han, som Krudt han fanger Ild,
 og hver Hornærmelse paa Stand gjengjælder;
 følg og see til, de skade ei hinanden. —
 Min Dnfel Greter, I gaaer med mig!

(de gaae.)

Ottende Scene.

Udenfor Kong Henriks Telt.

Gower og Williams træde ind.

Williams.

Jeg forsikkrer Jer, Captain, det er for at slaa
 Jer til Ridder.

(Bluellen træder ind.)

Bluellen.

Guds Billie og Behag skee, Captain! jeg peder
 Eder nu paa Diepliffet at komme til Kongen. I
 haver maaskee mere godt i Vente, end I haver Rund-
 skap at dromme om.

Williams.

Herre, kjender I denne Handske?

Bluellen.

Kjende Handsken? Jeg veed, at denne Handske
 er en Handske.

Williams.

Jeg kjender den, og saaledes fordrer jeg den
 tilbage.

(slaaer ham.)

Bluellen.

Guds Blod! En saa forpandet Forræder som
 nogen i den vide Verden, eller i Frankrig eller i Eng-
 land!

Gower.

Hvad er det, I Skurk?

Williams.

Troer I, at jeg vil være meensveren?

Fluellen.

Tilside, Captain Gower! Jeg vil give Forræderiet sin Betaling i tørre Hug, det forsikrer jeg Eder.

Williams.

Jeg er ingen Forræder.

Fluellen.

Det er Løgn i Din Hals. — Jeg opfordrer Eder i Hans Majestæts Navn at gribe ham; han er en Ven af Hertugen af Alençon.

(Warwick og Gloster træde ind.)

Warwick.

Hvad er det? Hvad er paafærde?

Fluellen.

Mylord af Warwick! Gud være priset og lovet! her er det forgiftigste Forræderi kommet for Dagen, seer I, et Forræderi, saa godt som man paa nogen skøn Sommerdag kan ønske sig. — Her er Hans Majestæt.

(Kong Henrik og Greter træde ind.)

Kong Henrik.

Hvad nu? hvad er her paafærde?

Fluellen.

Eders Majestæt! her er en Skurk og en Forræder, som, seer Eders Naade, har slaget den Handske af min Hue, som Eders Majestæt tog ud af Alençons Hjelme.

Williams.

Eders Majestæt! det var min Handske; her er Mage til den, og han, som jeg byttede den med, lovede at bære den paa sin Hue; jeg lovede at prygle ham, ifald han gjorde det; nu traf jeg denne Mand

med min Handske paa sin Hue, og jeg har holdt, hvad jeg lovede.

Fluellen.

Nu hører Eders Majestæt, med al underdanigst Respekt for Eders Mandhaftighed, hvad dette er en forpandet, lumpen, gemeen, lusket Spitspup; jeg haaber, Eders Majestæt vil give mig det Vidnespyrd, og Skudsmaal og Forsikkring, at denne er Alencorns Handske, som Eders Majestæt har givet mig, og det efter Eders bedste Samvittighed.

Kong Henrik.

Giv mig Din Handske, Soldat! See, her er Magen til den. Det var rigtignok mig, som Du lovede at slaae, og Du har sagt mig hoist bittere Stikpiller.

Fluellen.

Med Eders Majestæts Tilladelse, lad hans Hals petale og pøde derfor, saa sandt der er Krigslov og Ret til i Verden.

Kong Henrik.

Hvorledes kan Du skaffe mig Fyldestgjørelse?

Williams.

Alle Fornærmelser, min allernaadigste Konge! komme fra Hjertet; men aldrig kom nogen fra mit, som kunde fornærme Eders Majestæt.

Kong Henrik.

Det var Ds selv, Du var grov imod.

Williams.

Eders Majestæt kom ikke i Eders egen Skikkelse, men forekom mig blot som en simpel Soldat; det kan Natten vidne med mig, tilligemed Eders Klæder, Eders Ligefremhed; og hvad Eders Høihed nu doiede under denne Maske, det beder jeg maa skrives

paa Eders eget Regnebræt, og ikke paa mit; thi havde J været saadan een, som jeg antog Eder for var det ingen Forseelse jeg havde begaaet; derfor beder jeg underdanigst, at Eders Høihed vil tilgive mig.

Kong Henrik.

Nu, Greter! stuv Handsken her med Kroner, og giv hiin Svend den. — Bøgt den, Kammerat! og bær den høit til Vre paa Din Hue, til jeg den ædsker! — Giv ham Kronerne; — og J, Captain! maa være Venner med ham.

Fluellen.

Nu, ved Solens og Dagens Lys! den Karl har Mod nok i Prystet. — See her, der har J en Rigs-ort, og hvornæst jeg peder Eder, at J vil tjene Gud, og holde Eders Fingre fra Spektakkel og Splid og Klammeri og Tvistigheder; og jeg siger Eder, J vil pefinde Eder meget pedre derved.

Williams.

Jeg vil ikke have Eders Penge.

Fluellen.

Jeg pyder Eder dem af et godt Hjerte; jeg kan sige Eder, de kan tjene Eder til at faae Eders Sko lappede for. Naa! hvorfor vil J være saa undseelig? Eders Sko ere ikke af de allerpedste; det er en god ægte Skilling; det tør jeg forsikre Eder, — hvis ikke, vil jeg pytte Eder den.

(En engelsk Herold træder ind.)

Kong Henrik.

Nu, Herold! ere de Døde talte?

Herold.

Her har jeg Listen paa de slagne Franskmænd.

(Overrækker et Papir.)

Kong Henrik.

Hvad Tænger har vi gjort af Rang, min Døkel?

Greter.

Monarkens Broderføn, Carl af Orleans;
Herren af Bouciqualt, Johan af Bourken;
af andre Herre, Riddere, Baroner,
Skjolddragere godt femten hundrede
foruden simple Krigsmænd.

Kong Henrik.

Denne Lijte

fortæller, at ti tusind Franske ligge
paa Slagets Mark; i dette Tal, af Prindsen
og ædle Bannerførere der ligge
et hundrede og sex og tyve; derhos
af Riddere, Skjolddragere og Edle
vel otte tusinde og fire hundred',
af hvilke først i Gaar fem hundrede
til Riddere blev slagne; saa vi see,
blandt de ti tusinde, de have tabt,
er ikkun sexten hundred' Leiesvende;
de øvrige er' Prindsen, Adelsheerere,
Baroner, Riddere, Skjolddragere,
og høie Mænd, saavel af Blod som Rang.
De faldne Adelsheerere's Navne ere:
Carl de la Bret, Frankrigs Størreconnetable,
Jaques Chatillon, Større-admiral af Frankrig;
samt Hr. Rambures, Bueskyttehøvding;
Stormesteren af Frankrig, hiin den helde
Ridder Guischarde Dauphin, Hertug Johan
af Alencon, og Anton Brabant's Hertug,
en Broder til Hertugen af Burgund;
Edward, Hertug til Bar; af gæve Grever
Grandpre og Roussi, Fauconberg, Foix,
Beaumont og Marle, Vandement og Vestræle. —

Ha! kongelige Folgeskab i Døden! —
Har Du ei Listen paa de faldne Britter?

(Herolden overrækker et andet Papir.)

Edward, Hertug af York, Greven af Suffolk,
Sir Richard Ketly, David Gam, Esquire;
for Resten ingen Rangsperson; og ellers
kun fem og tyve! — Gud! Din Arm var her;
og ei os selv; men kun Din Arm alene
vi Alt tilskrive. — Naar, foruden Krigslist,
saa man i ærligt, aabent Kjemperpil
saa stort og dog saa lidet Tab af Mand
paa een Part og den anden? — Tag det Gud!
Thi det er ene Dit!

Greter.

Forunderligt!

Kong Henrik.

Kom! gaaer til Byen i Procession;
og Dødsstraf skal forkyndes i vor Hær,
for hver, som heraf praler og berøver
vor Gud sin Lov og Priis; hans er den ene!

Fluellen.

Er det ikke heller tilladt, med Eders Majestæts
Tilladelse, at perette, hvor mange der ere dræpte?

Kong Henrik.

Jo vel, Captain! Dog skal Du dybt erkjende,
Gud stred for os.

Fluellen

Ja, ved min Samvittighed! han gjorde ret god
Tjeneste!

Kong Henrik.

Dg nu fuldbringe vi hver hellig Skif!
Der synges skal **Non nobis** og **te Deum**;
de Faldne christeligt til Jorde stædes;

aa til Calais; derfra til Englands Strande,
 hvor saa lykfsaligt Folk herfra mon før ei lande!

(de gaae.)

Femte Akt.

Chorus træder ind.

Chorus.

Tillader, I som Kroniken ei læste,
 at jeg maa tolke den! Dem, som den kjende,
 jeg ydmygt beder om Undskyldning for
 Tid, Tal, og Tingenes den sande Gang,
 som i sit store, egentlige Liv
 ei her fremstilles kan. Nu bær' vi Kongen
 hen til Calais; troer, han er der! der seet
 I have ham paa Eders Tankes Vinger
 hen over Havet; seer, hvor Englands Kyst
 indpæler Strømmen nu med Mand og Qvinder,
 og Børn, hvis høie Jubelraab og Haandklap
 langt overdøyer Havets dybe Basroft,
 der liig en Storherold gaaer foran Kongen
 og Bei bereder ham. Nu lad ham lande,
 og drage saa høitideligt til London. —
 Saa rast en Gang har Tanken, at I nu
 i Manden paa Blackheath ham skuer, hvor
 hans Vorder bede ham at lade bære
 sin knuste Hjelm, og det krumtboiede Slagsværd
 foran sig gjennem Staden. Han afflaaer det,
 ri for forfængelig og daarlig Stoltthed,
 illegner Seierstegn, Trophæer, Pomp
 kun til sin Gud! — Men nu beskuer blot

i Tankens raske Smeddie og Bærksted,
 hvor London sine Borgere udgyder!
 Fast som Raadsherrerne i gamle Roma,
 i Pragt gaaer Borgemeist'ren og hans Brodre
 — mens efter dem Plebeierhoben sværmer, —
 for at modtage seirkronte Caesar;
 saa, ved en mindre, men sød Vignelse,
 som om vor hulde Dronnings første Krigshelt
 fra Island kommet var (og snarligt skee det)!
 og bragte Dpror spiddet paa sit Sværd;
 hvor mange stined' ei fra fredsom Stad
 ud til hans Velkomst? Hler' og med meer Grund
 til Henrik strømmed'. — Sæt ham nu i London;
 (da Frankrigs Klage end bevæger Kongen
 af England til at tøve i sit Hjem,
 og Keiseren fremstaaer som Frankrigs Mægler
 om Fred); og forbigaaer alt hvad tildrog sig,
 til Henrik atter drog til Frankrigs Kyster.
 Did maae vi bringe ham; og Mellemtiden
 jeg spillet har, mens jeg paaminded' Eder:
 „den var forbi.“ — Thi taaler vor Forkortning;
 lad Eders Dine Eders Tanke følge
 til Frankrig flux igjen hen over salten Bolge!

(gaaer.)

Første Scene.

Frankrig. En engelsk Dagtpost.

Bluellen og Gower træde ind.

Gower.

Ja, det er ret; men hvorfor bærer J Dog i
 Dag? St. Davids Dag er jo forbi.

Bluellen.

Der ere Anledninger og Marsager hvi og hvor-
 for i alle Ting; jeg vil sige Eder det som min

Den, Captain Gower; den æselagtige, lurvede, petleragtige, proutende Pøngel, Pistol — hvem J og hele Verden, seer J vel, ikke erkjender for pedre end en Karl af ingen Fortjeneste — han kommer til mig i Gaar, og pringer mig Salt og Brød, seer J, og pyder mig æde min Løg; det var paa et Sted, hvor jeg ikke kunde pyde nogen Riv med ham; men jeg vil være saa kjæk, at pære den paa min Hue, indtil jeg seer ham igjen, og da vil jeg pærette ham en Smule af min Ultraa.

(Pistol træder ind.)

Gower.

See der kommer han, saa opblæst som en kalkunst Hane.

Fluellen.

Jeg pryder mig ikke om hans Opplæsning eller hans kalkunste Hæner. — Gud bevare Eder, Fændrik Pistol! J skurvede, lurvede Pøngel! Gud bevare Eder.

Pistol.

Ha! est Du Bedlam? attraaer Du, Trojaner! at jeg Din Levetraad afslippe skal?

Væk! — Denne Stank af Løg mig altid qualmer!

Fluellen.

Jeg peder Eder hjerteligen, J skapede, lurvede Pøngel, efter min Begjæring, og mit Forlangende, og mit Ønske, at æde, seer J, denne Løg, fordi, seer J, J kan ikke lide den, og Eders Smag, og Eders Appetit og Eders Fordeielser vil ikke ret passe med den peder jeg Eder, at J vil æde samme.

Pistol.

Ei for Cadwallader, med samt hans Geder!

Fluellen.

Der har J een Ged! (slaaer ham) vil J være saa god, J lumpne Pøngel, at æde den?

Pistol.

Ha! nedrige Trojaner! Du skal døe!

Fluellen.

J siges meget sandt, J lumpne Pøngel, naar det er Guds Villie og Pøhag; jeg vil imidlertid pede Eder at leve og fortære Eders Kost. Kom nu! der haver J Sauce dertil (slaaer ham atter). J Gaar kaldte J mig „Herren af Pierget; men i Dag vil jeg gjøre Eder til „Herre af Polen“. Jeg peder Eder, giv Eder ifærd dermed; dersom J kan gjøre Nar af en Løg, kan J vel æde en Løg.

Gower.

Det er nok, Captain! J har reent forknyttet ham.

Fluellen.

Jeg siger, jeg vil have ham til at æde et Stykke af min Løg, eller jeg vil pænke hans Pandepressk i hele fire Dage. — Naar piid! Jeg peder Eder; det er godt for Eders friske Saar, og Eders plodige Ha-nesam.

Pistol.

Skal jeg endelig bide?

Fluellen.

Ja sikkerlig; og uden al Tvivl, og uden alle Spørgsmaal, og uden alle Tvetydigheder.

Pistol.

Ved denne Løg, jeg græskelig mig hebner; jeg æder, ja jeg æder og jeg sværger.

Fluellen.

Wæ! det peder jeg Eder. Vil J maaskee have noget mere Sauce til Eders Løg? der er ikke Løg nok til at sværge ved.

Pistol.

Hold inde med Din Bryglen! See, jeg æder!

Fluellen.

Gid det pekomme Eder vel, I skurrede Penge! af ganske Hjerte! Nei, jeg peder Eder, kast Jntet port! Skallen er god for Eders pankede Hanebam. Naar I heresterdags saaer Leilighed til at see Løg, saa peder jeg Eder: spøt over dem, det er Alt!

Pistol.

Godt!

Fluellen.

Ja, Løg er godt. — Hold! her er en Dttefskilling til at helprede Eders Hjernefiste for.

Pistol.

Mig en Dttefskilling!

Fluellen.

Ja sandelig, og i Sandhed! I skal tage den; ellers haver jeg nok een Løg i min Lomme, som I skal æde.

Pistol.

Jeg tage vil Din Dttefskilling, som Haandpenge paa min Hvern!

Fluellen.

Hvis jeg skylder Eder noget, vil jeg petale Eder det i Pank; I skal være en Trælsthandler, og ikke kjøpe noget af mig undtagen Pank. Gud være med Eder, og pebare Eder, og helprede Eders Hjernefiste!

(gaaer.)

Pistol.

Al Helved skal oprøre sig for dette!

Gower.

Gaae! gaae! I er en grundfalsk, feig Skunk. Vil I spotte en ældgammel Skif, begyndt paa en

hædersfuld Grund, og baaren som et herligt Seiers-
minde om fordums Tapperhed? Og I tør ikke ved-
staae i Gjerning et eneste af Eders Ord? Jeg har
seet Jer to eller tre Gange stille og skose denne brave
Mand. I tænkte, fordi han ikke kunde tale det En-
gelske i dets rette Tone, kunde han ikke haandtere en
engelsk Prygl; I finder det er ikke saa, og fra nu
af lad en Walliserrevselse lære Jer en god engelsk Op-
førsel. Og far nu vel!

(gaaer.)

Pistol.

Fortuna spiller Nille med mig, troer jeg?
Min Dorthe, har jeg hørt, i Hospitalet
er af den franske Syge død.
Der er alt Haab om Gjensyn glippet!
Jeg ældes nu, og mine trætte Lemmer
afsprygles Vren. — Vel! jeg bliver Kobler,
og derhos snild, behændig Lemmetyp.
Til England stjæler jeg mig; der jeg stjæler.
Jeg Plastre lægge vil paa disse Hovedskrammer,
og sværge, jeg dem fik i Frankerfrigen's Flammer.

(gaaer.)

Anden Scene.

Troyes i Champagne. Sal i den franske Konges Pallads.
Kong Henrik, Bedford, Gloster, Exeter,
Warwick, Westmoreland og flere Lordar træde
ind fra den ene Side. Den franske Konge, Dron-
ning Isabelle, Prindsesse Catharina, Her-
zer, Damer o. s. v. Hertugen af Burgund og
hans Følge.

Kong Henrik.

Fred med vor Samling! thi til Fred vi samles! —
Til vores Broder Frankrig og vor Søster

Alt Held og Godt! — Al Fryd, som ønskes kan,
 til vor høist fagre Franke Catharina!
 Og (som en Green af dette Kongedømme,
 ved hvem vor store Samling er bestemt)
 vi hilse Eder, Hertug af Burgund! —
 Og Frankrigs Prindser, Pairs, vær hilset! Alle!

Kong Carl.

Det glæder os at skue Eders Ansigt.
 Min høie Broder England! vær velkommen;
 velkomne værere, Englands Prindser alle!

Dronning Isabella.

Saa heldig worde Frugten, Broder England!
 af denne Dag og dette Vennemøde,
 som fro vi nu bestue Eders Dine,
 de Dine, som før bar' imod hver Frankmand,
 der mødte dem, Dødsblik liig Basiliskens.
 Vi haabe fro at hine Blikkes Gift
 har tabt sin Kraft, som og at denne Dag
 skal Tvist og Riv til Kjærlighed forvandle.

Kong Henrik.

Vi møde, for hertil at sige Amen.

Dronning Isabella.

Jeg hilser Eder, Englands Prindser alle!

Burgund.

Min Pligt med lige Guldstab byder jeg
 Jer begge, store Konger! — Alt jeg søgte
 af bedste Skjøn, og med al mulig Noie,
 at bringe Eders høie Majestæter
 til dette kongelige Samlingssted,
 kan Eders Høiheder selv bedst bevidne.
 Da nu min Tjeneste saavidt har virket,
 Alt Kongeanstigt her til Kongeanstigt
 I hilse, saa lad det ei mig skæmme,

naar jeg for dette Fyrstemøde spørger,
 hvad mulig Anstødssteen og Hindring er der,
 hvorfor den nøgne, den lemblæstede Fred,
 hiin Kunstes, Rigdoms, glade Gudslees Amme,
 ei skal i denne Jordens bedste Have,
 vort Frankrig, løfte op sit skjønne Ansigt?
 For længe, af! fra Frankrig var den jaget;
 og al dets Landboskab i Dynger ligger,
 og raadner i sin egen Frugtbarhed.
 Dets Viinstok, Hjertets milde Muntreinde,
 deer ubeskaaret; dets jevnfattede Hæffer,
 liig Fanger, vildt med Haar og Skjæg bevoxne,
 udsfyde frodigt Bildskud; Alinte, Lyde,
 geil Jordrøg fæster Rodder i dets Brakland,
 imens Blougjernet rustes, som sligt Ufrud
 udrydde skulde. — Glade Bang, som før
 bar yndig Engblomst, Pimpenille, Klover,
 af Savn paa Lee, og ved Forsømmethed frodig
 uindsanger i Lad-Liggen, og den føder
 blot Skræpper, hvasse Tidslers, Bregner, Burrer,
 berøvede al Skjønhed, som al Nytte. —
 Og som nu Viinbjerg, Brakland, Eng og Hække
 af Savn paa Røgt til Vildhed arte ud,
 saa vore Huse, vi og vore Born
 af Savn paa Tid har tabt, deels lære ei
 de Videnskaber, som et Land mon pryde;
 men vore op som Vilde, — som det huer
 Soldaten, der paa Blod og Drab kun tænker —
 til Banden, barske Blikke, sviinst Paaklædning,
 og til hver Ting, som synes unaturlig.
 For nu alt Sligt til fordums Glands at høre
 I samles her; min Tale beder Eder,
 at jeg maa høre, hvi den blide Fred
 ei turde lindre alle hine Trængsler,
 og os velgjørende som før velsigne.

Kong Henrik.

Naar, Hertug af Burgund! I ønsker Fred,
den Fred, hvis Savn forstørrelser hvert et Savn,
I nys har nævnet, maa I slig Fred købe
ved at tilstaae os vores billige Fordring.
Hver Post, hvert enkelt Punkt af den I har
i Hænde alt, og korteligt forfattet. —

Burgund.

Hans Majestæt har hørt dem, men har ei
endnu besvaret dem.

Kong Henrik.

Nu, velan da: Freden,
som hart I trænge paa, i hans Svar ligger.

Kong Carl.

Jeg har kun med et overfladigt Blik
seet paa Artiklerne; vil Eders Naade
udnævne nogle nu af Eders Naad
til nok en Samling med os, for meer nøie
at gjennemgaae dem atter, skal vi flux
bestemt vort Bisald eller Afslag sende,

Kong Henrik.

Det vil vi, Broder! — Dnkel Gyeter
og Broder Clarence og I, Broder Gloster,
Warwick og Huntington — gaae I med Kongen,
og tager Tildmagt med til at bekræfte,
udstrække, ændre, hvad Jer synes tjenligst
og fordeeltigt for vor Værdighed;
hver Ting vi fordret har, og ikke fordret;
og vi samtykke vil. — Min fagre Søster!
Gaaer I med Hoffet, eller tover her?

Dronning Isabella.

Min hulde Broder! jeg vil gaae med dem;

maaſkee en Qvindes Noſt tør nytte, hvor ſtrengt fordrede Artifler ſtrengt paaſtaaes.

Kong Henrik.

Dog lad vor Frænke Catharina her;
hun er vor forſte Fordring, og ſtaaer forreſt
i vore Fredsartiflers Rang!

Dronning Iſabella.

Hun blive!

(Alle gaae, undtagen Kong Henrik, Catharina
og hendes Kammerfrøken.)

Kong Henrik.

O ſkønne, allerſkønneste Catharina!
nu værdiges en Kriger Ord at lære,
ſom Indgang finder i en Dames Dre,
og taler Elſkøvs Sag for hulde Hjerte!

Catharina.

Eders Majeſtæt vil 'ave mig til Bedſte; jeg ikke
kan tale Eders Engelt.

Kong Henrik.

O ſagre Catharina! hvis J vil elſke mig tro-
faſt med Eders franſke Hjerte, vil jeg frydes ved at
høre Jer tilſtaaе det i afbrudte Toner med Eders en-
gelske Tunge. Kan J være mig huld, Catharina?

Catharina.

Pardonnez moy! Jeg iff' kan ſiig', hvad er:
vær' mig huld?

Kong Henrik.

En Engel er huld ſom J, Catharina, og J er
huldsalig ſom en Engel.

Catharina.

Que dit-il? que je suis semblable à les
anges?

Mice.

Ouy, vrayment, (sauv vostre grace) ainsi dit-il.

Kong Henrik.

Saa sagde jeg, kjære Catharina! og jeg rødmer ikke ved at gjentage det.

Catharina.

O bon Dieu! les langues des hommes sont pleines des tromperies.

Kong Henrik.

Hvad siger hun, min Smukke? at Mandfolkenes Tunger ere fulde af Bedrageri?

Mice.

Ouy; at Mandfolkene, deres Tunger er fuldt af Bedrageri; det er Prindsessen siger.

Kong Henrik.

Prindsessen er den bedste af disse to engelske Damer. — Paa Ord og Wer, Thrine! min Veilen skal være Dig høist forstaaelig. — Jeg er sjæleglad over, at Du ei kan tale bedre Engelsk; thi, kunde Du det, vilde Du i mig finde saadan en jevn Sognedagskonge, at det maaskee vilde falde Dig ind, jeg havde solgt min Pagtergaard, for at købe min Krone. — Jeg forstaaer mig slet ikke paa at gjøre en pyntelig, pæn Kjærlighedserklæring, men blot ligefrem at sige: jeg elsker Jer; og dersom I driver mig videre, end I blot spørger: „Gjør I det i Sandhed?“ saa lader jeg mit Frieri fare. Giv mig Eders Svar; i Sandhed gjør det! Saa give vi hinanden Haand, og dermed er det klappet og klart.

Catharina.

Sauf vostre honneur, mig forstaae det vel nok.

Kong Henrik.

Sandelig, hvis J vilde sætte mig til at gjøre Vers eller at dandse for Eder's Skyld, Thrine! saa var jeg om en Hals; hvad det første angaaer, er jeg ikke stærk i Ord; hvad det andet angaaer, er jeg ikke stærk i Takt, skjendt jeg i alt øvrigt er en lovlig stærk Svend. Dersom jeg kunde vinde en Dame ved at springe over Hovedet paa en høiere Karl end jeg, eller ved at hoppe op i Saddelen med fuld Rustning paa, saa skulde jeg (undskyld mit Praleri!) i en Haandevending springe i Brudsfengen. Eller hvis jeg maatte slaaes med Næver om min Elste, eller tumle min Hest hende til Gre, saa kunde jeg slaaes som en Slagter, og sidde fast som Morten Ube-kat=aldrig=Græsrytter; men, ved Gud! jeg kan ikke sætte et ynkeligt Ansigt op, eller fremgispe min Veltalenhed, og forstaaer mig slet ikke paa høitidelige Forsikringer, blot ligefremme Eder, som jeg aldrig bruger uden Nøden tvinger mig dertil, og aldrig bryder, om saa al Verdens Nød tvang mig. Dersom Du kan elske en Svend af slig Natur, Thrine! hvis Ansigt ikke er værdt at blive solbrændt, og som aldrig seer i sit Spejl af Kjærlighed til noget han seer deri, saa lad Dit Die gjøre ham lækker for Dig. — Jeg taler med Dig i det ægte Soldatersprog. Kan Du elske mig for det, saa tag mig; hvis ikke, og jeg siger til Dig: at jeg skal døe, saa er det sandt; men af Kjærlighed til Dig — nei, ved Gud! nei! og dog elsker jeg Dig hjertelig. Og mens Du lever, Thrine! tag en Karl af ubeskaaren ægte Præg og Gehalt; thi han maa nødvendigviis lade Dig vederfares Din Ret, fordi han ikke har den Gave at beile paa andre Steder; thi disse Karle med de evige Sladder-tunger, som kan rime sig ind i Qvindernes Gunst, —

de trække sig altid ved Fornuftslutninger tilbage. Na, Du min Gud! en Taler er kun en Sladderer; et Niim er kun et Omqvæd; en tyk Dag svinder ind, og en rank Ryg krummes; et sort Skjæg bliver hvidt; et Krusshoved skaldet, et fagert Ansigt rynkes; det hvalte Himmelsøie bliver humlt; men et godt Hjerte, Thrine! er Sol og Maane, eller rettere Sol og ikke Maane, thi hiin skinner klart og skifter aldrig, men holder trofast sin Bane. Hvis Du vil have sliq en Svend, saa tag mig; ja, tag mig; tag en Soldat; tag en Konge! — Og hvad siger Du nu til min Elsker? Tal, min Blide! og tal blidt, det beder jeg Dig!

Catharina.

Det være mulig, at jeg skulde elske Frankrigs Fjende?

Kong Henrik.

Nei, Thrine! det er ikke muligt, I skulde elske Frankrigs Fjende. Men i det I vil elske mig, elsker I Frankrigs Ven; thi jeg holder saameget af Frankrig, at jeg ikke vil give Slip paa en eneste Bondeby deraf; jeg vil have det Hele for min egen Mund; og Thrine! naar Frankrig er mit, og jeg er Eders, saa er Frankrig Eders og I er min!

Catharina.

Jeg ikke det veed.

Kong Henrik.

Ikke, Thrinemoer? Nu, saa vil jeg sige Dig det paa Franskøst; og det vil hange paa min Tunge som nygift Røne om Mandens Hals, forbandet vanskelig at faae løs! — Quand j'ay la possession de France, et quand vous avez la possession de moi, (nei, lad mig bare see, hvad nu

videre? — Sanct Dionysius! stat mig bi!) — —
 done vostre est France, et vous estes mienne.
 — — Thrine! det er mig lige saa let Sag at er-
 obre hele Kongeriget, som at tale nok en slig Mund-
 fuld Fransk. — Aldrig mere skal jeg pluddre Fransk
 til Dig, undtagen for at give Dig Veilighed til en god
 Latter over mig igjen.

Catharina.

Sauf vostre honneur, le Francois que
 vous parlez, est meilleur, que l'Anglois le-
 quel je parle.

Kong Henrik.

Nei, det er det, min Tro! ikke, Thrine! men
 Din Udtale af mit Tungemaal og min af Dit, er
 rigtig saa galt, at man maa tilstaae, at vi begge ta-
 le splittergalt. — Men Thrine! forstaaer Du saa me-
 get Engelsk? „Kan Du elske mig?“

Catharina.

Jeg ikke veed, hvad at svare.

Kong Henrik.

Kan nogen af Eders Omkringsstaaende svare,
 Thrine! saa vil jeg spørge dem. — Kom an! jeg
 veed, Du elsker mig; og ad Matten til, naar I kom-
 mer i Eders Sovegemak, vil I udfritte denne Dame
 om mig; og jeg veed, Thrine! at I for hende vil
 nedsatte de Gaver hos mig, som I dog holder af i
 Eders Hjerte. Men, gode Thrine! spot mig barm-
 hjertigt; og destomere, hulde Prindsesse! fordi jeg el-
 sker Dig ubarmhjertigt. Naar Du engang bliver min,
 Thrine! (og jeg har en saliggjørende Tro i mit Bryst,
 som siger mig, at Du bliver det) saa faaer jeg Dig
 ved at lege alverlig Gramseleg om Dig, og Du maa

derfor nødvendigviis blive en herlig Soldatermoder. Men ikke Du og jeg saa hen mellem St. Dionysii og St. Georgs Dag skulde faae en Dreng i Stand, halv fransk og halv engelsk, som engang skal drage til Constantinopel, og ruste Stortyrken i Skjægget? Mon vi ikke? Hvad siger Du, min skønne Sværdlillie?

Catharina.

Jeg det ikke veed.

Kong Henrik.

Ikke? ja det er ogsaa af de Ting, Du først kan faae at vide med Tiden, men som Du nu dog kan love; lov det bare, Thrine! at I vil gjøre Jer Umage for Jeres franske Deel i saadant et Drengsbarn; og for min engelske Halvdeel i ham, kan I tage en Konges og Ungersvends Vresord. Hvad svarer I, la plus belle Catharina du monde, mon très chere et divine Déesse?

Catharina.

Ederes Majesté har fausse Fransk nok til at bedrag' det mest sage demoiselle, som er en France.

Kong Henrik.

Nu tvi være mit falske Fransk! Ved min Ære! i ægte Engelsk, jeg elsker Dig, Thrine! Jeg tør ikke sværge ved denne Ære, at Du elsker mig; og dog begynder mit Blod at smigre mig med, at Du gjør det, uagtet mit deels intetsigende, deels barske Ansigt. Ganden komme efter min Faders Orgjerrighed! han laae og tænkte paa de borgerlige Krige, dengang han avlede mig; derfor kom jeg til Verden med et haardt Udvortes, med et Jerngesigt, saa jeg skræmmer Dvin-

derne, naar jeg kommer til dem i Trierfko. Men, paa Tro og Love! Thrine! jo ældre jeg bliver, jo bedre vil man synes om mig; min Trost er at Alderen, hiin daarlige Skjønhedsbevarer, kan ikke i mindste Maade skade mit Ansigt; Du har mig, hvis Du tager mig, i min værste Tilstand, og bærer Du over med mig, vil jeg ved denne Din Dverbærelse stedse blive bedre og bedre. Og siig mig derfor nu, allerfagreste Catharina! Vil I have mig? — Væg Eders jomfruelige Rødme tilside; vedstaae Eders Hjertes Tanker med en Keiserindes Blik, tag mig ved Haanden og siig: Henrik af England, jeg er Din! og aldrig saasnart saliggjör Du mit Dre med disse Ord, førend jeg heit og lydeligt skal siige Dig: England er Dit; Irland er Dit; Frankrig er Dit; og Henrik Plantagenet er Din, hvem (jeg siger det ligesom hans Dine) skjendt han vel ikke er Ligemand med de bedste Konger, Du dog skal finde at være den bedste Konge over et godt Folk. — Velan! giv mig Eders Svar i afbrudt Musik; thi Eders Stemme er Musik, og det Engelske bryder I paa. Derfor, Catharina! Du, Alverdens Dronning, lad Din Tseelse for mig bryde ud i brudt Engelsk: Vil Du have mig?

Catharina.

Det er alt som det skal behage den roy mon pere.

Kong Henrik.

Al! det vil behage ham! Thrine; det skal behage ham, Thrine!

Catharina.

Saa det ogsaa skal mig behage?

Kong Henrik.

Derpaa vil jeg kysse Eders Haand, og jeg kalder Jer — min Dronning.

Catharina.

Laissez, mon seigneur, laissez, laissez?
ma foy, je ne veux point, que vous abaissez
vostre grandeur, en baisant la main d'une vos-
tre indigne serviteur; excusez moy, je vous
supplie, mon très puissant seigneur.

Kong Henrik.

Saa vil jeg da kyssé Ederes Læber, Thrine!

Catharina.

Les dames et demoiselles, pour estre
baisées devant leur nopces, il n'est pas le
coutume de France.

Kong Henrik.

Tru Fortolkerinde! hvad er det hun siger?

Alice.

At det ikke være Skit pour les Damer i Frank-
rig, — jeg ikke kan sige, hvad det er baisen paa
Engelsk.

Kong Henrik.

At kyssé.

Alice.

Ederes Majestæt entendre bedre que moy.

Kong Henrik.

Det er ikke Skit for Pigerne i Frankrig at
kyssé, førend de ere giste; vilde hun ikke sige det?

Alice.

Ouy, vrayment.

Kong Henrik.

O, Thrine! fine Smaaastikke neie og boie sig for

mægtige Konger. Kjære Thrine! I og jeg kan ikke sættes med paa den snevre Liste af dem, som skal lystre et Lands Noder og Moder. Vi ere Skabere af Brug og Skikke, Thrine; og den Frihed, som ledsager vor høie Post, stopper enhver Klaffers Mund, som jeg nu vil gjøre med Eders, fordi I vil hørde Eders Lands fine Sæder, ved at afflaae mig et Kys; derfor smukt taalmodig og eftergivende! (Kysser hende.) I har Trolddomskraft i Eders Læber, Thrine! der er meer Betsalighed i den sukkersøde Berørelse af dem, end i alle det franske Raads Tunger; og de skulde snarere overtale Henrik af England, end en almeen Bønsskrift af Monarker. — Her kommer Eders Fader!

Kong Carl træder ind, fulgt af Burgund, Bedford, Gloster, Creter, Westmoreland og flere franske og engelske Herrer.

Burgund.

Gud signe Eders Majestæt! — Min kongelige Frøndel! lærer I vor Prindsesse engelsk?

Kong Henrik.

Jeg vilde have hende til at lære, min vakkre Frøndel! hvor høilig jeg elsker hende; og det er godt Engelsk.

Burgund.

Er hun ikke lærenem?

Kong Henrik.

Vort Sprog er raat, Fætter! og mit Sind ikke af det blideste, saa at jeg, da jeg hverken besidder Hjertets eller Stemmens Smigerkraft, ikke formaaer saaledes at opmane Kjærligheds Aand hos hende, at den aabenbarer sig i sin sande Skikkelse.

Burgund.

Tilgiv mit frie Sprog, at det gjengjælder Eders!

Derfom J vil befværge eller opmane Kjærligheds Aand hos hende i dens sande Skikkelse, maa den viſe fig nogen og blind; kan J nu vel dadle hende, at hun ſom en Mø, der end er roſenfarvet med Beſkedenhedens jomfruelige Purpur, afflaaer at ſee en nogen, blind Knos for Die? Vædle Herre! det var en haard Beſtingeſe for en Pige at underkaſte fig.

Kong Henrik.

De lukke dog Dinene, og giue eſter, al den Stund Kjærlighed er blind og paatrængende.

Burgund.

Saa ere de undſkyldte, min Konge! naar de ikke ſee hvad de gjøre.

Kong Henrik.

Nu, min ædle Herre! ſaa lær da Eders Frænke at ſamtykke i at lukke Dinene.

Burgund.

Jeg vil lukke Dinene, mens hun ſamtykker, min Konge! ifald J vil lære hende at forſtaa min Mening; thi Piger, ſom ere godt overſomm'rede og holdte varmt, ere ligesom Fluer ved Bartholomæi Tidde, blinde, endſkjøndt de have deres Dine; og lade de fig haandtere, ſom før ikke kunde taale man ſaae paa dem.

Kong Henrik.

Moralen heraf troſter mig med Tiden og en heed Sommer; og da ſkal jeg fange Fluen, Eders Frænke, tilſidſt, og hun ſkal ogsaa være blind.

Burgund.

Som Elſkov altid er, ædle Herre! før den eſter.

Kong Henrik.

Det er sandt; og nogle blandt Jer kan takke
Elskov for min Blindhed, som ikke kan see mangen
skøn fransk Stad for en skøn fransk Pige, som stil-
ler sig mig i Veien.

Kong Carl.

Jo, min Konge! I seer dem perspectivist, Stæ-
derne forvandlede til en Jomfru; thi de ere alle om-
givne med jomfruelige Ringmure, i hvilke Krigen end
aldrig trænge ind.

Kong Henrik.

Skal Thrine være min Kone?

Kong Carl.

Hvis Eder saa lyster.

Kong Henrik.

Jeg er tilfreds, naar blot de jomfruelige Stæ-
der, I taler om, maae gaae med som hendes Følge,
saa skal den Pige, som stod i Veien for mit Dnske,
vise mig Vei til min Villie.

Kong Carl.

Vi have samtykket i alle billige Vilkaar.

Kong Henrik.

Er det saa, I Herrer af England?

Westmoreland.

Kong Carl bevilget har os hver Artikel:
hans Datter først, dernæst det Dvige;
Alt som vort faste Forslag det har adsket.

Greter.

Blot dette har han end ei underskrevet:
Hvor Eders Majestæt fordrer: — at Kongen af Frank-

rig, naar han har nogenstomhelst Anledning til at skrive til Eder, for at søge om et eller andet, skal han nævne Eders Høihed i denne Form og med dette Tillæg paa Fransk: — *Notre très cher filz Henry, roy d'Angleterre, heretier de France*; og saaledes paa Latin: — *Præclarissimus filius noster Henricus, rex Angliæ et hæres Franciæ*.

Kong Carl.

Ei heller det, min Broder! saa jeg afflog, at Eders Ønske jo opfyldes skal.

Kong Henrik.

Nu! ved vor dyre Venstabspagt, jeg beder lad den Artikel da gaae med blandt Resten; og giv mig derpaa Eders Datter.

Kong Carl.

Tag hende, Søn! og væk af hendes Blod mig Afkom; saa at de splidagtige Riger England og Frankrig, (hvis Søkyster selv af Nid har blegnet ved hinandens Held) alt Had maa ende, og vor dyre Pagt godt Nabosind og christlig Enighed i deres Barm maa plante; blodigt Sværd ei skille Engelskmand og Franskmand meer!

Alle.

Amen!

Kong Henrik.

Velkommen, Throne, nu! og, vidner alle, at her jeg kysker Dig som Englands Dronning!

(Klang af Trompeter.)

Isabella.

Gud, Egtteskabets første Stifter! smelte

i eet da Eders Hjerter, Eders Riger. —
 Som Mand og Viv, skjendt to, ved Elskov eet,
 saa være Eders Riger ægteviiede,
 ei Middings Mellemlob, Skinsyge ei,
 som tidt forstyrer hellig Egtefeng,
 indtrænge mellem disse Rigers Forbund,
 for dem af trofast Elskovs Gavn at rive;
 saa fransk og engelsk, engelsk og fransk bli'er eet,
 og mødes, Brødre liig! — Gud høre det!

Alle.

Amen!

Kong Henrik.

Vi lave til vort Bryllup, — samme Dag
 vi, Hertug af Burgund og alle Pairs!
 vil tage Eders Sed paa Pagten holdes. —
 Da sværger jeg til Thrine; I til mig;
 holdt worde skal vor Sed, paa Held og Lykke rig!

(de gaae.)

Chorus

(træder ind.)

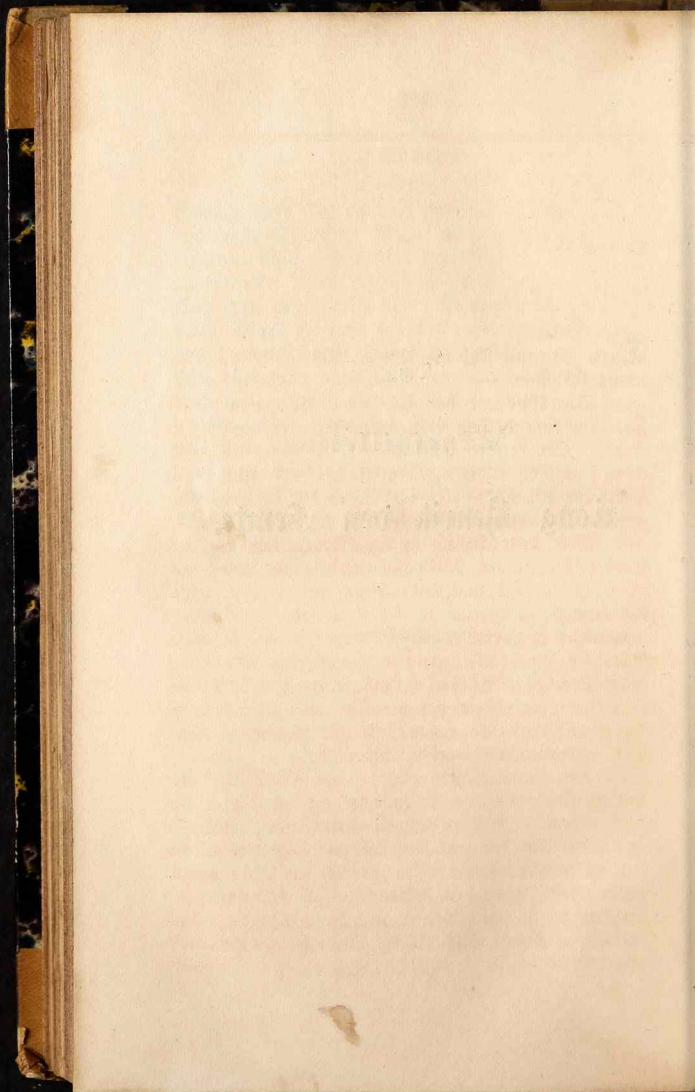
Saavidt med flod og høist vanmægtig Pen
 vor matte Skjald sit Gmne mon forfølge;
 i snevert Rum indgrændse store Mænd,
 og Straaler af de Vrens Lys tidt dølge.
 Rum kort, men storlig stod hiin Englands Sol;
 hans Sværd Fortuna smedded'; det ham reiste
 paa Jordens bedste Haves Kongestol,
 hvor efter ham hans Søn som Hersker kneiste.
 Den sjette Henrik, kron't i spædest Vaar,
 nu Englands, Frankrigs stolte Konge bliver;
 hvis flette Raadflot slaaer med Ullivs Saar
 hans eget Land og Frankrig ham frariver,
 hvad tidt J her har seet ved Scenens Kunst;
 thi modtag da og dette Værk med Gunst!

Om

Skuespillet

Kong Henrik den Femte.

Dette Skuespil skal være skrevet 1599, altsaa i Digterens 35 Aar. —

Shakspeare har ikke været den eneste blandt sine Landsmand, som besang Seirvinderen ved Agincourt. Der er idetmindste endnu een Henrik V, søn af hans, og ældre. — Jeg kjender ikke hiint gamle Skuespil; det findes iblandt: *Six old plays on which Shakspeare founded &c.* udkommet 1778. —

Over dette Arbeid af Shakspeare, som her for-
dansket fremkommer, fælder Johnson følgende korte Dom:

„Dette Skuespil har mange Scener, fulde af høj Værdighed og mange af let Munterhed. Kongens Charakter er godt vedligeholdt, hans Veileri fradrægen, hvor han har hverken Harry's Livlighed eller Henriks Størhed. Pistol's Lune er meget heldigt fortsat; hans Charakter har maaskee været forbillede og Mønster for alle de renomistiske Skrydhalse, vi hidtil have seet paa den engelske Skueplads.

De Linier Digteren har givet Chorus, have mange Beundrere; men sandt er det, at der er kun lidt at rose i dem, og meget at undskyldes; heller ei seer man Grunden, hvi den Underretning Chorus giver, er nødvendiggere i dette Stykke, end i de mange andre, hvor Chorus ei indføres. — Hovedmangelen i Stykket er at sidste Akt er tom og indskrænket; hvilket ved en Smule Flid lettelig kunde have været undgaaet.“ —

Saavidt Johnson.

„Kong Henrik den Femte — siger A. W. Schlegel — er oienfynligen Shakspeares Indlingshelt i den engelske Historie. Han skildrer ham begavet med alle ridderlige og kongelige Dyder, aaben, brav, godmodig, og midt iblandt Berøms- og Hæres-Bedrifter dog stedse tilbeielig til et uskyldigt Spøg, som en Grindring fra hans Ungdoms Dage. — Smidlertid var det høist vanskeligt at bringe hans Liv, som Konge, paa Skuepladsen. Erobringerne i Frankrig vare den eneste udmærkede Begivenhed under hans Regjering, og Krigen er langt meer en episk end en dramatisk Gjenstand.

Med stor Indsigt i sin Kunsts Bæsen skildrer Shaksp. Krigslykken ikke som en blind Guddom, der vilkaarlig smiler snart til denne, snart til hiin. Uden at gaae ind i det Enkelte af Krigskunsten — det han dog her og der berører — lader han os forud ahne Udfaldet af Hærførernes særskildte Aand, og dens Indvirkning paa deres Krigere. Med de mest levende Farver skildrer han, før Slaget ved Agincourt, de franske Hærføreres letfindige Utaalmodighed efter det Dieblis Fægtningen skal begynde, der useilbarligt synes for dem at vorde Seierens Dieblis; paa den anden Side den engelske Konges, som og hans Hærs Bestemthed midt i deres fortvivlede Stilling, parret med den faste Beslutning, at falde i det mindste med Hæ. — Han benytter dette til en Sammenholdning af den franske og engelske Nationalcharacter i Almindelighed, som naturligviis falder partisk ud for hans egen Nation, saaledes som det er en Digter tilladt, og især naar han kan støtte sig paa glørværdig Beviisgrund, som hiint evigt mærkværdige Slag var. Han har omgivet Krigen almene Begivenheder med en Rigdom af individuel-characteristiske, ja tildeels end=

og saa comisse Træk. — En plump, dorst Skotte, en hidsig Irlander, en velmenende, ærestolt, men pedantisk Walliser, som hver tale i sin Dialect, gjøre det anstueligt, hvorledes Henriks krigeriske Aand henreb med sig ikke blot Engländerne, men og de øvrige Nationer paa begge Der, der endnu ei vare saa fuldkommen forenede under hans Scepter, eller endog slet ikke havde underkastet sig ham. — Nogle elendige Riddinger af Falstaffs Slægt findes ved Trosset hos Hæren, og give Anledning til at bevidne Henriks strenge Krigstugt, eller sendes hjem paa en vanærende Maade. Men al denne Mangfoldighed syntes endnu Digteren ei tilstrækkelig til at oplive et Skuespil, hvis Gjenstand er en Grobring, og intet videre end en Grobring. Derfor har han i Begyndelsen af hver Act tilføiet en Prolog, som i hans Olds Kunstprog kaldtes Chorus. Disse Prologer, som forene episk Pragt og Høitidelighed med lyrisk Sving, og af hvilke især Beskrivelsen af begge Leire før Slaget ved Agincourt er et beundringsværdigt Natstykke, skulle idelig gjøre Tilskueren det begribeligt, at den egentlige Storhed af de skildrede Heltebedrifter ei kan udvikles paa en snæver Skueplads; de skulle opfordre hans Indbildningskraft til at udfylde det Skortende i Fremstillingen. Da Stoffet ikke var ret dramatisk, saa er Shakspeare ogsaa i Formen gaaet ud over denne Digterarts Grændser, og har som digterisk Herold besjunget hvad han ei kunde gjøre synligt, hellere end han vilde lægge Personerne selv beskrivende Taler i Munden og derved lamme Handlingen.

Saa meget Shakspeare end forherliger Henriks franske Grobringere, saa har han dog ei undladt, paa sin Viis at give Vink over de hemmelige Drivefjer til dette Foretagende. — Henrik behøvede Krig udenlands, for at befæste sig paa Thronen; Geistligheden ønskede

ligeledes at beskæftige ham udenlands, og tilbød sig at yde en rig Formueskat, for at afvende en Forordning, der vel havde berøvet dem Hælvten af deres Indkomster. Hans høilærde Biskopper ere altsaa ligesaa beredvillige til at bevise ham hans uomtvistelige Ret til Frankrigs Krone, som han er beredvillig til at lade sin Samvittighed berolige af dem. — Bevist fores deraf: at den saliske Lov ikke kunde gjælde og aldrig har gjældet for Thronfølgen i Frankrig; og Sagen er her grundigere, kraftigere og klarere drøftet og afhandlet, end sædvanligt er i Manifeste. Efter glørværdige Kampe vilde Henrik sikkre sig sine Erobringer, ved at formåle sig med en fransk Prindsesse. Alt, hvad der tyder herpaa, er ironisk meent i Skuespillet. Frugten af denne Forbindelse, af hvilken begge Nationerne lovede sig en saa skjøn Fremtid, var netop hiin svage Henrik den Sjette, under hvem Alting gik saa erbarmeligt tabt og til Grunde. — Men man troe dog ikke derfor, at det skeer uden Digterens Billie og Vildende, at et Helteskuespil under hans Haand bliver til et Lystspil, og paa Lystspillenes Viis sluttes med et Convenients-Giftermaal." —

Saavidt Schlegel. —

Stykket har ei været før oversat paa Dansk, og ikke indleveret til den høie Direction for Skuespillet.

Kbhvn. den 14 Marts 1816.

